

بسپنه

ناول

ليکوال: داکتر عبدالها دی، حماس

Ketabton.com

بسم الله الرحمن الرحيم

د کتاب پېرندنه

د کتاب نوم : بسپنه

ليکوال: ډاکتر عبدالهادي حماس

د ليکوال د اړيکو گڼه: ۰۷۹۹۳۹۴۰۳۵ / ۰۷۹۹۸۰۰۸۲۴

د پښتې ډيزاين : محمد عمر علمي

د چاپ شمير : ۱۰۰۰ ټوکه

د چاپ کال : ۱۳۹۸

خپرندويه ټولنه: د ذهنيت جوړونې مرکز کابل

ډيزاين چارې: محمد صديق علمي / ۰۷۷۲۰۰۷۲۲۸

ډالی

هغوی ته چې په خپلو رنگینو دسترخوانو، او شتمني کې د هېواد بې
وزله او یتیم له یاده نه باسي!

ډاکتر عبدالهادي حماس

د سپیڅلي رب پر خوږ او پاک نوم

ورکړه ، او شتمني د خدای ج لورینه او نعمت وي ، ځکه چې ددې شتمني په وزله انسان کولی شي ټولگټي کارونه تر سره کړي ، شتمن کس کولی شي د خپلې شتمني په برکت داسې بنسټونه کېږدي چې ډېرو خلکو ته یې خیر ورسېږي او د ژوند چارې ورته اسانه کړي خو کله ، کله دغه الهي نعمت سرچېه کېږي له انسانه خپل رب هیره وي ، او بلاخره د سترذات د نا فرماني لپاره ورته لاره هواروي ، انسان د بې ځایه غرور ، ظلم ، او گناهونو اړخ ته کشوي ، په پایله کې همدا شتمني د انسان د تباهي اولوی بربادي لامل گرځي

شتمني نه انسان هغه وخت خوند اخیستی شي چې په هغه کې خیر او نسیگڼه وي ، زکات او خیرات وي ، د غریب او نادار برخه پکې مالومه وي

د عام المنفعه کارونو لپاره حصه پکې بیله شوې وي ، خو که شتمني له دې خیر نسیگڼو کارونو سره نه وي نو همدغه شتمني د الهي نعمت پر ځای الهي غضب شي ، د ټولو بدمرغیو دروازه انسان ته له همدې ځایه پرانیستل شي

زموږ د ټولني شتمنو ډیری برخه هغه تشکیلوي چې شتمنی یې له زړه راچارپیره وي نه یې خپله خوري او نه یې نورو ته ورکوي ، تر دې چې په خپل عیال یې هم په ډیرې سپما سره مصرفوي ، په حقیقت کې نوموړي د خپلې شتمني نه گټه نشي اخیستی نه یې دغه شته په کوم بڼم وړځي بلکې خدای ج د خپلې شتمني ساتونکې مقرر کړي وي نه یې خپله خوري او نه یې خوار او غریب ته د هغوي د اړتیاو بشپړولو لپاره په واک کې ورکوي ، پایله یې بیا داسې چې ددې مال او دولت په ساتلو او ډیرولو کې پرې تمام عمر

تېر شي او بلاخره دی له دې نړۍ څخه سترگې پټې کړي خو ساتل شوي مال يې بيا داسې خلکو ته پاتې شي چې هغه پرې له خپلې عياشي او ساعت تيري بل څه نه کوي، نه پرې جومات جوړوي او نه کوم پل چې د خلکو لپاره يو سهولت شي او ثواب يې په ده پسې ورسېږي، مراثيان يې يوازې په دې فکر کې وي چې څرنگه خوش گذري وکړي او ځان دده په پاتې شويو پيسو خوشحاله وساتي، د افسوس خبره خو لا دا شي چې حلالې او حرامې ده ورته راټولې کړې وي مزي او چرچې هغه پرې کوي اخېرت ده پرې خراب کړي وي او ميلې نور پرې کوي د ژوند تماشي او رنگينۍ پرې نور کوي خدای ج ته يې د حساب او کتاب مسول ځواب ويونکی بيا متوفي شي .

نو زما په نظر هونبیار سړی هغه نه دی چې پيسې جمه کړي، له ده پاتې شي او نور پرې عياشي وکړي مسوليت او گناوي يې په ده پسې وليکل شي بلکې هونبیار سړی هغه دی چې گټل شوي پيسې د خپل عيال نفقه کړي او اضافي پيسو باندې داسې کارونه وکړي چې هغه ټولگتې وي د صدقه جاريې په ډول يې په ده پسې ثوابونه ورسېږي او نه يوازې چې له دې کارونو يې نور مسلمانان گټه واخلي بلکې دده د پاره هم د اخيرت لپاره يوه توبنه او تل پاتې ثواب شي

زموږ د ټولني يو بد کلتور دادی چې اول خو په مور کې څوک د خیر او صدقې د ورکړې خلک لږ تر سترگو کېږي هغه هم چې کله هم صدقه ورکوي نو مقابل اړخ د خپل احسان لاندې شماري او هغه اړ کوي چې بار بار له ده نه ددې ورکړې بدله واخلي که هغه نه وي نو په ډېری مجلسونو کې له هغه يادونه کوي چې پلاني سره ما دا نښه دې ياد وي چې دومره پيسې کمک وکړ، خو په اصل کې دا ناسم کلتور دی په حقيقت کې خو څوک چې چاسره کمک کوي

اخيستونكى په ځاى يې وركونكى بايد مديون شي ځكه هغه ته د وركپرې په زريعه ده ته رب بدلې او عوضونه وركوي د هغه له برکته صدقه وركونكى له مسوليتته خلاصېږي ،جنت کې ځان ته مقام پيدا کوي

دغه ناسم کلتور چې موږ يې لرو او خبرات اخيستونكى غواړو خپل مديون وگټو بايد بدل شي او برعکس صدقه وركونكى بايد مننه وکړي

په موږ کې يو بل کلتور هم ډېر بد دى چې په کوم گاونډ مسلمان ورور بده ورځ راشي نو موږ پرې خوشحاليږو د هغه له بدې ورځې خوند اخلو د ترېور او سيال په اړيکه يې راپرخول خپل مسوليت بولو، حال داچې داسې نه ده په مسلماننه ټولنه کې ټول مسلمانان لکه وروڼه داسې دي د يوه مسلمان ستونزه په عوض ددې چې پرې خوشحاله شو بايد د ستونزې په حل کې ورسره مرسته وکړو لکه د ځان داسې يې وېولو

د ځان ځاني ناسم کلتور بايد سم کړو بل مسلمان غم او ستونزو ته بايد يوازې پرينه ږدو

بلکې اوږه په اوږه ورسره لاس په کار شو که زموږ له وسې تېره وي هغه ته د نورو نه کمک وغواړو ،د سوال لاس ورته وغځو تر هغې يې بدرگه کړو تر څو چې له ستونزې راووخې

خپلې خبرې په دې راتولوم چې زموږ ټولنه خورا ډيره بې وزله ده ،د پنځه څلويښت کاله جنگ ښکار شوې ده غربت پکې خپل لوړ پوړ خپل کړى ولسونه مو په خورا بد حالت کې ژوند تېروي ناسې به يې زما د سترگو ليدلى حال زما په دې ناول کې ولولئ زما هيله

داده چې هر څوک په ځانگړي ډول چارواکي او مسولين دغه ناول ولوولي دوی به پوه شي چې مور په څه ډول غريبي ټولني باندې حکمراني کوو او له دوی سره زموږ بې پروايي به له دوی سره زموږ څومره ستره جفا وي ، له دوی سره خیانت به څومره لوی ظلم وي ، ددې ناول په لوستو به دا هم ورته څرگنده شي چې مور ډک دسترخوانونه او هغه میلمستیاوې چې پاتې شوني يې هم څو بې وزله کورونه په نس مړوي ولې ډرام ته واچوو .

زموږ ددې ناول له لیکلو ستر پیغام داده چې زموږ هیواد دومره غریب دی چې په یوه دوه او لسو خیریه بنسټونو کار نه کېږي باید خپل ولس ته دا انگېزه ورکړو چې په هر کلي کې یو خیریه بنسټ جوړ شي ، کوم کس چې ولویږي باید نورو کې دا احساس ژوندی وي چې دغه کس راپورته کړي او د مرستې لاس ورکړي .

په پای کې د وتلې ، نامتو او هیواد پالې خبریالي رڼا دراني (غورځنگ) نه مننه کوم چې د ناول په اړه يې نیکي مشوري راکړې اود گران ورور محمد افضل زیار څخه ځانگړې مننه چې د کتاب ایډیټ يې د خپلو بوختیا و باوجود بیا هم په روین تندي ومانه!

ورور مو ډاکتر عبدالهادي حماس

پکتیا

۱/۱۰/۲۰۱۹

بسپنه

د پوهنتون درسي ساعتونه تمام شول ، خو د هغې په شيمه کې بدلون نه ؤ راغلی د وجود سهرنی ځواک يې لا هماغسې څپانده ؤ زده کړياله شاگره له پوهنتون نه د کور په لور رهي شوه ، د هغې د جگو پوندو سنډولو ټکا له لرې اورېدل کېده ، د دنگې ځواني او چنار ونې په ليدو به يې د کوڅو د ډېرو ځوانانو اورمېرونه کاره پاتې کېدل ، د هغې د ځواني جذبه او غرور له گړنديو گامونو او منظم تگ څخه له ورايه څرگندېده له لنډ مزل وروسته د خپل کور په دروازه دننه شوه ، کتابونه يې د خپلې کوتې د الماری په خوا کې مېز ته لږه کړل ، دست شوي ته ودریده پر غوښينو سپينولاسو يې اوبه را پرېښودې د لاسونود پوستکي تازه والی يې د اوبو پر پوښلو کې هم خپله ځلا ساتلې وه خپل گرد سپورمېز مخ ته يې د نازونو په ادا خو گوته اوبه واچولې غټې بادامي سترگې يې کلکې پټې کړې وې کجک بڼو يې يو بل ته په نېردي کېدو سره د هغې پر څهره کې خانگړی انځور جوړکړی ؤ رڼو، رڼو څاڅکو يې پرمخ باندې خپل ځان ته لارې کولې، هغې هم د څاڅکو مزل لنډولو په خاطر خوا کې څرېدلی سپين دوسمال رواخيست ورو ، ورو يې د مخ پردواړو خواوو راتېر کړ ، بيا خپلې خونې ته ننوته ، د پوهنتون لباس يې بدل کړنوره په کوټه کې تم نه شوه ، په بېره له کوټې راوونه په اوچتو گامونو يې د حويلی تر دروازې لار لنډوله ، چې بېرته بهر ووځي ، مور يې په حويلی کې کالي پرېولل ، دې شاگرې د سنډولو ټکا يې تر غوړو شوه سر يې راپورته کړ سترگې يې پرې ولگېدې وارخطا

غونډې شوه، په انډېښمن نظريې ورغږ کړ شاکرې زرگيه چېرې
خې ؟

غرمنی د تياره ده!

شاکرې د غږ له اوریدو سره سم په ناو کې مخ وړ واړاو، د پيکي نرم
گوږگوټي ويښتان يې له رخسارونو تېر شول تر غوږو ورسېدل، په
تروه تنډه يې په مور کې سترگې ونيوې ويې وويل:

مورې بهر ځم ولې ته څه ستونزه لري؟

هنې دمورټوب په مهربانه ژبه ځواب ورکړ، نه لورې څه ستونزه به
ولرم؟!

- نو چې ستونزه نه لري زه بهر تلې شم؟

- نه ته نشي تللی

- ايا داسې خو به نه وي چې زما په وړاندې د پولادو په څېر باور
کې دې درز تر سترگو شوی وي او له پوهنتون پرته مې درته بل
ځای تگ شکونه پيدا کوي؟

مور يې د لگن له منځه د صابون پر ځک پوښل شوي لاسونه راپورته
کړل سره ويې مروړل له ځايه راپورته شوه هنې ته يې وويل :

لورې دا څنگه خبرې دی چې ته يې کوې، دا څه وايې، خدای دې
نه کړي

خو ډوډی تياره ده ستا د خونښې دوپيازه مې پخه کړې ده ، ځان
مور کړه بيا چې هر چيرې ځې منځه دې نه نيسم

– موري له ډوډۍ هم بل اړين کار دی چې بايد ترسره يې کړم .

- د څه کار لورې؟ اندېښمنه دې کړم په پوهنځي کې خو به دې چاسره کومه ستونزه نه وي پېدا شوې چا خو به درته په کمه سترگه نه وي کتلي ؟

- نه مورې، ماته څوک څه نه شي ویلی اونه څوک راته بد کتلی شي، کله هم چې د چا خپلو سترگو باسلو ته زړه وشي نو بيا به هغه وخت زما مخې ته د مزاحمت لپاره درېږي

- گوره لورې! زه پوهېږم، ډېره اندېښمنه راته ښکاري کومه خبره خامخا شته، څه دې بوتې له بېخه نه يې پنځه وروڼه لري

- نه، زما ستونزه زما وروڼو پورې اړه نه لري غواړم يو چاته د څو مهمو خبرو په کولو سره مې خپل زړه ارامه کړم، غواړم يو مغرور انسان خپلو تېروتنو ته متوجه کړم، غواړم د خپل ضمير يو مهم ماموريت سرته ورسوم .

د شاکرې مور نوره پوه شوه چې لور يې د تلو اراده کړې او د هغې په منتونو نه پاتې کېږي، نو چپه خوله پاتې شوه، شاکرې هم د هغې له چوپتيا مانا واخيسته چې په تلو يې اعتراض نه لري خو په تگ يې راضي هم نه ده، ځکه خو يې په قهریدلو سترگو د دروازې کلفک ته لاس کړ، دروازه يې خلاصه کړه او نوره بهر ووته

له شلو دقيقو مزل وروسته يوه دفتر ته ورسېده، پرته له دې چې د دفتر دروازه وټکوي ور دننه شوه

په دفتر کې يې په دوه نارينه وو چې نږدې سره ناست ؤ سترگې ولگېدې يوه کس ته مخامخ يوه مېرمن ناسته وه هغې د نارينه خولې ته د مرکې لپاره مايک نيولې ؤ شاګره پرته له دې چې د چا په کيسه کې شي ويې پوښتل لطيف زړه سواند په تاسې کې څوک دی ؟

صوميا خبريالې مايک کېښود خپل مرکه کونکي ته يې گوته ونيوله بيا يې شاګرې ته وکتل ويې ويل : لطيف زړه سواند همدا دی زه هم له لرې ورته د مرکې لپاره راغلې يم

شاګرې خبره ورغوځه کړه که ستاسې مرکه خلاصه شوې وي زه غواړم له دې زړه سواند سره څو خبرې وکړم خبريالې صوميا خپل مايک ته وکتل بيا يې وويل مور مرکه اوس پيل کړې زما مرکه اوږده ده، وخت نيسي، تاسې مهرباني وکړئ خبرې کولی شئ، که خبرې مو ځانګړې وي مور به بهر ووځو

د شاګرې ټنډه تروه شوه، په صوميا کې يې سترگې ونيوې بيا يې ورته کړه زه د چا سره ځانګړې خبرې نه لرم ستاسې په مخ کې دې زړه سواند ته څو نصيحتونه کوم زړه سواند هم د شاګرې خبرو بګراوه کړ په انديښمن نظر يې شاګرې ته وکتل ځان سره په فکر کې ډوب شو چې دا نابنده مېرمن ماته څه وايې، هغې ته يې وويل مهرباني وکړئ، زه يې اورم!

- زما خبرې ترخې دي خو يو وخت به دې په کار راشي
- مهرباني وکړئ

- لومړي خو دا تخلص له ځانه لرې کړه! زموږ په هېواد کې خلک تخلصونه يوازې د نورو د غولولو لپاره ږدي، ماته مالومه شوه چې ستا روان دې بسپنې کارونه په غريبانو باندې له ملنډو وهلو پرته بل هېڅ مفهوم نه لري تاسې څنگه د خپل شهرت وړي ياست او د ځان پېژندنې لپاره له يوې پاکې لارې، ناسمه گټه کوئ؟ هغې غټې، غټې سترگې وځمبولې بيا يې دچپ لاس نړۍ، نړۍ قلمي څلور گوتې راټولې کړې د اشارې گوته يې زړه سواند نه ونيوله خبرو ته يې دوام وکړ!

- گوره زړه سواند صيب د شهرت لپاره نورې لارې هم شته، هغه وټاکئ خو د بې وزلو له نومه ناسمه گټه اخيستنې او د هغوی د حيثيت سره لويې انسانيت نه مني او زه هم د دې سيمې د يوې مدني فعالې په صفت تاسې داسې خودسرو کړنو ته نه پرېږدم، که د له دې کارونو لاس وانه خيست نو پوهېږې چې زه دې د سيوري په ډول څارم هر کله اوهرې خوا ته چې مخ اړوې نو ما به پر وړاندې گورې؟

- شاګره په قهر جنه څهره له دفتره ووته

- خبريالې صوميا زړه سواند ته مخ راواړاوه، ويې ويل:

زه خو ددې جلی د خبرو په مطلب پوه نه شوم، دا نجلی خو ډېره بد تمیزه وه؟، هېڅ د خبرو کولو اداب يې نه و زده، کم ترکمه خو بايد د تعليم سره انسان اخلاق هم ولري

زړه سواند موسکې شو خبريالې ته يې وويل:

۱۵ خورکۍ ملامته نده، هغه گرمه مه گنۍ د هغې اندېښنې پر ځای دي زموږ په ملک کې ځینو خلکو داسې کړنې وکړې چې د ولسونو باور ته یې لویه ظربه ورکړه هغه یې مات کړل پایله یې دا شوه چې اوس که یو څوک سم کار کوي هم نور پرې ناسم فکر کوي صومیا خبریالی د زړه سواند خبره پرې کړه، ویې ویل:

داسې نه ده زړه سواند صیب د هرچا دید گاه توپیر کوي، ځینې نیوکې د اصلاح لپاره نه وي، د یو کس د نیکو احساساتو د ځپلو لپاره وي، د یو چا د ځواک د ختمولو لپاره وي، ځینې په نیوکو سره غواړي یو څوک د منزل له کاروانه راپاتې کړي، ځینې خلک خپله هم څه نشي کولی او نور هم کارته نه پرېږدي، ستاسې قدرله موږ سره دی ستاسې کړنې موږ گورو، تاسې دلته د بې سرپرسته یتیمو کورنیو د سر سیوری یاست موږ پوهېږو چې ستاسې په زړه کې د خپلو غریبو خلکو لپاره څومره مینه پرته ده څومره زړه سوی پروت دی، موږ د دې لیدو او مرکې کولو لپاره هیله درلوده له لرې ځایه راغلو خو دلته د نور وگړي رتې، احساسات مو ځپي، پر کړنو مو پښیمانه کوي، د بې چاره ولس لپاره دې په زړه کې دترحم جذبه وژني اخر ولې خلک داسې کوي؟

د لطیف په سترگو کې اوبښکې ډنډ شوې غوښتل یې څه ووایې خو خبریالی صومیا خبرو ته پرینه بنود لطیف ته یې وویل:

ستا له اوبښکو سره ماته د منصور خبره رایادېږي هغه چې کله د وخت قاضي دار ته خېجاؤ، نود دار پر لاره ځینو راټولو شویوکسانو په تیرو وویشت منصور هغوی ته وخنډل، یو شمیر یې بیا په لاسو کې

ورته گلان نیولې و کله چې منصور دې هغوی له مخې تېرېده نو هغوی په گلانو وویشت منصور هغوی ته وژړل

دې دار پر وخت پوښتنه ترې وشوه چې ای منصوره د طبیعت خلاف کار دې وکړ، هغوی چې په تیرو وویشتې ورته ودې خندل، او سرچپه هغوی چې په گلانو وویشتې هغوی ته دې وژړل منصور خواب ورکړ چا چې په کابو ویشتم هغه زما په حقیقت نه پوهېدل ددوی په ناپوهي پورې مې خندل او هغوی چې زه یې پر گلانو ویشتم زما ریښتینولي یې درک کړې وه زما د حقیقت په راز پوه و نو له خوښي ژړا راغله

لطیف زړه سواند یې په خبره کې ورولویده خبریالی صومبا ته یې وویل:

ستاسې دغه بیلگه زموږ له پېښې سره څه تړاو لري؟

- هو لري یې لږ نه ډیره یې لري

- هیله کوم زموږ گناهگارو کړنې د منصور سره مه پرتله کوه

منصور خو ځان په حقه ثابت کړ، خپل حقانیت یې څرگند کړ، زموږ ریښتینولي خو لا مالومه نده چې خدای ج ته به د منلو وي او کنه؟

- تاسې په حقیقت یوازې زه پوهیږم

ستاسې زړه سوی یوازې زه درک کوم، ستاسې په سینه کې چې څومره د مهرباني او ترحم کومه جذبه ده هغه یوازې زه احساسوم

زه ډاډ درکوم چې الله ج د حق پلوی دی، هغه د خپل بنده ریستونی کار نه پتوي، د خپل بنده ریستونې سې نه ضایع کوي، یوه ورځ به تاسې هم خدای ج خلکو ته ثابت کړي، ستاسې خواخوږي او ښه نیت به څرگند کړي، ستاسې حقانیت به خپلو بندگانو ته ور وښيي

- رب دهمداسې راسره وکړي، چې ته گمان کوې، خو زه انسان یم نیمگړی یم زما کړنې به هم له نیمگړتیا و خالي نه وي، هغه ډول به نه وي چې د رب درگا ته ښایې خو دعا کوم چې زما زړه د هغه په لاس کې دی، زما کمزوري، زما نیمگړتیاوې د رب راسمې کړي، زما په کارونو کې دې الله داسې سوچه والی راولي چې ده لوی ذات ته د قبلیدو وړ وگرځي

زه په دې ډاډه یم چې نړی رب په خپله کنترولوي، هغه د نړی دکنترول لپاره هیڅ چاته اړتیا نه لري، بس کله، کله یوازې خپل بنده ورته د ازماښت له مخې وسیله کوي، د ځینو زړه ته گوري چې څومره سوترگي پکې دی، څومره د الله ج لپاره د رضا هیله پکې نغښتې ده، انسان باید په امکاناتو غره نشي او نه دې امکاناتو په نشتون ناهیلی شي، دا نړی د الله ج دی، د نړی امکانات او د خلکو زړونه هم د الله ج په لاس کې دي، بس دغه امکانات د هغه بنده په لاس ورکوي چې زړه یې د الله ج د رضا لپاره تپيري، په کړنو کې دالله رضا لټوي، ځانځاني یې پکې موخه نه وي

- تاسې دنن زمانې اتل یاست، ماته ستا له خبرو مالومېږي چې تاسې د دومره لویو کارو سره، سره چې تر سره کړي مودي، بیا هم شکسته نفسي کوئ

د ځانځاني نړۍ کې چې هرڅوک پکې يوازې او يوازې د ځان غم خوري، خو برعکس تاسې د نورو په اړه فکر کوئ، د نورو د نېښکيو لپاره هڅه کوئ، په دې مصروف عصر کې د نورو نېښرازي ته وخت ورکوئ پرته له دې چې دې لاس تشو او بيچاره گانو ته کومه تمه ولرئ، خپل قيمتي وخت د دوی د اړتياؤ بشپړولو لپاره وقف کوئ، دا کار عادي ندي او نه دا کار هرڅوک شي کولی، داسې خدمت الله ج له هغه چا څخه اخلي چې دالله ج خوښ وي او ددغه لوی کار ځواک پکې ويني.

ته پوهيږې!

د هغو خلکو لپاره چې له خدای ج پرته بل څوک نلري تاسې ورته د سر سيوری ياست، تاسې د يو بې ریا انسان په جامه کې د بې وزلو او لاجارو لپاره دې خدای ج رالېږل شوی د تحفظ سرپنا ياست

زه دې تر بل هر چا ډېرښه احساسوم ما دې کړنې قدم په قدم څارلې دي، لکه دې سيوري په ډول مې ستا هر کار له نظره تېر کړی دی، په لومړي سر کې ما سره هم ځينې پوښتنې وې ستا په کارونو به شکونه راته پېدا کېدل، خو ستا د اخلاص له امله ورو، ورو خپله حل کېدل، خلک اوس هم لس گونه توروته درباندي لگوي، څوک دې د شهرت وړی بولي، څوک دې ریاکار او ځان غوښتونکی بولي، څوک درته سوی اوسپورې وايي، بسکنځي مو، خو تاسې لکه غر دومره همت لرئ خپله سينه مو پراخه کړې ده د چا نیوکو درباندي اغېز ونه کړ، چاته مو موقع ورته کړه چې له دې سپيڅلې لارې مو راوگرځوي، د هيڅ چا په کيسه کې نه شوی خپلې مبارزې ته مو دوام ورکړ، خپل پاک جذبات دې ځپانده وساتل، دچا نامناسبو

اوناسمو نیوکو ټکني نه شوی کړای ،خپلې خوشحالیانې دې له غریبو قربان کړې خپل د تفریح وخت دې د دوی بسپنې راټولولو ته ورکړ، د دوی لپاره مو هره درگاه وټکوله، ځینو د سوال کچکول کې څه درواچول ، خوځینو تش لاسی ناهیلی له دروازو رارخصت کړئ او لا هم دا لړۍ روانه ده دوی ته مو د یوې گولې ډوډۍ د پیدا کولو لپاره کومه قرباني ورنه کړه ،زه دې شاهدیم چې ، ډېرو دکړنې تمسخر کړې ، ډېرو ورتلی، ډېرو د غریب په نوم دپسپنې راټولولو نه د شخصي استفادي کولو تور داغ درباندي ولگاوه خو تاسې دا ټول په سره سینه وزغمل د غریب، د یتیم د گېډې مړولو لپاره دې دا هرڅه وزغمل تاته ځان مهم نه ؤ د خپل حیثیت په کیسه کې نه واست یوازې اویوازې مو یوه موخه په نظر کې لرله هغه د بې وزلو غم خوړل ؤ هغوی ته دې یوه گوله ډوډۍ پیدا کړه ،هغو ته دې سرپنا پیدا کړه ،دوی د زده کړو ته ولېږل او تر ټولو لوی کار دا چې ،بې سرپرسته یتیم ته دې د پلارتوب د نه شتون احساس ورنه کړ.

لطیف د خبریالی صومیا خبرو له ځان سره واخیست خپل ځان سره په خبرو شو:

لکه چې خوب وینم دا نجلۍ خو لکه زما له زړه چې خبره وي ،دا څرنگه ما درک کوي،دې نړۍ کې خو د درک قوه ډېره کمه ده، دې مېرمنې څرنگه زما احساسات لوستلي دي اوزما د ژوند د هڅو په رېښتوني مانا پوهیږي؟

خو لنډ مهال وروسته یې بیرته خپله خبره واخیسته له ځان سره یې وویل:

دا میرمن ما توهینوي، دلته ما څوک نشي درک کولی دلته مثبت فکر ته ځای نشته ، د منفي سوچونو پریمانې ده

په خبریاله صومیا کې یې سترگې ونيوې ورته ویې ویل تاسې هم د نورو په څېر زما په کړنو پورې ملنډې وهئ، خاندئ ، زما کارونه مسخره کوئ ما نه پرېږدی چې د بهیر ته دوام ورکړم او د بې سرپرسته یتیمو کورنیو لاس نیوی وکړم د هغو د وگو نسونو دمړولو لپاره هڅه او هاند وکړم د هغوی ژړاوې ارامې کړم، د هغو اوبنکې پاکې کړم ، هغوی چې د هېواد اوږدې جگړې ترې د پلار شتون اومینه اخیستې ، هغوی ته مینه ورکړم ، ته ولې داسې کوې؟

صومیا وویل :

نه زړه سواند صیب زه به هېڅ کله هم داسې گناه ونه کړم چې تاغونډې د ټولني یو غمخور مسخره کړم ، د هغوی کارونه توهین کړم د هغوی له پاکو احساساتو سره لوبې وکړم ، ماته ستاسې سپېڅلتیا لکه لمر داسې ثابته ده ، ستاسې خواخوږي چې د لاچارو او بې وزلو لپاره یې لرې هغه بې سارې ده ، ستاسې د زړه سوي قوه دومره ځواکمنه ده چې ډېری زړونه یې په منگولو کې نیولي او تسخیر کړي دي ، ستاسې د ریښتینولي له تثبیت سره سره چې بیا هم خلک بدگمانی کوي ، دا په اصل کې د هغوی نیمگړتیا ده ، د هغوی کمزوري ده ، یا هم د هغوی بخل دی چې په شعوري ډول سوځي ، تاسې په دومره لوی موقف کې نشي لیدلی ، ستاسې دومره لوی مقام چې په ټولنه کې یې لرې هغه نشي زغملی ، دروني اور اخلي او د خپلې سوځېدا څرگندونې په دې ډول ترې ښکاره کېږي چې ستاسې دکړنو مزاحمت وکړي ، جذبات مو راکم کړي ، د ولس په

زړونو کې ځای درنه واخلي هغه پوهېږي چې خپله دې مقام ته نشي رسېدلی، او تا هم په دومره لوړ ځای کې نشي لیدلی، نو ځکه د بخل په اظهارولو سره تاسې ته مزاحمت کوي .

خو ته يې بايد پروا ونه کړې، ځکه چې ستاچټک پرمختگ پرې ټکنی کېږي، ستاسې ځپانده بهيرچې هره ورځ د لسگونو بې وزلو لاسنيوی کوي، د هغو څپي موجونه ورو کېږي

لطيف زړه سواند يې په خبره مسکي شو، صوميا خبريالې ته يې وويل:

نه، زه دومره کمزوری نه يم چې په داسې وړو مزاحمتونو به غوږ وگروم او له کبله يې د خپل مزل تېز اس قيزې ته د ودريدو لپاره فشار ورکړم، زما په وجود کې د خپلو غريبو ولسونو لپاره دومره مينه نغښتې ده چې داسې کوچني خنډونه د هغو د ځپانده موجونو د حرکت مخنيوی نشي کولی

صوميا يې خبره ور پرې کړه ورته يې کړه:

پوهيږم، ځکه خو له دومره لرې درېسې راغلي يم چې ستاسې د دې سپيڅلې مبارزې په اړه چې پيل کړې مو ده مرکه وکړم، تر څو د هيواد خلک ستاسې له کړنو الهام واخلي، د تاسې په څېرد خير جوړشوي بنسټونه ډير شي د غريبو خلکو د لاس نيوي کلتور زيات کړل شي، او بلاخره د فقر ټگر له دې هېواده ټول شي .

نو اوس که ته چمتو يې زه مايک راخلم او ستاسې د مبارزې په هکله مرکه پيلوم

_سمه ده زه چمتویم

- صومیا مائک راواخیست او د لطیف زړه سواند مخې ته یې ونیو
ترې وېې پوښتل :ستاسې ددې سپېڅلې مبارزې پیل له کوم ځایه و
لطیف ورته وویل :

زما کیسه اوږده ده لاس به د شل شي ماته یې راکړه زه به مائک خپله
ونیسم

صومیا :نه زه ستا له خبرو خوند اخلم ،ډاډه یم ما او زما لاس ته به
ستا کړنې دومره انرژي ورکړي چې د ستړیا احساس به ونه کړم
لطیف یې خبره ومنله نور ټینګار یې ونه کړ

په خپلو خبرو یې پیل وکړ:

د روژې مبارکې شلم مازدیګر ؤ،د ورځې کار ستړی کړی وم ،خو
خفه ځکه نه وم چې د ورځني کار چارې مې بشپړې کړې وې، د
دفتر رخصتي ته هم کم وخت پاتې ؤ د ځان بوختیا لپاره مې
فیسبوک خلاص کړ د یوه ملګري پر پوست مې نظر ولګېده لیکلي یې
ؤ دلته د لوړپوړیزو ودانیو په یو څنډه کې یوه کورنۍ ده د سړک په
خوا کې یې پریوه میدان اړولي دي ،داسې ښکاري چې دغه
کورنۍ خورا بې وزله ده ، غربت دومره خپلې چې سرپنا هم نلري
،د سړک غاړې په وچ ډاګ یې اړولي ،دوی دومره زاړه توکران هم
نلري چې له ناست ځایه یې را تاو او تورسړې د پردیو له سترگو پنا
کړي د سړک غاړې لارویان یې یوازې د مېرمنو او ماشومانو ننداره

کوي ،خو د دوی په سینو کې د غوښې زړه نشته چې پرې
ورحمېږي د حال پوښتنه یې وکړي درد یې حس او غږ یې واوري
د ورور ددې پوست له لوستو سره مې ددې کورنۍ د ژوند ټوله
منظره د خیال په نړۍ کې له سترگو تېره شوه ، زړه مې درد وکړ له
ځان سره مې وویل:

راځه ته هم ورشه ویې گوره بې کوره مسافر دي که نور څه نه شي
کولی لږ تر لږه د مسلمانې ورورگلوې له مخې یې د حال پوښتنه
وکړه او دا حق یې ادا کړه چې ستونزه یې څه ده ، له خپلو
نورومسلمانو وروڼو څه غواړي ، د زړه براس یې واوړه چې له دې
ځان غوښتونکې نړۍ څخه د څه شي تمه لري؟ د دوی بد حالت مې
د ورځني کار ستړیا نوره هم زیاته کړه، یوازې کمڼت کې مې ولیکل
ددې خلکو ادرس دقیق راکړئ ساعت ته مې وکتل رسمیات موهم
ختم شول ،ددې بې چاره کورنۍ په لټه کې شوم ،له څه مزل
وروسته مې ځای وموند په یوې سرپنا ځای کې مې په مېرمنو،پېغلو
او ماشومانو سترگې ولگېدې،ساعت ته مې وکتل د ماښام اذان او
روژه ماتي ته لس دقیقې پاتې وې کورنۍ ته ورنږدې شوم هره
مېرمن لکه له بلې چې مروره وي گوښه ،گوښه مخ پټې ناستې وې
په څېرو کې یې مایوسي دومره حس کېده لکه چې په دنړۍ کې
څوک نه لري لکه دې ټولې نړۍ گناهگاره مجریم چې د خپلې گناه
له کبله چپ ناست وي، دوی هم له خولې غږ نه وت ماشومان یې
هم داسې سپېره له دوږو ډک مخونه ولاړ ؤ ته وا مخ یې یوازې او
یوازې د گردونو د رابښکلو دنده لري د هر یوه زړو جامو له ورايه
ددوی دمظلومیت او بېچارگي کیسه کوله په یوه زړه مورکۍ باندې

مې سترگې ولگېدې لومړي مې فکر وکړ چې په ځمکه ناسته ده خو وروسته مې پام شو چې په يوه درۍ (سترنجي) ناسته ده خو درۍ دومره زړه شوې وه چې له ځمکې سره يې د زړوالي له مخې توپير نه کېده غږ مې پرې وکړمورکۍ کېدای شي لږ زما خواته راشي؟

راويې کتل، وويړېده، روحيات يې وبايلل، له غيرموزونو حرکاتو يې وارخطايې له ورايه څرگنديده، ما فکر وکړ چې کېدای شي دا مورکۍ د انسان په نوم کوم وحشي ويرولې وي پر ټپونو يې مالگې وردورولې وي، درد يې ورکړی وي، اوس له ټولو انسانانو ويړه او کرکه لري له انسانانو کومه تمه او هيله نه لري چې د ستونزې په حل کې دې ورسره کمک شي او يا د هم ورسره خواخوږي وکړي له ځان سره مې وويل د مورکۍ ويړه عادي مه گڼه دا کورنۍ شايد د نن زماني د ځينې انسانانو له وحشي کړنو دلته راکېده شوي وي، شايد ددوی له غربته يې ناسمه گټه پورته کړې وي، د خپلې بې وزلي پيغور يې ورکړی وي يا يې هم د خپلو مزايو لپاره د غربت له خوږ گوتې نيولي وي ځکه ماته هم د کرکي په سترگه گوي نو ځانگړی خيال يې په کار دی د مورکۍ دوه زري او له ما د ويړې له کبله دوهم ځل لپاره اړ شوم غږ پرې وکړم

- مورکۍ دلته راشئ

دهغې زړه زما پر لوري راتگ نه غوښتل، خو نه پوهېږم څو زړونه به يې سوه يو کړي وي، بلاخره له دوهم غږ سره زما په لور راروانه شوه پر نيمه پټ شوی مخ يې خپل پړوني نور هم راکش کړ پر

مخ رالودلي پروني يې د سړنيت له امله خو سوري درلودل هغه په داسې حال کې رانېږدې شوه چې نښکته يې کتل راته يې کړه :

-وروره خيږت دی؟

-مورې مه ډارېږه ، د ډار کومه خبره نه ده زه يوازې ددې لپاره راغلی يم چې دحال پوښتنه مووکړم

- خدای ج د خير درکړي ، لږ مخکې دلته يو پولس راغلی و مور ته يې ويل دلته مه اړوئ دلته ميشت کېدل غير قانوني دی ، مال که تاسې هم پوليس يې او زموږ دلته اوسېدل له حکومتي قانونه سرغړونه بولئ او نه غواړې چې د خدای ج په دې ځمکه ژوند وکړو، ځکه ويرې واخيستم ، له ځان سره مې ويل اوس به بيا چيرې کډه کوو

- نه ، مورې زه کوم پوليس نه يم تاسې غوندي يو عادي انسان يم ، غواړم پوه شم چې تاسې ولې د سړک په غاړه اړولي ، تاسې ولې لکه يوه له بله مرورې ناستې ياست ولې د خوړو تياری نه کوئ ، روژه ماتي ته خو لس دقيقې پاتې دي ؟! يا تاسې دخوړو تياری نيولی؟

- نه وروره

- ولې؟

- څوک چې څه ولري نو پاڅه يې کړي ، مور خواران خو د پخولو لپاره څه نه لرو

– له دې خبرې سره مې ټکان وخوړ، بې واکه مې يو سوړ اسويلی له خولې ووت

په يوه لنډ فکر کې ډوب شوم له ځان سره په خبرو بوخت شوم ومي ويل اه ژونده څه کانې کوي په دې يويشمه پېړۍ کې د نورې نړۍ خلک هوس کوي چې کوم شی خپل اشپز ته پرمايش ورکړي چې پوخ يې کړي اودوی خوند ترې واخلي په ټاکنه کې يې د شمېر د ډېروالي له امله حيران وي او مور وگوره د خوراک لپاره دومره څه نلرو چې پاخه يې کړو.

وروسته مې ځان ته ددوی د بې وسي ژوند په ځای کې ځای ورکړ، فکر مې وکړ که زما داسې حال وای پرما به څه تېرېدل، که زما مور، خور، ميرمن او ماشومان داسې په وچ ډاگ پراته وای اولاريانو يې سېل کولی، دومره غربت پرې حاکم وای چې د خوړو لپاره يې څه نه درلودی او ما په بې وسه سترگو ليدلی نو په ما به څه تېرېدل ؟

بې واکه مې د دوی په حال له سترگو اوبسکې پېل شوې، مخ مې بل طرف ته واړاؤ چې بې وزله مورکی زما اوبسکې ونه گوري، او ځان له دې هم زيات بې وسه احساس نه کړي

په لاس کې مې څه خورما او د خوراک توکي ؤ مورکی ته مې ورکړل، خو دا د دوی دکورنۍ له اړتيا ډېر لږ ؤ ځکه مافکر نه کاؤ چې دوی به د نن روژه ماتي لپاره دومره څه نه لري، چې روژه پرې ماته کړي، له دوی مې رخصت واخيست، نور د خپل کور په لوري روان شوم اوبسکې مې دومره زياتې وې چې څو ځله مې د موټر دروازې

کلف د خلاصولو هڅه وکړه خو د اوبسکو ډيروالي به مې نظرتت کړ د کلف سوری نه راته برېښیده اخر مې سترگې پاکې کړې او کیلي مې کلف ته سمه شوه دموتر درازه مې خلاصه کړه د کور په لور مې حرکت وکړما بنام اذانونه شوی و کورنی مې زما په انتظار اندېښمنه وه فکر یې کاؤ چې لطیف خو له اذان نه مخکې کورته رارسېده ولې ناوخته شوی، له همدې امله په ډیره اندېښنه کې و؟

کورته ورسېدم چې د ننه شوم ومې کتل چې ټولو زما د راتگ لپاره په اندیښمن انتظار لارې څارلې، دوی غوښتل د خپلې اندېښنې غوصه راباندې سره کړې او د وختي نه راتلو پوښتنې رانه وکړي خو چې زه یې ولېدم زما ناسم وضعیت یې ولېده زما د سترگو اوبسکې یې ولېدې چې نه تم کېدې دوی نور هم وراخطاشول فکر یې وکړ حتما کومه لویه پېښه شوې ده چې د لطیف داسې موډ خراب دی مور مې رامخې ته شوه ویې ویل:

- زویه څه شوي؟ څوک مړه دي؟

- نه !

- نوولې!

- هسې!

- زویه زړه مې مه دروه، زړ ووايه څه پېښه شوې؟

- مورې هېڅ هم ندي شوي

- نوولې داسې حالت لري، پخوا ولې داسې نه وې څوک مړه دي؟

- نه

- نوولې؟

- مورې قسم کوم کومه دې تشویش وړ خبره نه ده؟

- خو ستا حالت ته په تشویش کې یم؟ نه دې معمول خلاف په بد وضعیت کې یې د پرون ماښام په څېر، خوش قواره نه یې هغسې نازونه نه کوي د پخوا خلاف انساني غرور د مات شوی، خوښي دې له څهرې الوتې، مسکا دې له خولې کډه کړې، سترگې دې لمدې دي اوفصیحه ژبه دې گونکې شوې.

- مور مې په غېږ کې ونيوله سلگۍ مې نورې هم زیاتې شوې هغې ته مې وویل: زما نازولې مورې نن مې په یوه بد حالت کې تصور کړې، خواره وې غریبه وې، خپل وړي عیال او ماشومان درنه راجا پېره و هغوی وړي و، ډوډۍ یې درنه غوښته خو ته یې وسه وې تا په لاس کې څه نه درلودل، د هغوی لوړه دې هم نشو زغملی، د لوړې له لاسه دې د هغوی چغې او ژړاگانې هم نشوې تحمل کولی.

ددې خبرو له اوریدو وروسته مې مور ټکنی شوه وارخطا، وارخطا یې کله په ما او لکه د کور دنورو غړو په مخونو کې سترگې ونيوې هغوی ته یې وویل:

زوی ته مې چا څه شی ور کړي دي، عصابو یې کار پرېښی، په خود کې نه دی، اضافي خبرې کوي هلی ژر شی لاس په کار شی تر روغتونه یې ورسوی

مور مې په بېره له خايه پورته شوه چې ژر روغتون ته زما د وړولو د کار تياري ونيسي قدم يې لا نه و اخيستی چې له لاسه مې ونيوله ورته مې كړه مورې زه روغ يم د وارخطايي كومه خبره نه ده ،تاسې يوځل روژه ماته كړئ بيا ټوله كيسه درته كوم

هغه رېښه كې شوه په خيړ،خيړ يې زما مخ ته وكتل ويې ويل: ته رېښتيا روغ يې؟

- هو

- نو ولې داسې نا اشنا خبرې كوي؟

- ټوله كيسه درته كوم خو يو ځل روژه ماته كړئ، گنا لري

- ولې تا روژه نه ده نيولې؟ ته روژه نه ماتوي؟

- نه

- ولې؟

- هلته مې دغريبانو يوه كورنۍ په لاره كې وليده ،په وچ ډاگ پراته و دوامره څه نلري چې روژه پرې ماته كړي ماته په لوبني كې څه واچوئ چې ور يې وړم زه تر هغه روژه نه ماتوم چې لومړی مې هغوی په روژه ماتي نه وي ليدلي ،زه هسې هم وړی نه يم .

- زويه له زړه سوی دې جارشمه ،خو مخكې به دې داخبره كړې وه له مور خو دې زړه وكېښ .

- مورې ددغو خلكو په ليدو عصبي شاك ته لارم د ويلو حس يې رانه اخيستی و ژبې مې سم كار نه كاوه

خو لِحظې مې فکر وکړ که زما مور داسې بې وسه شي اوداسې بې سرپنا په وچ ډاک بې شپه شي زموږ د مېرمنو سيل دلارې خلک کوي ، زموږ د خواخوږي پر ځای د مور د بې چارگي ننداره کوي نو په مور به څه تېرېږي

مورې !

دوی هم زموږ د مسلماني ورور گلوي په اړیکه له مور سره شریک دي زموږ کورنۍ بلل کېږي په مور فرض دی چې درد بې خپل درد ووبولو ،ستونزه بې خپله ستونزه ووبولو د ماشومانو لوږه بې خپله لوږه ووبولو ،او لاسنیوی بې وکړو

- هو زویه ته ریښتیا وایې ،که داسې ونه کړو نو بیا خو تش په نوم مسلماني شوه ،هسې رواجي مسلماني چې د خواخوږي رنگ پکې نه وي هیڅ مانا نه لري ،مور هم روژه نه ماتو،ته راشه دا تیار روژه ماتي له دسترخوانه درته ټولوم ، دوی ته بې وروږه دوی دې وخورې ،کور کې سبزي هرڅه شته ،ستا تر راتگه به مور بل دسترخوان تیارکړو

له دې خبرې سره مې مور به غېږ کې ونیوله ورته مې کړه مورې ما هم ستاله غېږې تربیه اخیستې،ستا روزنه مې په وینه کې خپې وهي ،ته له ما ډېره زړه سوانده بې

ژر، ژر مې د خپلې کورنۍ د روژه ماتي د دسترخوان او لوبني راتول کړل مورمې هم راسره په پتنوسونو کې کېښودل پلار مې د کوټې په کونج کې په جای نماز ناست ؤ د جای نماز پیخه بې قات

کړه په ما يې غږ وکړ زويه زما برخه پرېږده زه وړی يم مور مې د هغه خبره ورغوځه کړه ماته يې ويل :

زويه تر مور هغه نور ډيره وړي دي يو لوبنی هم پرینه ږدې ټول يوسه، پلار مې مسکی شو، خو نه پوهېږم چې خوله يې ولې بنکم شوه چې پاتې شو، د مور په وړاندې يې هيڅ هم ونه ويل

زه لارم د اذان نه نيم ساعت تېر شوی ؤ چې د بې وزله کورنۍ مخې ته ودرېدم د کورنۍ مشر سپين ږيری او نورو روژتيانو په وچه ډوډي د روژه ماتي شخوند واهه

ورته مې کړه وچه ډوډی مو له کومه کړه ؟ او تاسې وچه ډوډی مه خورئ ما هر څه راوړي

سپين ږيري وويل دلته يوه مکتبې جنی وه په لاره تېريده ويې ليدل چې مور د اذان پروخت له خوړلو پرته ناست يو، هغه له لارې راتاؤ شوه زموږ په حالت يې ډېر وژول بيا يې جيب ته لاس کړ، څو روښکۍ ورسره وې رايې کړې ويل يې، زما کور ډير لرې دی، که نه کنځ به مې درته راوړی ؤ وروڼه مې واړه دي هغه يې هم نشي راوړی، په دې روښو خو به وچه ډوډی وشي ژر يې درته له نانوایې راوځغلوه، په هغو روښو مې ډوډی راوړه روژه مو اوس ماته کړه دومره څه پېدا شول، چې گذاره پرې وشي، تاسې هسې تکليف وويست، ولې مو ځان په زحمت کړ، ما ورته کړه کاکا جانه!

د څه تکليف ؟

هېله کوم داسې مه وایه تاسې مسافر یاست پرمور ډیر حق لرئ هغه
ته د تسلي ورکولو تر څنگ د دسترخوان په غورولو لگیا شوم له دوی
سره د مکتبی جلی د مرستې په اړه هیله من شوم

له ځان سره مې وویل شکر چې دلته خو خواخوږي شته لا ضمېرونه
نه دي مړه ، د داسې خلکو کمی هم نشته چې د نورو خلکو د ژوند
بسیاینې لپاره یې زړه تپیري ،

ترې ومې پوښتل دا نجلی څوک وه؟

له کومه راغله ؟

راته یې کړه جلی ویل چې زه ښکلا نومېرم ، ویلې سبق وایم ، جیب
ته یې لاس کړ ټولې پیسې یې راوباسلې ویل یې اوس دغه پیسې لرم
، سبا په پوهنتون کې درته بسپنه ټولوم .

- ځان سره مې وویل زړه سوانده ځان ته غره نشې تر تا جلی هم ښه
ده ددې خیر په کار کې درڅخه مخکې شوه ، ما ورته یو وخت
ډوډۍ راوړه او هغې خپل ټول شته ورکړی دي

دسترخوان وغوړیده او د کورسپین ډیری ، نارینه ماشومان او
تورسري له دسترخوان راچارپېره شول نور ترې روان شوم

په تلو تلو کې مې د سترگو له کونجه ورته راکتل د وړو، وړو
ماشومانو او دې ژوند له هره نعمته یې برخې روژتیاوېه ډوډۍ
شخوند کتو بلا خوند کاوه

دومره لذت مې اخیست چې ډاډه وم ددغې ډوډۍ په خوړلو کې به مې نه و حس کړې ډوډۍ دوی خوړه او د مړښت احساس ما کاوه، نندارې یې تلل راته ستم کړل، ځکه خو مې ورو، ورو قدمونه اخیستل، له دې ځایه مې زړه نه کېده ځکه دلته سکون و د آرامښت فضا وه، خوند و هغه خوند چې یوازې زه یې حس کولی شم د ویلو الفاظ یې نه ونیم

چې هغه ډاډ او سکون بیان کړي دلته مې د خوند تر څنګ یوه درس هم واخیست او راته ثابته شوه چې د نورو لاسنیوی عادي کارندی، د وړو وړو یوازې د وړو سره مرسته نه بلکې د ځان لپاره د ډاډ او خوښیو ډک ماحول جوړول هم دي، د سرگردانیو او نارامه ژوند نه پنا ده، د سکون او پېرزوینو ډالۍ دی چې د مرسته کونکي په نصیب کېږي

له لنډ مزل وروسته کورته راوړسېدم د پلار جگ غږ مې واوړیده!

ویې ویل او سخیانو ژر، ژر لاس وښوروی ډوډۍ راوړی له لوړې مو مړ کړم

د هغه له غږ سره سترخوان هوارشو او د لومړی روژه ماتي په ډول یې رنگیني خپله کړه

خو زما ستونې سره ورغلی و مور وم لکه د ټولې نړۍ خواږه چې ما خوړلي وي اشتها مې نه وه

خو گولې ډوډۍ مې وخوړه له دسترخوانه پورته شوم خپل اطاق ته
لاړم، دې تندې احساس مې کاؤ حکه چې ورځې اوږدې وې او د
گرمي موسم هم ځان ته څه ويلې

د تندې احساس مې ډېر کاؤ، د چايو پيالو مې ځان ته ډکه کړه په لنډ
وخت کې مې چای جوړې ونيانؤ

له تراؤ وروسته ځملاستم، د پلسمي غم هم د انديښنې وړ ؤ، پر بالښت
مې سر کېښود د خوب پر ځای مې د ماښام کېسې سره فکر بيرته
پيوند شو، په بدل ددې چې سترگې مې پټې شي او خوب ته لاړ شم
سترگې مې په لوڅه د چت سره وگنډول شوې خيالونو مې هماغسې
د يوې بې وسه کورنۍ د ستونزو په هوارې کې موجوده وهل کله
، کله به مې ځان ته د دوی پر ځای کې قرار ورکړ ځان سره به مې
وويل:

که چېرې زه داسې بې وسه وای زه او زما ماشومان په بې سرپنا ځای
کې مېشت وای او خلکو مو د بې وسي ننداره کولی نو په مور به څه
تېریدل، مور به څومره د کمي احساس کاؤ مور به څومره ځوریدو ؟

مور به څومره د خپل پت او ناموس دخوندي توب او د ستر د نه
شتون درد تېراؤه بيا به مې په دې شکر وويست د خدای ج ستاينه
به مې وکړه چې مور په دې حالت کې نه يو، خو دغه کورنۍ هم له
مور پردی نه رانه برېښېده دوی هم زمور دمسلمانې ورورگلوې د
اړیکو له کورنۍ څخه ؤ

ځان سره به مې وويل که مور د دوی درد او د دوی بې وسي خپله
بې وسي ونه گڼو بيا خو هسې دعوه کوو چې مور مسلمانان يو

مسلمانان خو لکه یو وجود داسې دي د وجود هره برخه کې چې درد وي نورې ټولې برخې ورسره نارامه وي نو که مور د دوی په نارامتیا، د نارامی احساس ونه کړو او یا هم په مور کې د نورو د خواخوږي لپاره کوم حس شتون ونه لري نو بیا خو مو دعوه دروغجنه ده بیا خو هسې په نامه مسلمانان یو

همدې چورتونو مې په مغزو کې غځېدنه کوله خوب ته یې نه پرېښودم، ځان سره مې وویل، دغه یوه کورنۍ خو زموږ له غږېدولو سترگو تېره شوه، ومولېده، ددوی غربت د دوی ناچاري، هرڅه مو لکه د فلم پرده ننداره کړل، ډېری نورې ورته کورنۍ به د دوی په څېر، زموږ د غریبې جنگ خپلې ټولنې ریښتونۍ انځوروي، کومې چې زموږ له سترگو پنا دي دهغوی فریاد به په دې بې حسه ټولنه کې له خدایه پرته بل څوک نه اوري، هغوی به د څلورو دیوالونو تر شاه ناست وي، هغوی به د پښتني دود او عار له مخې ان د سوال کولو په طریقه هم نه پوهېږي، بس که چا څه ورکړل خوري به یې کنه نهار به کېني د خدای په هیله به ژوند تېروي.

دې سوچونو لحظه په لحظه نور هم خرابولم حل لاره راته پېچلې کېده او د موخې د لاسته راوړلو د منزل فاصله یې راته اوږدوله، تلیفون مې راواخیست، په دیوال ځوړند

ساعت ته مې وکتل پلشمې ته نیم ساعت پاتې ؤ یوه سوژه خدای ج ذهن ته راواچوله، هغې لږ هیله من کړم له ځان سره مې وویل:

د ټولنې د نوم سرې يې ،خلک حساب درباندي کوي،خلک باور د باندي لري،ولې له دغو ټولو ځانگړنو چې خدای ج درکړي گټه نه اخلي ،ايا خدای ج ته به ددې نعمتونو ځواب ويونکی نه يې؟

الله ج له خپل بنده د هر نعمت پوښتنه کوي چې د ځان او يا هم نورو لپاره دې گټه ترې اخيستي کنه؟

سوژه راپيدا شوه هغه دا چې زه بايد يو خيريه بنسټ جوړ کړم چې ددې بنسټ له لارې د ډېرو داسې بې وزلو کورنيو لاس نيوی وکړم چې د غربت په وروستي بريد کې دي د ژوند له هر نعمته بې برخې دي ،وچ مجبور دي ،ژوند ورته لکه زندان سخت شوی دی .

زه بايد داسې بنسټ جوړ کړم چې د غريبانو د تياره ژوند لپاره له ځان سره رڼاگانې ولري له دې لفظ سره مې د بنسټ نوم هم خوښ شو رڼا خيريه بنسټ مې نوم ورته کېښود هغه بنسټ چې دغربت تياره ژوند لپاره له ځان سره رڼاگانې او څراغونه لري

د لاچارو د ژوند د ښه کولو لپاره له ځان سره هيلې لري .

له دې پرېکړې وروسته ملايانو د پشلمې د راوينولو انگازې له لاسپيکرونو وباسلې

راپورته شوم له اوداسه وروسته مې دوه رکعته لمونځ وکړ،ډېرې دعاوې مې وکړې او د رب څخه مې وغوښتل چې په دې لوی او پرمسوليته کار کې هم توفيق راکړي او هم راسره مرسته وکړي

سهار لس بجې مې د فیسبوک له لارې پر خپل وال د رڼا خیره
بنسټ د جوړیدو او شتون اعلان وکړ، د یادې کورنۍ لپاره مې هم د
مرستې غوښتنه وکړه

یولس بجې دومره پیسې جمه شوې چې هم د اړتیا وړ بشپړ خوراکي
توکي او هم مو د ددوی لپاره یوه خېمه پرې واخیسته

ټول مې مازدیگر موټر کې واچول او د نوموړي بې وزله کورنۍ په
لور رهي شوم موټر مې یوه څنگ ته ودرراؤ د موټر په درېدو دغه
بې چار کورنۍ هم بگراوه شوه خو چې رانښکته شوم ويې پیژندم
ټکنی حالت یې بیرته عادي شو ژر، ژر مې خوراکي توکي رانښکته
کړل ماشومانو ته مې د وړولو وویل، خېمه مې هم د درولو لپاره
راواخیسته سپین ږيري ماما ته مې وویل:

زه د خېمې په درولو نه پوهیږم تاته یې چل درځي؟ هغه خوله
وتپوله، پرې پوه شوم چې سپی له ما هم بدتر دی نو ومې ویل
لطیفه توره کوه خپل فکر وجنگوه دهجرت په دیار کې مور هم په
خېمو کې څه وخت اوسېدلي و د هغه وخت یادښتونه مې یو څه په
ذهن کې ښکته او پورته کړل، د خېمې ډانگې مو سره یو په بل کې
ورکړې د خېمې تانونه مو پکې وتومبل، یو اړخ ته زه او بل اړخ مې
سپین ږیری ودرراؤ خیمه له ځمکې پورته شوه ماشومانو یې پیڅکې
سره کش کړې خېمې خپل د ولاړې طبعي حالت ځان ته غوره کړ

په څنگ کې تیر شوي پاخه سړک مې د اس د نال په څېر ټکا
واوریده ځکه دوی د سړک سره نېرېدې اړولي و ور ومې کتل یوه
دنګه ځوانه مېرمن زموږ په لور راروانه وه په غالب گمان پیغله

مالومېده چابک، چابک گامونه يې زموږ په لوري راخيستل، سپين
رېبري غږ کړ خيمه باد وهي ژر، ژر به يې دا دکونجو ميوگي ټک
وهو، چې بېرته ږنگه نشي، زما يې هم پام بېرته خپل کار ته راواړاؤ، يو
نڅينه موسيکي ته ورته غږ مې واوريد.

ته هم نارينه ځان ته وايي؟

له دې تنې دې نه شرمېږي؟

مخ مې ورواړاؤ، هغه لارونې پېغلې باندې مې نظر ولگېده په خواکې
مې ولاړه وه

له ځان سره مې وويل:

ددې مېرمنې مخاطب څوک دی؟

زه خو ځکه نه يم چې د لومړي ځل لپاره سره گورو، ځان مې غلي
کړ مخ مې بل لوري ته واړاؤ غلي، غلي مې د سترگو له کنجو
وروکتل خو انجلې له ما مخ نه اړوي، خبرې يې نورې هم وغځولې

ويي ويل:

او هو تاسې خو د نن زمانې ځوانان ياست، د مسوليت پذيري په نوم
هم څه پېژنې کنه؟

په تا خو د مور شرمېږي هغه دې له شتونه انکار کوي

پرون ماښام چې زه دلته راغلم او دوی په وچ ډاگ پراته ؤ له مور
جانې مې وپوښتل چې له دې سپين رېبرې پرته بل څوک نارينه نه
لري؟

ویل یې نور هیڅوک هم نلرم زه څه خبره وم چې داسې زوی به لري چې ځوانی ته یې کاروان اړوي او عمل یې بیا داسې دی چې ټوله کورنۍ د سړک په غاړه پرېږدي ، او دی ترې ځي په دوهمه ورځ ورته خېمه دروي

ته لږ هم د خپلې مور او دغو وړو ماشومانو او خوبندو په فکر کې نه شوې؟ تا لږ هم فکر ونه کړ چې دوی به روژه په څه شي ماتوي؟ دا ښه وه چې زما ورته پام شواو څو روفی مې جبب کې وې ورمې کړې ، کنه نهاره به یې شپه تېروله ، او دغه محلې به یې د قیامت په ورځ ټولو ځواب ویلې

د هغې له خبرو مې احساس مې کړه چې دنگه ځوانه پر ما داسې گمان کوي چې زه ددې کورغړی یم او دې هم زما په څېر ددې کورنۍ په حال ځوریدلې ، خفه شوې خو اوس د خپلې ځوریدو او ماته د مسولیت په ښودو خپله غوصه سړوي

له بلې خوا مې فکر وکړ چې که زه د دې کورنۍ سره د وینې شراکت نه لرم خو د مسلمانې ورورگلوې په اړیکه هم باید دومره ځان مسول وگڼم لکه دغه پیغله یې چې گمان راباندې کوي

ورته مې کړه

ناسې په حقه یاست!

ماته نوره هم په غوصه شئ

ما د دوی لکه څرنګه چې حق دی نه دی ادا کړی ، د دوی په اړه ځان پر بولم

هغې راته کړه

عزیز بد تر از گنا، تاسې داسې خبرې کوی چې زما غوصه نوره هم
زیاتوی، کم ترکمه غیرت ښه شی دی

دا تورسړې، د سړک په غاړه پرېښودل کوم افغانیت دی، کومه پښتو
ده؟ کومه میړانه ده .

د نجلی خبرې سره له دې چې غوصه ناکې وې، له درده او پیغوره
ډکې وې خو په ما بدې نه لگېدې

د بې وزله کور زړې مورکې او سپین ږيري بابا هم زموږ تر منځ د
جنگ ننداره کوله خو هیڅ مداخله یې نه کوله د نه مداخلې دلیل
یې شاید دا ؤ چې هغوی زما په گمان فکر کاوه چې دغه مېرمن د
لطیف د کور غړې ده او ورته په غوصه ده چې ددې کورنۍ په اړه
دې ناغیږی کړې ده باید په لومړیو کې دې ورسره خواخوږي کړې
وای، شاید دوی فکر کاؤ چې دا د دوی کورني جنجال دی،
مداخله یې پکې مناسبه نه بلله

خو بخت مې هغه وخت بیدار شو چې میرمنې زړې مورکې په
لوري خو قدمونه واخیستل او هغې ته یې په لوړ اواز وویل:

مورکې ته ملاتمه نه وې چې بیگا د دې ځوان له مورتوبه منکره
شوې، داسې زوی چې د هرچا وي باید ترې انکار وکړي

هغې زوړ پړونی چې پیڅې یې شکیدلې وې په مخ راسم کړیوه
سترگه یې ترې راوباسله نجلی ته یې وویل:

لورې دا خو زما زوی نه دي.

- نو څوک دی؟

- مور یې نه پېژنو، خو دومره پوهېږو چې د خدای ج یوه فریسته ده چې زموږ د کمک لپاره یې رالېږلې ده.

- جلی له شرمه تکه زیږه شوه، د حیا سورخي یې له رخسارونو په وریډو شوه زړې مورکۍ ته یې په حیراني وکتل بیا یې خو نور قدمونه هم دهغې په لوري واخیستل دهغې په ولي یې لاس کېښود په غلی انداز یې ورته وویل:

مورې دا ستا زوی ندی؟

- نه

- نو څوک دی؟

نه یې پېژنم

بس لکه تا غوندې یو لاروی ؤ، په مور یې خوا بده شوه ستا له تگ وروسته یې له کوره د روزه ماتی غوړیدلی دسترخوان مور ته راوړ، دادی اوس یې خوراکي توکي د اړتیا ټول سامان او خېمه راوړه او خپله یې دروي

د دې خبرې له اوریدو سره نجلۍ له زیاتې حیراني په خپله خوله لاس کېښود ژبه یې راوویسته بیا یې لاندې نړۍ سره شونډه له سپینو مهینو غاښو لاندې کړه نوره له شرمه دالته پاتې نه شوه خپلې پښې

يې سپکې کړې په اوچتو گامونو يې سيمه موږ ته پرېښوده زما هم لږ غوړونه ارام شول چې گوندې د انجلی له شره نور خلاص شوم، دې خېمې په مگويو ټکوهلومي پيل وکړ سپين ږيري اکا هم ژر، ژر ترې د خېمې پرې تاوول دې خيمې پرې لکه د رباب کش شوي نارونه په خپل مقام شول، بيخي دواړه نابنده په دې وتوانيدو چې کوچيانی خېمه د استوگني جوگه کړو

ماته تر ټولو د خوښې صحنه دا وه چې د کورنۍ دوه پيغلې خورکې چې له شرمه يوې گوښې ته د ځان پناکولو لپاره زموږ د وروړل شويو خوراكي توکو او وړو د بوجۍ تر شا ناستې وې هغوی ته مې ورغږ کړ ومې ويل راشئ خويندو خېمې ته د ننه شئ نور د سړک د سيل بينو له سترگو پنا شوی د ننه پکې ارام وکړئ په ماشومانو مې غږ وکړ تاسې هم نور د باد او باران نه د خدای ج په فضل په امن کې شوی سوځنده لمر ته نور مه گرځئ د ننه په خېمه کې تر سيوري لاندې اوسئ

د غربت سيلۍ وهلي سپين ږيري ددې حالت په ليدو سترگې ډنډې شوې له سره يې خپل پاچ سپين گردووهلی پټکی لرې کړ مخ په قبله ودرېده او د زړه له اخلاصه يې څو د دعا جملې وويلې، په ما کې يې ډنډ وچې ننوتلې سترگې ونيوې مخاطب يې کړم

تاسې د انسانيت يوه نمونه ياست پرته له کومې تمې مو زموږ لاسنيوی وکړ

رب دې لکه ابراهيم او يونس ع په اور او اوبو کې وساته، زويه ممي مرغه شې د همخولو سر شې، عمر دې دکښې مرغی شه، د بنمن دې درباندي روند او کوڼ شي

ما ورته کړه سپين ژيري کاکا لکه چې بنايي ما ستاسې حق ندي ادا کړي زه د داسې دعاو وړ نه يم دا چې تاسې ماته زما د بيغوري سره سره داسې دعاوې کوې دا ستاسې احسان دی چې پرما يې کوې . د دنگې نجلۍ جنگ او بيا تېسته راپه ياد شوه، بې واکه مې وخندل، سپينژيري کاکا چې زما خندا وليده نو دهغه په پتري نيولو شونډو هم مسکا خوره شوه شې سترگې يې وځليدې ريښکې شو، زموږ تر منځ نوره د خواهشيني تگر ټول شو، ټوکړنده مې ورته وويل:

کاکا جانه لږ مخکې دې ولې خوله بنکم وه، په ما ډېر بد حال ؤ او تايې ننداره کوله هغې پېغلي په ما لفظي گذارونه کول او ته ورته چوپه خوله ولاړ وې کم تر کمه دومره خو به دې ورته ويلي ؤ چې دا سړی زموږ د کور ندي؟

کاکا د پټکي شمله پر شونډو تيره کړه ماته يې وکتل ويې ويل: ما بايد مداخله کړې وايې خو زه هم نه پوهېدم ما فکر کاؤه چې ستا مېرمن دی او تاسې د خپل کور مامله ده نو مناسبه مې ونه بلله چې مداخله وکړم.

ورته مې کړه هسې ټوکه مې وکړه ، ستاسې دعاوې دې رب قبولې کړي، دا زموږ پر تاسې کوم احسان ندي، دنده مو ده ستاسې دعاوې اصلا پر موږ احسان دی

له دوی مې خدای پاماني واخيسته دفتري کارت راسره ؤ هغه مې ورکړ ورته مې کړه که کوم څه ته مو اړتيا وه زما ادرس او فون گڼه پکې ليکل شوې ده ، له څو قدمه اخيستو سره مې د کور واړه او لوی

تر سترگو شول چې لاسونه يې لپه کړي ؤ او د اسمان په لوري يې
کتل، غږ مې يې نه اوریده خو پوه شوم چې له ما نه رب ته د خپل
رضایت څرگندونه کوي

له دې کم ساري او جالبې صحنې مې خوند واخيست سکون مې
احساس کړ، ډاډه شوم چې نن ورځ مې کم تر کمه په دې کې تېره
شوه چې دې يوې مجبورې کورنۍ غړي راڅخه راضي دي
نن شپه د پرون په څېر خواشينونکې نه وه، دومره آرام وم چې له
بالبست سره د سر اېښودو سره مې سترگې ورغلې وې او دا آرامست
مې هلته احساس کړ چې کله مې د مور د پلسمي پرلپسې غږونه
واوريډل، په خپل ځای کې راکېناستم، ځان سره مې وويل:

د خوارو او اړمنو لاس نيوي کې څومره خوند دي څومره آرام دی
، څومره انسان پکې د خوښۍ احساس کوي، مور خو اصلا لاره بدله
کړې، سکون د پيسو په راټولولو کې لټوو، په لوړو بلډينگونو
پيدا کولو کې يې لټو، خو برعکس دا شته نور هم له انسانه آرامست او
ډاډ اخلي ټکنی کوي يې لالهانده کوي يې، د ژوند د خوښۍ شېبې
ترې اخلي، سرگردانه ژوند ته يې بيا يې

مور په ريښتيا په کړه لاره روان يو، مور د موخو لاره بدله کړې، مور
دومره بد فکره شوي يو چې په اور کې يخني لټوو او په يخني کې
اور، خو دا هرڅه ناسم دي اصلي ژوند لاره رانه بيله شوې، په بدله
لاره مو مزل پيل کړی

او دا د هونبیارو خلکو کار ندی، هونبیار هغه دي چې د ځان په
څنگ کې نورو مسلمانانو ته هم کار وکړي، د نورو مسلمانانو د ستونزو
په حل کې هم منډه ترړه وکړي

ددې سوچونو لږې مې هغه وخت پرې شوه چې مور مې يوځل بيا غږ کړ لطيفه زويه ،که پلشمې ونه کړې ټوله ورځ به وړې يې،ورځ به درباندي سخته تېره شي ،هله زر کوه چې د جومات ملاصيب اذان کوي، د مور له غږ سره زه هم د ورځې له لوږې وويريدم راپورته شوم

ژر، ژر مې اودس وکړ ،اشتها چېرې وي بس د ډوډۍ خوړلو عادت مو وکړ ترڅو، په ټکنده غرمه کې د خوړو ارمان رانشي له پلشمې وروسته مې عادت ؤ ،خوب مې نه کاوه په ځان مې لازمه کړې وه چې يوه، يوه سپاره تلاوت به کوم ،او تر اخره د رمضان بايد کم تر کمه يوځل قران پاک ختم کړم
هماغسې د پلان برابر مخته تلم

سپاره مې ختمه کړه لمونځ مې وکړاو بيا د دفتر د تلو وخت هم راورسېده،دفترو له کور سره دومره لرې نه ؤ له لنډ مهال وروسته د خپل مېز ترشا کېناستم

بيگني لاسنيوي خورا زيات سکون راکاوه کله،کله به مې له ځان سره وويل:

په ټول ژوند دې د لومړي ځل لپاره د خير کار وکړ، دغه به يې پيلامه وي،له دې وروسته بايد د خير کارو ته دوام ورکړم ورسره بايد دهنو بې وزلو لاسنيوی هم وکړم چې په اطرافو کې د څلورو ديوالو تر شاه ناست دي دوی دومره د ژوند کولو نه محروم دي چې د سوال کولو په چل هم نه پوهېږي او نه يې جرئت لري

په همدې چرتونو او په ذهن کې د پریکړو په کشمکش کې وم چې دروازه مې وټکېده سر مې ورپورته کړ، د خپل وره ساتونکي په اوږده پوزه او ډنگر مخ مې نظر پریوت هغه ته خدای ج سمه د غفار خان پوزه ور په برخه کړې وه چې دفتر ته به رانه وت اول به یې پوزه رانوته وروسته به یې تنه راښکاره شوه، هغه په اساني داخل ته نه راته چې ډېر اړین کار به یې نه ؤ ورته مې کړه گلاجان اکا خیر دی ؟

- هو خیر دی

- نو بیا

- بیرون یوه د لوړ قدواله پېغله ولاړه ده ، وای لطیف زړه سواند سره مې کار دی .

- اکاجانه دلته پېغله څه کوي، زموږ دفتر خو له مېرمنو سره تړاو نه لري

- هغه ووت ، مېرمنې ته یې زما پیغام ووايه ، خو بېرته په بیره راغی ماته یې وویل :

مېرمن ویل ، لطیف ته ووايه چې ښکلا راغلي ژر وخت راکړه چې د پوهنتون راباندې ناوخته کېږي

ورته مې کړه زه خو د ښکلا په نوم څوک نه پیژنم

گلاجان اکا بیچاره بېرته ووت ، ما د کمپیوتر سکرین روښانه کړ

دروازه بېرته خلاصه شوه، ځان سره مې وويل دا څه په بلا واوښتې د
گلاجان دپوزې ديدن د نن لکه چې بار بار په قسمت کېږي، سر مې
ورپورته کړ، خودا ځل گلاجان نه و په وره کې يوه جالبې صحنې زما
د لېدو انتظار کاوه يوه دنگه هسکه پيغله ولاړه وه مخ ته مې وکتل پر
گلابې شونډو يې مسکا خپره وه داسې برېښېده چې د شرم احساس
کوي ځکه خو يې توري بڼورې غټې، غټې سترگې ښکته اچولې وې
د وره له دست گيره ې نړۍ قلمي گوتې تاؤ وې غوښتل يې له ما د
ننه راتلو واوري، خو کله يې چې دا تمه پرې شوه سترگې يې په
ډېره ستونزه راپورته کړې راته يې کړه دننه راشم

زه په څوکۍ کې سم شوم د کورټۍ ژۍ مې سره را منظمې کړې، په
ليدو يې وارخطا ځکه شوم چې د نابنده کس هغه هم ناڅاپي بيا چې
اغيزمنه څهه هم ولري خورا سخت وي، زما ساتونکي ته مې په زړه
کې د قهر موجونو څپې وهلې چې ما خو درته د نجلی د نه راتلو
ويلې و ولې د راپرېښوده دده د فيل مرغ غرتم ورک کړې په
جنجال کې يې رانکيل کړم ناڅاپه يې يوه داسې اغيزمنه څهه راته
ودروله چې کتل او ورسره د خبرو پيل زما د وسې نه و بې واکه مې
وويل هو، هو راحه.

هغه راننوته او مخامخ پر يوه څوکۍ کېناسته کتابونه يې په څنگ
کې و، پر خوا کې مېز باندې يې کېښودل له عنوانونو يې پوه شوم
چې طبي کتابونه دي، نجلی د طب زده کړياله راته ښکاره شوه د
کتابونو له کېښودو سره يې را وکتل مسکا يې لا د پخوا په څېر په
شونډو کې څپانده وه راته يې کړه، پوهېږم راتگ مې درته خسته
کن دی، ملازم ته زما د نه راتلو غږ مې دې هم واوږده

خو له مجبوري مې دغه گستاخي او سپين سترگي وکړه له بيگا راهسې د وجدان عذاب پسې راخيستې يم ،ټوله شپه مې خوب ندى کړى،له ځان سره خجالت باسم،چې ما ولې دومره ناپوهي وکړه ولې مې يو کس بې ځايه توهين کړ ،کله چې هغه صحنه راپه يادېږي چې ما پکې هغه ځوان ته سوې سپورې وويلې چې وړ يې نه ؤ بلکې هغه د تقدير وړ دى د هغه لاس د مجولو دى،ما ولې داسې گنا وکړه ،خپل دواړه موزون غوښين لاسونه يې پورته کړل مخ ته يې ونيول ځان سره يې وويل اخر ولې؟

بيا يې له مخ لاسونه لرې کړل سره ويې مروړل،سترگي يې راپورته کړې ويې ويل: زه اوس بښنې ته راغلي يم ،سره د دې چې زه د بښلو نه يم خو ډاډه يم چې د خپلې لويي او هغه مهربان زړه چې ته يې لرې د هغه له کبله به مې وېښې !

ما په حيرانې ورته وکتل ،بيا مې ورته کړه تاسې ځاى غلط کړى شايډ په ما مو دبل چا گمان کړى وي ،زه خو تاسې نه پيژنم

- هو ته ملامته نه يې ، ما نه پېژنې،پېژندنه خو نن سبا خورا ستونزمنه دى ،ما هم پروڼ ته ونه پېژندې،څومره يوې لويې تېروتنې رانه سر وخوړ،په يوه لوى انسان بدگمانه شوم ،يوه داسې کس ته مې سپکې سپورې وويلې چې زما غوندې خلک يې د پښو خاورو ته هم نشي رسېدلى،په هغه مې د بې کفايته تور ولگاوه ،هغه چاته مې د يوه بې مسوليته خطاب وکړ چې هغه د مسوليت يوه نمونه ده هغه د کارکولو يوه بېلگه ده

ورته مې کړه هيله کوم تاسې خو يو خُل خان راوپېژنئ، زه مو نه پېرېنم؟

هغې بنکته سترگې واچولې ويې ويل ملامته نه ياست په هغه وخت ما حجاب اغوستی و بوازې هلته مې مخ لوخ کړ چې د بې وزله مورکۍ په لوري ور روانه شوم ته مې هم لېدې چې د سترگو له کنجو د راکتل، خو د سترگو له کنجو سپری کله تشخيصيږي.

هی، تاسې ته مې د خېمي درولو په وخت کې څه، څه ونه ويل:

— بياااا ته هغه مېرمن يې چې له رارسېدو سره سم دې خوله خلاصه کړه او سترگې دې وتړلې؟

— هو خو ډير خجالت باسېم، ما په ژوند کې داسې تېروتنه نه وه کړې، چېرانه يم چې داسې حماقت ولې رانه وشو؟

کم ترکمه خو لومړی ما بايد مالومات کړي وای، چې ته څوک يې؟ دلته د څه لپاره راغلی يې؟ بيا مې بايد داسې اقدام کړی وايې

ټوله شپه خپل وجدان ارام ته نه پرېښودم عذاب يې راکاؤه دعوې مې کولې چې يا الله ژر سهارکړې چې زه داکس پېدا کړم او بښنه ترې وغواړم

ماورته کړه اغلې تاسې په يوې وړې تېروتنې ولې دومره نارامه ياست؟ زه هيڅ خفه شوی نه يم تاسې د څه شي بښنه غواړئ؟

بښنه خو بايد وغواړم کنه د وجدان عذاب به مې ووژني، او چې تر څو د د بښنې غږ وانه ورم، له دې ځايه نه ځم

ورته مې کړه مخکې له دې چې زما نه بسپنه وغواړې دا راته ووايه
چې زما ځای دې څنگه پېدا کړ؟

سهار وختي هغې غريبې کورنۍ ته ورغلم ورته ومې ويل: د هغه
ځوان ادرس راکړئ، بيا يې خپل دسکول ته لاس کړهغه کارت يې
راوباسه چې ما هغې کورنۍ ته د اړيکو ساتلو لپاره ورکړی ؤ ويې
ويل هغوی دغه کارت راکړ

د کارت له برکته تر تا راورسیدم

اوس مې بسپنه؟

— هو

نجلۍ ددې خبرې اوریدو سره رینکۍ شوه په سترگو کې يې د
خوبۍ نښې ښکاره شوې ، مننه يې وکړه ، خپلې خبرې يې نورې
هم وغځولې ويې ويل:

نن سبا د داسې کسانو ډېر کمي دي چې د نورو غم ور سره
وي، ستاسې احساس ، ستاسې فکر او اندیشه مې ډېره زياته خوبنه
شوه ، هېله لرم دوام ورکړئ، څوک چې د الله ج د رضا لپاره دهغه
دمخلوق په خدمت کې وي الله ج د هغوی لاسنيوی کوي او د چا
چې الله ج لاسنيوی وکړي هغوی په شاه نه راځي، د هغوی تل پاتې
برياوې په برخه کېږي

ما له نجلۍ نه مننه وکړه ، ورته ومې ويل:

ددې کورنۍ په لېدومې ټکان وخور، هغه ټکان زما په فکر کې یوه نوې پنځونه وکړه د دوی له مرستې وروسته مې د رڼا په نوم خیریه بنسټ جوړ کړ هغه به ددا ډول کورنیو سره مرسته کوي د بې وزلو د ژوند په ښه والي کې به له دوی سره لاس وړي

د بې سرپرسته یتیمانو لپاره به د زده کړو، روغتیا او خوراکی توکو په برخه کې کار کوي

ځکه چې زموږ هیواد جنگ خپلی دی، دلته له شمار وتلې کونډې، یتیمان شتون لري او دغه بد مرغه لړۍ لا هم دوام لري د دوی لاسنیوی زموږ مسولیت او فریضه ده

سبا به له خیریه ورته دفتر خلاصوم او ددې بنسټ له لارې به انشاءالله د خیریه کارو ته د ژوند اصلي کار وایم.

ښکلا زما په خبرو نوره هم خوښه شوه خندنۍ څهرې یې جلوي کولې، د مخ سپین والي او سرخي یې سره یو د بل کم رنگه ولو هڅه کوله غوښتل یې په دې منظرې زما جذبات هم په خپل کنترول کې واخلي، خو زما فکر د کمپیوتر سکرین ته ؤ، هغې ته هم نور دغه ځای کې پاتې کېدل د وخت سره زورواکي وه هغه له ځایه پورته شوه وبې ویل:

مننه چې زما وجدان دې آرام کړ، لومړی ځل دی چې دې یو چانه ښنه غواړم او د زړه له تله مې ښنه غوښتل پر ځان ستاسې حق وباله

زه د طب پوهنځي زده کړیاله یم

- هو له کتابونو دې پوه شوم

- خرنګه پوه شوې؟

- ستا په ګمان له حقونو فارغ لکه چې لیک لوست نه وي زده، هغه زما په خبره وشرمیده وارخطا یې وویل: نه، نه ولې نه پوهیږي! ډیر بڼه

بڼه، لومړی ساعت درس هم رانه تېر شو، سړ کال مې وروستی کال دی، که ډاکتره شوم نو ژمنه کوم چې د ټول عاید نیم فیس ستاسې بنسټ ته وقف کوم.

په ټوکه کې مې ورته وویل: ابله نیم؟

بنګلا وخنډل، د غوټی په څېر شونډې یې وغوړیدې بیا یې ژبه او شونډې د خبرو د پاره به حرکت راوستې ورو یې ویل:

ستاسې اخلاص چې وینم ټول هم درباندي ورک نه دی!

دسکول یې راواخیست راته یې کړه زه اوس ځم سبا د خپلې دتېروتنې او ستاسې د بڼینې لمانځلو لپاره له یوې ډالۍ سره راځم

- هیله کوم تاسې دومره لویه تېروتنه نده کړې، اخر ولې ځان گرموی او که په ریښتیا هم ما خوشحالیو نوره له دې کاره تېره شه زه به څو ورځې سخت مصروف یم ځکه چې د رڼا خیریه بنسټ لپاره دفتر جوړوم لوازم ورته اخلم دا هرڅه وخت ته اړتیا لري او که تاسې ما خپل کار ته پرېږدئ نو دا به مو له ماسره یوه بڼېګڼه وي

بنګلا نری مسکا وکړه بیا یې وویل:

تاسې چې کله قېمتې څه ومومي نو هغه پرېږدی او خوشي کوی
يې؟

— زه پوه نشوم

- اړتیا نشته چې پوه شي، زه اوس ځم او بیا راځم ستاسې مزاحمت ته
نه راځم یوازې غواړم ستاسې په دې دروند مسولیت کې درسره لاس
ویسم

ما یې په خبرو مکس وکړ تر څو یې د خبرو په مطلب پوه شم خو
هغې نور څه ونه ویل په چوپه خوله د خپل پوهنځي په لور په
گړندویو گامونوو له دفتره وته .

پر سبا مو دفتر جوړ کړ په سر مو لویه لوحه د رڼا خیریه بنسټ
راخوړند کړه

پنج شنبه او جمعه رخصت ؤم ، دغه دوه ورځې مې نورې د بنسټ
کارو ته وقف کړې ، په نورو ورځو کې به هم کله چې له رسمي کاره
فارغ شوم نو هغه وخت به مې هم د بنسټ کارو ته ورکاؤه .

د کار په پیل کې له خورا ننگونو سره مخ شوم خلک زما د کار سره
بلد نه ؤ ، هغوی هم په حیرت کې لویدلي ؤ چې دغه سړي ددې
خواخوږي تر شا کومه پټه بلا پرته ده ، گمان به یې کاؤ چې افغانان
خو یې غرضه څه نه کوي ، چاته سنت سلام هم نه اچوي اړومرو له
خپل د زیاره د ځان په گټه څه بودوي ، دغه سړي له کړنو به هم له
کاسې نیم کاسه څرگنده شي

د بنسټ د نوم له پراخېدوسره منتقیدین هم خورا زیات شول هغه چې د بخل لوړ موجوده یې په سرو کې ښکته پورته کېدل د هغوی لپاره د بنسټ کارونه د فیسبوک ښه سوزه جوړه شوې وه کله به مې چې له یتیمانو سره د مرستې کوم پوست د فیسبوک له لارې وکړنو راسه که تودیري، بس غوا به یې لنگه شوه، دوی به کمټونو ته زور ورکړ

یوه به ولیکل! تاسې څومره د شهرت وړي یاست، بل به ولیکل تاسې اراده لري ځان پارلمان ته کانديد کړئ، ښه دلیل یې دادی چې تاسې مخکې ولې داسې مرستې نه کولې، یوه به ولېکل ریاکاري هم حد لري، تاسې له برید وتلې ریا کاري کوئ، که تاسې ریښتیا د بې وزلو او یتیمانو له غمه مړه یاست نو پټه مرسته وکړئ، نه دا چې فیسبوک ته یې پورته کړئ، تاسې یوازې د فیسبوک لپاره مرسته کوئ

یوه به ولېکل تاسې د ماشومانو راتلونکي تبا کوئ د مرستې پر وخت یې باید مخونه پټ وي کله به مې چې دا کار وکړ، بل به ولیکل چې تاسې د ټولو ژورنالېستيکي اصولو خلاف کار کوئ ولې د ماشومانو مخونه پټوئ .

بس په هر پوست کې به مو، سل او زر خبرې زغملې، ځېنو خو به وچې پوست کنده ښکندلې هم لیکلې وې

دا هر څه مو لوستل او له سترگو مو تېریدل، بس زغمل به مو، له دې پرته بله لاره هم نه وه راپاتې

موږ به چې هر څومره دلایل وړاندې کول چې وه وروره فیسبوک ته د مرستو پورته کول زموږ ددې مرستو د بقا، دوامدره توب او

ژوندي ساتلو لپاره لکه ساه اړين دی له همدې لارې له هېواده بهر او په داخل کې خپل افغانان وروڼه خبرېږي مرستو ته هڅېږي او هغوی چې مرستې کوي له دې لارې مطمئن کېږي چې مرستې يې مستحقو خلکو ته رسېږي خو چانه منله، د خوار ملا اذان چا نه اورېده، لکه چې دوی مور ته غوږ نه نيوه زموږ دلایل يې نه اوریدل، مور د دوی په نیوکو ځانونه کانه اچولي و د دوی په خبرو مو غوږونه نه گروړ خپلو مرستو ته مو دوام ورکړ

په لنډ وخت کې مو لسگونو کورونو ته مرسته ورسېده، هره مرسته به مو د فېسبوک له لارې نشروله بانکي اکونټ مو ورسره لیکه له هغې لارې به له مور سره هم د خلکو مرستې او نغدي کومکونه کېدل، څوک به چې نېرېدې و دفتر ته به راته اونغدي مرسته به يې مور ته سپارله. زموږ د اغېزمنو کارونو سره، سره

نیوکې نه کمېدې ورځ تربلې زیاتېدې، ځینې يې سمې هم وې د خواخوږي او د بنسټ د سرلوړې لپاره وي هغه مو په ورین تندي اخیستې ځکه پوهېدو چې دا نیوکې په ریښتیا هم د سمون لپاره دي خو زیاتره بیا د عقدو بنکار وې هغوی ته مور نور په دلایلو سترې شو، ځکه چاته مو قناعت نه شو ورکولی، بلاخره دوامداره نیوکو یو څه زموږ فکر مغشوش کړ، ځکه اوږد مهالی نقد سړی په خپل کار کې گپوږوي نو کله کله به راسره فکر پیدا شو چې شاید دغه کار چې مور يې کوو مور ورته سمه لاره نه وي ټاکلې، شاید نیوکه کونکي په حقه وي نو که داسې وي، بیا ولې دوام ورکوو؟ ترې تېر به شو، نور به يې نه کوو، دې کشمکش زما په ذهن کې ځای وموند خو یو عادت ښه لرم کله چې د کومې داسې ستونزې سره مخ

شم چې مغز مې پرې کار نه کوي نو خدای ج ته دعا کوم چې یا
الله په دې دوه زړې کې سمه لاره راته وټاکه

ما هم دوه رکعت له مونځ وکړ بیا مې رب ته لاسونه لپه کړل دعا مې
وکړه چې یا الله ج که دغه کار مې سم بېل کړی وي نو مرسته مې
وکړه او ما ډاډه کړه چې دوام ورکړم او که سم نه وي بیا هم ماته د
خپلې لویې له مخې څرگنده کړه چې لاس ترې واخلم ولې مې
دومره لوی سرگرداني ته نا حق مخه کړې

څومره چې یو انسان په الله ج باور لري په هماغه اندازه رب هم ځان
ورته نږدې کوي

تر سبا سهاره یې زما انتظار اوږد نه کړ، خپل دفتر کې ناست وم چې
یوه نږدې خورا دینداره ملگري مې د دفتر دروازه وټکوله جمال
نومېده ، راننه وت له سترې مشې یې مخکې راته وویل:

لطیف زړه سوانده بیگا مې یو خوب درته لیدلی چې زر افغانی رانه
کړې قسم ده که یې رانه واورې ما ورته وخنډل په ډېرې وارخطایې
مې ځواب ورکړ، ژر خوب رانه وایه زرگون نقد واخله

مخامخ رانه کېناست او دواړه لاسونه یې زما په گونډو کېښودل د
روژې مبارکې درویشتم و

راته یې کړه د خدای ج په پاک نوم قسم کوم بیگا مې په خوب
لیدلې چې په غارې حرا کې په لمانځه ولاړ یې د روسانو پر وخت
زما یو شهید شوی ورور دې هم په خواکې ولاړ وي او هغه ایاتونه
چې تا په لمانځه کې تلاوت کول قسم کوم چې هغه ایاتونه د قران

ما هم اوریدل راته یې کره خوب مې دومره دقیق په ذهن کې پاتې ده چې قسم کوم په غار حرا کې مې هغه سوری هم لیده چې حضرت ابوبکر رض دې نبي کریم ص د نجات لپاره ورته پونده ایښې وه تر څو له دې سوري یې مار ونه چیچي

هغه راته کره گوره زړه سوانده غارې حرا عادي ځای نه دی، پر نبي کریم ص د وحې نازلیدو ځای دی، له کفارو نه د نبي کریم ص د پنا ځای دی، بیا زما د شهید ورور سره یوځای ستا په لمانځه ولاړه هم عادي مه گڼه!

د خوب اوریدو زما د وجود حالت بدل کړل، بل رقم شوم، زړه مې په ټکان شو غونۍ یې راڅپړ کړ بې واکه مې له سترگو په لمن کې اوبښکې پرلپسې وڅڅیدې

خو داد ویر اوبښکې نه، بلکې دې ډیرې خوښۍ اوبښکې وې د خوب هرې کلیمې دا الهام راکاؤه چې زما لاره ښه لاره ده، خپل کارته باید دوام ورکړم نیوکه نیونکي په سمه نه دي یوازې دوی له دې لارې خپلې عقدې سپروي، او یا هم بخل کوي نه خپله کار کولی شي او نه نور پرېږدي چې خلکو ته کار وکړي.

د خوب په اوریدو ډېر خوښ شوم له ځان سره مې په لوړ اواز وویل:

له دې وروسته مې د بنسټ کار د ژوند له بنسټیزو کارو شمارم د چا د نیوکو پروا نه لرم، که له دې وروسته د بنسټ په کارو کې څوک مې دومره تحقیق کړي چې مخته راتو کړي هم پروا یې نه لرم، بنسټل او بدې ردې خو به هیڅکله هم ما له دې کاره را ونه گرځوي

پرېکړه مې وکړه چې تر اوسه خو مې د مرسته کونکو يوازې صفت
کاؤه اوس يې لاس اوپسې هم بشکلوم، چې يتيمانو ته څه ترې رابود
کړم

همدا مې د ژوند تگلاره ده اوس، ملگري ډېر ډاډ راکړ، بيا رانه
رخصت شو زه يوازې پاتې شوم

د جمعې مبارکه ورځ وه د بنسټ په دفتر کې پر څوکۍ ناست وم د
بنسټ لپاره مې په پاليسي او قيوداتو فکر کاؤه چې ددې مرستندويه
مرکز له لارې په کوم معيار کورنۍ د مرستې مستحقې وبولو کوم
لوايح ورته وټاکو، د کوم معيار له مخې يې د مرستو ليست ته شامل
کړو، په همدې فکرونو کې وم چې دروازه مې وټکېده د ننه راتلو مې
وويل:

دروازه راخلاصه شوه په يوه زړه چادري کې يوه خورکۍ راننه وته،
بنسټه او پورته مې ورته وکتل ځکه لباس هم د يو چا د ژوند کيسه
کولې شي د ډېرو د ژوند حالت پرې له حروفو پرته ليکل شوي
وي، چادري دومره زړه وه چې د مخ له جاليو يې پر اطرافو کې
ډېر سوري ؤ، د چادري پرلمني يوه نيمه ريتاډه هم خوړند وه، بس
نوم يې د چادري ؤ نوره دومره له کاره لويدلې وه چې د پيوندونو او
گونځو کمې يې نه لاره

بې وزله وگړي يوازې دپيسو کمې نه لري د دوی جرئت هم صلب
شوی وي، د ځان د کمي خورا ډير احساس کوي، هڅه کوي کومه
تېروته ونه کړي، تر څو مقابل جانب ونه قهرېږي او ددوی د کمک

چانس ونه سوځي ځکه خو خوارکي هڅه کوله زما په طرف ورو، ورو
قدمونه راوچت کړي، غلې، غلې خبرې يې پيل کړې راته ويې ويل:
وروره زه دکومک لپار راغلي يم، ډېره مجبوره يم، کنه زموږ ټولنه خو
تاته مالومه ده چې دلته تورسري په اساني له کوره نه وځي

ما هڅه وکړه خورکي ته ډاډ ورکړم او په خبرو يې راولم ترې ومې
پوښتل ته کولی شي د خپلې بې وزلي او لاچاري کېسه وکړي؟

- وروره زما د ژوند کيسه څه کوي تاسې د مرستې له هغې سره څه
تراؤ لري، د خلکو خوږ زړونو ته گوتې مه وروړه، کمک ته راغلي يم
، که يې نه راسره کوي پر خپله لاره بيرته ځم

- خورکي هېله کوم زه ستاسې د کورنۍ د راز رابرسېره کولو لپاره له
تا دا پوښتنه نه کوم او نه له دې پوښتنو غواړم تاسې خجالته کړم بس
يوازې ددې لپاره چې زه ډاډه شم حق دار خلک وپېژنم د هغوی
حق بل څوک تر لاسه نه کړي، ستاسې د څو پوښتنو په ځوابولو ماته
بشپړ مالومات کېږي چې زموږ د اصولو له مخې تاسې زموږ د مرستې
وړ ياست کنه

موږ هم کومکونه په خورا سختي پېداکوو، که غير مستحق يې رانه
ويسي نو زموږ هڅې به بې مانا شي هم به موږ ستړي يو او هم به مو
حق حقدار ته نه وي رسولی، نو هېله کوم تاسې زما پوښتنوته ځواب
وواياست

- زه عاليه نومېرم، کونډه يم مېړه مې خونخوارې جگړې رانه
واخيست، يو نارينه اوکلن زوی لرم نورې مې لورگانې دي، چې مېړه

مې ژوندی ؤ او گټه يې کوله د لیوره د سر گل وم ،زما او د اولادونو يې ډېر قدر کاؤه د مېړه له مرگ وروسته مې لیوره هم له د تولپکو اولادونو سره وشړلم ،ویل يې نور تاسې نه شم ساتلی ،زوی مې پالش کوي ،تر مابنامه چې ډېرې پيسې وگټي نو له ډېرشو افغانیو زیاتي نه وي په هغه درې ډوډی راوړي خو مور په کور کې اته نفره یو دغه ډوډی نیمه نیمه هم نه رارسیري ،په وچه ډوډی نه یو ماړه د اولادونو د گېډې مړولو لپاره اړه شم دغه اوه کلن زوی مې مابنام په وظیفه پسې ولېږم ،کله ،کله خوارکی دومره سترې وي چې د کوم کور ور د وظیفې راټولولو لپاره وټکوي او بهر ورته انتظار کوي نو دیوال ته ویده شوی وي ، د کورواله چې وظیفه ورته راوباسي بیرته يې راوینس کړي او که کوم کور يې غږ نه وي اورېدلی هماغته مې زوی په انتظار ورته وېده وي کله چې ښه تیاره شي ،او زوی مې راشي نو زه پوه شم چې د کوم کور مخې ته وېده شوی دی ،بیا الیکین خان سره واخلم او کور په کور گرځم د هرې دروازې مخې ته مې خپل زوی لټوم ،چې پیدا يې کړم نو راوینس يې کړم او کورته يې راولم

ددې کیسې عمق او درد یوازې په ویلو چاته نه مالومېږي هغسې يې نشي احساسولی ،لکه څرنگه چې د پینې رېښتونی انځور وي ،کله چې له یوې مور خپل کوچنی یتیم ماشوم ورک شي مور يې لالهانده په تیارو کې ورپسې سرگردانه کوڅه په کوڅه گرځي ،دکوڅو سپي يې له لمنې رینارې وباسي او بیا خپل اولاد په داسې حالت کې پیدا کوي چې د پردی درگاه مخې ته د وظیفې راټولوو په حرص کې د خپلو یتیمو وروڼو او خویندو د وړي نسونو د مړولو په اراده خپل ماشوم وېده وويني ، نو په هغې مور چې څومره درد

تبرېرې په دې يوازې زه او زما په خبر بله هغه مور پوهېرې چې دا حالت پرې تېر شوی وي، نور خلک دا درد نشي محسوس کولی، او

بس

له دې هم ورهاخوا، يوه بله نه زغمېدونکې بلا مې د ژوند په مړۍ د وحشت منگولې لگولې دي، ساه مې خپک کوي، ژوند يې راته سور تنور کړی، ډېره مې خوروي، دومره درد راکوي چې د وجود د هډوکو په ماتولو کې به يې نور څوک احساس نه کړي، هغه دا چې زه يو تې خوری ماشوم لرم زما شېدې نشته په وچه ډوډۍ او د وظيفې په ډوډۍ به د مور شېدې له کومه شي؟ تې خوری زوی مې وړی دی، له بازاره د شېدو اخېستو وس نه لرم نو کله چې زما زوی د وظيفې وچه ډوډۍ راوړي هغه په بوتل کې ورته مېده کوم بوتل خوځوم چې کله هم ډوډۍ پکې ښه مېده شي نو بيا يې ماشوم ته ورکوم هغه د څلورو مياشتو ده چې کله په کور کې بوره وي او هغه ورته پکې گډه کړم هم ښه وي ماشوم يې روي خو زموږ کره بوره له کومه شي چې بوره نه وي بيا ماشوم دغه چوشک نه نيسي، له لوړې ژاړې او بدې ورځې کوي زه يې په بې وسه سترگو گورم تاسې زما دغه د درد زور نشی درک کولی خو ډاډه يم چې خدای ج مه کړه که په تاسې راشي نو تاسې به يې يو ساعت هم ونه شی زغملی، زه دعا کوم زما بې وسي، زما ستونزې د خدای ج زما د سر په دوښمن هم نه راوړي، په هغه مې هم نشي پيرزو کيدای

زه مې په غږېدلو سترگو خپل اولاد گورم چې له لوړې راته چينې وهي، خو زه يې د مړولو وس نه لرم

نورې د هغې خبرې په ژړا واوښتې خو خبرې ترې پرې نه شوې
ويي ويل:

زه به ټول هغه سرمايه داران په ورځ د قيامت کې له گريوانه راوښم
چې خپله پولونه خوري، او زما حق زکات نه راکوي، زه به
د حکومت مسولين هېڅکله هم ونه بښم چې زما له حاله ځان نه
خبروي، زه به مې خپل خدای ج ته شکايت وکړم چې زما په يتيمو
ماشومانو داسې لوړې تېرېدې خو چا مې برغولی هم نه پورته
کاؤ، زما د حال پوښتنه يې نه کوله، زه به الله ج ته عاريضه وکړم چې
ډېرو وسمنو نه يوازې چې زما لاس نيوی يې ونه کړلکې زما بد
وضعيت يې مسخره کړ، ما پورې يې خندل، زما خبرې يې پيسو ته د
چل بهانې ولبلې او تش لاس يې له توهين سره يوځای رخصت کړم.

زما به لاس او دهنوی پيدالانو به په ورځ د قيامت کې گريوان وي
چې ما څلور مياشتني ماشوم ته د وظيفې ډوډی پستوله او بيا به مې
ورکوله، د تنکيو کولمو د نه زغم او نس درد له لاسه به يې ټوله شپه
په ژړا او وينه تېره کړه، خو دوی به خپلو ماشومانو ته په سل رقمه
غذا خپل دسترخوان رنگين کړ او له دې يې انصافي سره، سره يې
ځان ته مسلمان هم وايه، اوږدې تسپې به يې اړولې خلکو ته به يې
ځان زړه سواند ورپېژاند

دخوارکی گيلې پر ځای وې د هغوی شکايت سم ؤ، ځکه چې په
يوه اسلامي ټولنه کې دردونه مشترک وي، مسلمانان لکه يو وجود
داسې وي، کله چې د وجود يوه برخه ناقراړه وي نو ټول وجود
ورسره ناقراړ وي، خو خوارکی چا د وجود يوه برخه نه بلله ځکه خو
يې د هغې درد هم نه محسوساوه دې هغې درد چا شريک نه باله

مجبوره وه چې خپل دردونه يوازې خپله تېرکړي، په مسلماننه وروړ
گلوې کې ستونزې شريکې وې خو هغې لاچارې په تنهاي سره
گاللي، هغې په ريښتوني ډول د اسلام سپارښتنې درک کړې وې او له
موږه مسلمانانو يې په هماغه ډول هيله درلوده خو هغې موږ او زموږ
غفلت نه و درک کړی ځکه خو يې گيلې کولې، نه پوهېده چې د
گيلو لپاره دلته غوړونه کاڼه شوي، دمسلمانې اړيکې پاللو ځواک
اوس له منځه تللی، خواخوږي کډه کړې او

دهغې خبرو زما ذهن وځاپه زما د زړه شيمه يې ختمه کړه سينه کې
مې پراسونه په موجو شول، زړه مې نری شو، د هغې کم سارې بې
وسي زما له سترگو اوښکې وڅڅولې، تر گريوانه ورسېدې، له ژونده
سترې مورکې د مايوسي او بد حالت لامل مې اول خپل ځان بيا د
وخت زيمه دارانه وبلل

ورته مې کړه خورکې !

تاته موږ ملامته يو، ستاسې دې حالت کې اوسېدل زموږ د بې
پروايې له امله تر سره شوي، موږ ستاسې په هکله خپل ځان نشو
بښلی او که ځان په يو او بله بهانه وهم بښو لوی رب مو نه بښي
ستاسې د دې لاچارې پوښتنه به خامخا له موږه کوي

هغه زما په خبرو کې راولويده غوښتل يې د ژوند نورې ترخې بيان
کړې!

خو ما پرېښوده چې نورې خبرې وکړي

ورته مې کړه خورکې !

نورمو مه ملامته وه ،نور له شرمه په خُمکه ننه وځم ،ويلې کېږم نور زه ستاسې د خبرو له کبله د خجالت زور نه لرم،بې پروايې هم حد لري ، مور ستاسې په اړه له برید اوښتې ناغیږي کړې ده زه ځان ته په مسلمان ویلو خجالت باسې ،له ځان او نورو انسانانو مې کرکه راځي ته حق لري ډېرڅه ووايې نیوکې وکړې او خپل حق وغواړې هرڅه چې ووايې کمه ده خو زه دې له هرې خبرې او پر حق پیغور سره اوبه اوبه کېږم،خیردی نورې خبرې مه اوږدوه ، ته دې کور ته لاړه شه، ماته مو یوازې ادرس راکړئ ،خورکې په ژړغوني ډول ادرس راته ووايه نوره له څوکې پورته شوه د شکیدلې چادري پیڅې یې سره راټولې کړې له دفتره ووته

ما هم ځنډ ونه کړ سم دستي له دفتره لاندې مارکيټ ته بنکته شوم لومړي مې ماشوم ته ترټولو بهترینې شپږ خلطې نیدو شېدې واخیستې چې هره خلطه یوه کیلوگرام وه

وروسته مې ټول هغه خوراکي توکي چې یو کور ورته اړتیا لري واخیستل

په یوه موټر کې مې واچول مورکې لا کورته دننه شوې نه وه د کور دروازه یې ټکوله چې مخې ته یې ودریدم هغې زما د موټر غرا واورېده په ما یې نظر ولگېده حیرانه شوه زما خواته رانږدې شوه بنیسه مې ورته بنکته کړه شاته یې په خوراکي توکو او شیدو سترگې ولگېدې رینکې شوه ،له ډیرې خوښې یې په وچ مخ له وړو ،وړو سترگو د چینو په څېر اوبنکې رابېدې ،د بنکته شوې بنیښې په دروازه یې ډنگر لاسونه کېښودل راته یې کړه زه خوب وینم او که دا هرڅه ریښتیا دي؟

زه ورته مسکی شوم ومي ويل څه چې ويني دا ريښتيا دي، دروازه خلاصه کړه چې د ننه خوراكي توکي کوز کړم له دې ځايه به يې وړل درته ستونزمن وي ددې خبرې سره يې وړې لور دروازه خلاصه کړه ومې ليدل چې دروازې کلفک نه درلوده په ريتاږو يې سره تړلې وه، کورته دننه شو، مواد مې ښکته کړل ټول ماشومان ترې تاؤ شول د بورې بوجی په ښکته کېدو کې وشکيده يوه ماشوم وپېژنده چې په دې بوجی کې بوره ده لاسونه يې ترې تاؤ کړل نورو ته يې وويل دا بوره يوه نه هم نه ورکوم زه يې هم نه خورم خپل تي خوری ماشوم نوم يې یاد کړ دا ټوله هغه ته ساتو ،د ماشوم له خبرې پوه شوم چې دوی هم خپل تي خوري ورور ته ځوريدلي، خپلې ناوسي دردولي، ما يې په سر لاس کېښود ورته مې کړه نور تاسې اړ نه ياست چې دا بوره يوه نفر نه وساتي ،ټول يې خورئ کله هم چې خلاصېږي زه نوره درته راوړم، هغه گگر سر په پتري نيولو شونډو سر راپورته کړ له گوتې يې ونيولم راته يې کړه ته د حکومت سرې يې ؟ د شهيد شوي پلار ورقې مې جوړې شوې؟ نور به هره مياشت داسې شيان راته راوړئ؟

- نه زويه کاش چې دلته د شهيد قدر دومره وای چې ته يې فکر کوې دلته خو چې څوک په وطن يا هم دين مړ شي نو پرشي بيا يې څوک برغولی نه جگوي،دلته د جنگيالي قدر يوازې تر قرباني ورکولو پورې محدود وي کله چې مړ شي له نورو خاورو لاندې شي نو بيا يې ټول حقونه هم ورسره دفن شي،يتيمان يې لکه تاسې له کړاوونو ډک ژوند تېروي

هغه په ماشومانه لهجه بياپوښتنه وکړه ويې ويل نو ته څوک يې ؟

- زه ستا گناهگار يو بې احساسه انسان يم چې زما د بې پروايي له امله په تاسې معصومو ماشومانو څه ندي چې تېر شوي نه دي، هغه مې هم په خبره گنگس شو چې دغه سړي خو موږ سره کومه ناروا نه ده کړې، ولې ځان گناهگار بولي، په دې حقيقت نه پوهېده چې دلته مسلمانې ورور گلوي لا کډه نه ده کړې له يوې کوټې مې د هغه ماشوم ژړا واوریده چې کيسې يې سخت دردولی وم د هغه لپاره مې د شېدو بوتل هم له ځان سره وړی ؤ يوه خلطه مې خپرې کړه، بوتل کې مې شيدې واچولې مور يې هڅه وکړه بوتل رانه واخلي او خپله ورته شيدې جوړې کړي خو ما پرينه ښوده په دې پلمه مې قناعت ورکړ چې زه يې درته د جوړولو طريقه هم ښيم، خو په اصل کې مې دا ستره هيله وه چې دغه د مياشتو وړی ماشوم ته په خپله شيدې جوړې او له خپله لاسه يې موږ کړم، شيدې مې خپله جوړې کړې ماشوم مې راوغوښت غېږ کې مې کېناؤ، هغه هم لکه د کورنۍ غړی يې چې يم، غېږې ته راغی، ځير، ځير يې راته کتل، خدای ج خبر څه به يې په زړه کې تېریدل

د بوتل تې مې خولې ته ورنېږدې کړ، هغه هم پرته له ځنډه لکه د غرمو تنده غړی پرته له وقفې ژر، ژر روده، سترگې يې په ما کې ټومبلي وې مخامخ يې راته کتل!

ځان سره مې ويل ماشومان هم پر احسان پوهېږي، له دې مسلسل ليدو د مننې اظهار کوي خو پر موږ غټانو افسوس چې له دې ځانگړتيا بې برخې يو.

دې بې وزله کورنۍ ته مې راوړي خوراكي توکی وسپارل او مورکی ته
مي وويل:

نور، تاسې د رڼا خيره بنسټ کورنۍ شوی ، تاسې د دوامداره مرستو مستحق یاست مور به په دوامداره ډول درسره مرسته کؤ

مورکۍ ، لومړی لاسونه او بیا خوله اسمان طرف ته پورته کړه ویې ویل لومړی ځل دی چې زما ماشوم څوک په غېږ کې نیسي، لومړی ځل دی چې څوک زما د ماشوم په سر لاس راکاږي، لومړی ځل دې چې زما ماشوم په مینه تی روي، او لومړی ځل به وي چې زما د ماشوم گېډه به په شیدو مېرېږي

تاسې زموږ غږ واوریده ، رب دې ستاسې غږ واوري، د نړي ټولې خوښۍ د ستاسې شي

تاسې لکه د اسمان فريشته رب زما ماشومانو د مرستې لپاره رالېږلي یاست

زه نه پوهیږم له تاسې څرنگه او په کومو الفاظو مننه وکړم

زه له ډیرې خوښۍ ورته مسکۍ شوم ، ورته ومې ویل تاسې اړ نه یاست چې له ما مننه وکړئ، مننه خو باید زه له تاسې وکړم چې ماته ستاسې په وسیله د یوه نیک کار د کولو موقع په لاس راغله او زما په حساب کې د یوه وړي یتیم ماشوم د نس مړولو فرصت پیدا شو

زه له دوی راروان شوم ، په لاره کې به چې کله هم د تی خوري وړي ماشوم د ستوني غرقا د شېدو رودلو په وخت را په یاد شوه د هغه د معصومو شونډو خوځېدا به چې کله هم زما سترگو ته ودریده ډیر خوند به مې حس کاوه ، داسې د سکون احساس به مې وکړ چې څرگندول یې د حروفو په لیکلو کې نشي ځایداي

د مورکی د زړه له اخلاصه دعاو یادښت هم بلا کیف کاؤه له

خان سره به په فکر کې بوخت شوم اصلي د ژوند خوندونه خو دلته دي، د غریبانو لاسنیوی ژومره خوند لري، هسې خلک خوندونه په نورو شيانو کې لټوي، دوی په اصل کې لاره بدله کړې، د خوندونو سرچینه ترې بې درکه شوې په همدې خوږو سوچونو کې تر دفتره ورسېدم

تر مابنامه دفتر کې کېناستم بیا کورته لارم، د ماخوستن بستري ته له تلو سره سم ویده شوی وم

د شپې به مخکې سم خوب نه راته، سرگردانه او سطحی خوب به مې کاؤه نیم به وینم او نیم به ویده پروت وم، خو د نن شپې خوب د نورو شپو سره نه شواي پرتله کېدای، نن شپه لکه د ناوې خوب له ټولو مزاحمتونو خالي و

سهار شو لکه څرنگه چې جمعه وه نو د بنسټ دفتر ته لارم

هلته مې لانیم ساعت نه و تېر شوی، چې دروازه مې ټک، ټک شوه د ننه راتلو مې ورته وویل

د بنگړیو شور مې تر غوږو شو، د وره په لوري مې وکتل، بنکلا مې مخې ته ولاړه وه

لکه چې مسکا یې د خلقت لویه ځانگړتیا وي، وپړه ټپډه او نری سرې شونډې یې سره بیرته وي، تر مېنځ یې بنکلي مهین غابونه

ښکاریدل، له شرمه یې د مخ په سپینوالي کې د سورخو څرکونه هم له ورايه څرگندیدل، غوښتل یې له مانه د خپل ځان په اړه څه واوري، خو ما هېڅ هم ونه ویل د هغې په څېر مې هرڅه په چوپه خوله ننداره کول، دهغې تمه زما د خبرو له پیلولو وشکېده، ځکه خو اړه شوه په خپله یې پیل کړي او د دفتر چوپتیا په خپلو خبرو ماته کړي راته یې کړه ولې ښه راغلاست راته نه وایې؟

زه پوهېدم او احساس کوله مې چې هغه له ما نه د ډیر څه تمه لري او په دې باوري شوې چې زما ښکلا او وړتیا په انداز باید زما درناوی وکړي، خو ما یې د جذباتو د کمولو په پار نوره هم چوپتیا غوره کړه .

د هغې حوصله تمامه شوه راته یې کړه دلته د ژوندي سرو په نوم څوک شته چې ماته د نه او یا هم هو ځواب را کړي ؟

خدای ج شته زه هم ځوان وم او د ځواني غرور مې لاره د هغې دغې وینا جذباتي کړم پرته له فکر ه مې ځواب ورکړ

دلته ژوندي سري شته خو زه نه پوهېږم د کومې ریشتي له امله درته ښه راغلاست ووايم ، که ستاسې ځواب نه وي نو هیله کوم تاسې زما سره د شته بریدونو ماتولو هڅه مه کوئ

هغې پرته له دې چې زما په خبر عکس العمل وښي یا ټنډه تروه کړي ،ویې خندل ، له خندي سره زموږ دواړو د غرور د موجونو چې یو څه ټکنی شوې ،د هغې هم له شرمه د مخ په سپین والي سرخي بولاسې شوه

خو وار يې خطا نه شو خپلې خبرې يې وغځولې ويې ويل تاسې په حقه ياست ،ما غلطې وکړه زه او ته سره بلد شوی نه يو،ځانته حيرانه شوم چې ولې تل ستاسې په ليدو بې واکه کېرم ،او هغه څه مې له خولې وځي چې بايد ونه وځي،خو يوشی چې څرگند دی ،هغه دا چې ځينې خلک داسې وي چې کالونه ،کالونه به ور سره واوسېږي،خو دهغوی سره به دې بلدتيا احساس ونه کړي ،خو ځينې بيا په يو وار ليدو داسې درته ايسېږي لکه کالونه،کالونه دې چې ورسره گډ ژوند کړی وي.

ما يې خبره ور پرې کړه ورته مې کړه ايا ستاسې ددې تبصرې ويلو په تړاؤ پوهېدای شم؟

— پرته له تړاوه ژبه کله د زړه له حسه په حرکت راځي

—زه پوه نه شوم؟

- اوس يې وخت نه دی،نور يې دسکول له اوږې رانښکته کړ د خپلې څوکۍ مخته مېز باندې يې کېښوده لومړی يې نغدې پيسې راوباسلې ،ويې گڼلې پوره اته زره افغانۍ وې، بيا يې خپلو غوږو ته دواړه سپين غوښين لاسونه چې نری نری گوتې يې د طبيعت د توازن بيلگې وې پورته کړل، د غوږواليو په راخلاصولو يې پېل وکړ

زه نه پوهېدم چې هغه دا کار د څه لپاره کوي،دواړه غوږوالی يې راوباسلې او د مېز په سر يې د نغدو پيسو سره کېښودې

سر يې راپورته کړ غټې بڼورې سترگې يې په ما کې ونيوې راته يې کړه هر انسان به خپله وس پر وي کنه ؟

- هو

- برگ سبز تحفه يې دروېش دا وړه ډالۍ زما له خوا ومنه

زه يې په دې خبره وارخطا کړم له ځان سر مې وويل، دا مېرمن له ما څه غواړي، ماته د څه لپاره ډالۍ راکوي هغه له ځايه پورته شو ه غوښتل يې چې نوره لاړه شي ماورته کړه اغلې ښکلا دا تاسې څه کوئ؟ زه نه پوهېږم ستاسې ليونتوبونه يو په بل پسې زياتېږي، تاسې ما ته ډالۍ د څه لپاره راکوئ زه خو کوم غريب نه يم بيا تاسې په دې کار سره زما سپکاوی هم کوئ، تاسې ماته غوږوالۍ هم کېښودې زه ددې نه څه مطلب واخلم زما له غوږ واليو سره څه؟

که تاسې ماته له دې لارې د توهين پيغام راکوئ، چې زه بايد غوږ والۍ وکاروم، ايا پوښتۍ شم چې دا کار د څه لپاره کوې؟

ښکلا په لومړي ځل زما د خبرو په اورېدو سره د لوړ قد په تنه راماته شوه په کړس، کړس يې وخنډل، خدا دومه زوروره وه چې يوه او بل اړخ ته مې د ورسيو له بنښنو وکتل چې که چا هم اوريدلې وي نو يې تهمته به مې پرېنه ږدي خود خدای ج شکر چې نېردي څوک نه و

هغه زما په وارخطايي پوه شوه، له خدا سره سپينه ځلېده، سپين لاسونه يې و سرويل، راته يې کړه لطيفه گله!

دا شيان ستا لپاره نه دي، مه وارخطا کېږه دا مې د بنسټ سره د مرستې لپاره راوړي او تا ته يې تسليموم

ته پوهېږې دا پيسې مې له کومه کړې؟

— نه

— دا مې نن له پلارجان نه د اختر کاليو لپاره واخيستي، خو زه سر
کال اختر ته کالي نه کوم زما په دې پيسو يتيمانو ته جامې راوښه
غوروالی مې ځکه درکړې چې دا پيسې لږ راته ښکار شوې هغه د
سرو دي ورته خرڅې يې کړه کم تر کمه چې په دې اختر کې يو
پنځه يتيمان هم په جامو پټ کړو وجدان به مو آرام وي

د ښکلا خبرو سره آرام شوم هغه ويره چې مې درلوده بېرته خاموشه
شوه، ماهم په دې برخه کې له خبرو سره دلچسپي پېداکړه ورته ومې
ويل:

نو ستاسې غوږونه به همداسې خالي وي

— نه

— نورې لري؟

— نه

— نوبيا؟

— ته به نورې راته واخلي کنه؟

— دې خبرې زما حالت بيا د ناقراري خواته بوتله

ورته ومې ويل: تاسې په خبرو کې خپل حدونه وپيژنئ، ما سره داسې
خبرې نشئ کولی زه که تاسې ته دا ډول سپارښتنه کوم هم ځان
راته سم نه برېښي، ځکه تاسې په يوه لوړې څانگې کې زده کړې

کوی، له ما مو سویه پورته ده، هیله کوم مور باید د خپلو خبرو ادا ب
مراعت کړو

بنکلا خورا خیرکه پیغله وه هرڅه یې دقیق خپل، خو دلته یې پښه
وښویده، زما له دې روې نه یې زما د بې جرټي مانا واخیسته، هغه
پوه شوه چې سپری د وړتیا و تر څنگ د بې جرټي کمزوري هم
لري، زما پر دې کار یې د تمسخر مسکا وکړه، خو د خپلې مسکا د پټولو
په پار یې خپل لاس خولې ته ویوړ له شرمه یې د خولې پټولو
لپاره خپل د رغوي شاه له شونډو سره وصل کړه بیا یې وویل:

یوه پوښتنه وکړم؟

- هو

زما دې ستاسې هغه همت او هوډ نه سلام وي، چې د غریبانو د
مبارزې لپاره یې پر خپل پاک زړه کې لری، خو ایا پوښتی شم چې
کله هم ماسره خبرې کوی، یو ډول ستاسې بې جرټي حس کوم
همداسې نده؟!

- زه جرټ لرم داسې جرټ چې کم خلک یې لري، خو له پردیو
مېرمنو سره نه، ستاسې حس پر ځای دی، غلط ندی، ماته راکړل
شوې تربیه همدا ښونه راکوي .

پر هغې زما خبره ښه ونه لگېده، له اوریدو سره ودرېده د سر په
خوځولو یې زما د خبرو سره د موافقې پیغام راکړ

هغې ځان وتلو ته برابر کړ چې د دفتر دروازه مې یوه بل کس
وتکوله خو مخکې له دې چې ورته د راتلو ووايم دننه مېرمن مخامخ

راته ودرېده راته يې کره اجازه ده ما ورته وخنډل بيا مې ورته
وويل: اوس اجازې ته بيخي اړتيا نشته تياره راتنه وتلې يې

له دې خبرې سره، مېرمنې شاته وکتل دناستي پرڅوکې يې سترگې
ولگېدې په هغې کېناسته، د خپل سترې ژوند د کېسې په پيل کولو
يې ژبه پرانيسته .

زه کونډه يم ماشومان مې پالش کوي، ژوند مې ډېر سترې
دی، دومره سترې چې کله، کله په دې پراخه نړۍ کې راته د دمې
ځای هم نه ښکاري، بس هغه بله نړۍ ته په پنا سره د خپلې ستړيا
ارمانجنه شم

خو مور مسلمانان يو په دې سوچ له خپلې پرېکړې واورم چې دغه
نړۍ خومو هسې هم برباد ده، د ځان وژنې په وزله به مې هغه نړۍ
هم خرابه کړم

ورته مې کره خورکې مه مايوسه کېږه مايوسي عذاب دی، مايوسي
دمسلمان ځانگړنه نده دانړۍ د ازمايستونو نړۍ ده، مور ته ښايي
چې د رب ټولو بدو حالاتو کې زغم ولرو، هغه لوی ذات ته صبر وکړو
او له هغه مهربانه ذاته زموږ دستونزو بدله په اخېرت کې وغواړو

يوازې مور په ستونزو کې نه يو، له مور مخکې لوی، لوی شخصيتونه
رب په ازمايستونو کې اچولي، لوږې او تندې يې پرې راوستې
دي، خو هغوی د صبر او زغم نه کاراخيستی د خدای ج په ازمايستونو
کې بريالي شوي دي، او بيا تر بريا وروسته د رب په بې شميره
نعمتونو کې پټ شوي دي

خورکی په ژړا شوه، راته یې کړه وروړه! زما نوره د زغم کاسه ډکه شوې، زه یې نورشم زغملی، زه نوره د خپلو یتیمو ماشومانو د لوړې، او فریاد چغې نشم اورېدلی

د هغوی په مخونوکې سپیره والی مې وژني، غربت خو په هر چا راځي خو زما بیا نفس باسي، زما هډوکي ماتوي، زما د زړه مراندې شکوي، له دې سره سلگی غبرگې شوې د بنکلا سلگی مې هم تر غوړو راوړسېدې ما هغې ته وکتل خو هغې له شرمه د خپلو اوبنکو پاکولو هڅه وکړه دواړه لاسونه یې مخ پورې وصل کړل له نړیو گوتو یې اوبنکې رابهر شوې، له دسکوله یې دسمال راوکینس او د اوبنکو په پاکولو مشغوله شوه

ما خورکی ته وویل: که ویل مو نه خوروي، تاسې کولی شئ د خپلو ستونزو یوه بېلگه راته ووايې؟

هغې وویل: ژوند مې له دومره ستونزو ډک دی چې بیانول یې کالونه، کالونه نیسي، کتابونه پرې ډکېږي، د نن سهار کیسه درته کوم

سهار وختي پورته شوم له لمانځه وروسته دسترخوان ته ورغلم د بیگانی راتولې شوې وظیفې خو ټوکه پکې پراته ؤ، ماشومان مې پالش کوي نو ومې ویل زه به چای ورته وکړم، چې وختي خپل پالش پسې لا رشي، د نغري طرف ته لاړم په تلو کې رایاد شوه چې موږ خو لرگي نه لرو نغري ته ورسېدم بیگانی مې یوه زوی، د لرگي دوه ټوټې پیدا کړې او کور ته راوړوې وې، خو لوندې وې، چای جوش مې په انغري کېښود، د اور دبلولو هڅه مې وکړه اور نه بلېده، ځکه چې د لرگي ټوټې لمدې وې، دغو لرگیو ته مې دومره د

خولې پوکې کړې چې لرگي ايره شوو خو لمبه يې ونه کړه اوبه جوش نه شوې زما سترگې هم له اير و ډکې شوې له ډېرو اوبسکو مې سترگې نورې نشوې خلاصولې، هيله مې وه چې ماشومان بايد نهار له کوره ونه وځي، خو زما دهيلو خلاف کار وشو له نغري ناهيلي راپورته شوم، چای جوش مې هلته پرېښود، ځان سره مې وويل:

دومره غريبه شوې يم چې د يوه کوچني چای جوش د اېښولو وس هم راسره نشته سترگې مې د لوگيو دلase خوږېدې، خو بې واکه مې پرې نورو اوبسکو هم دې وسې باران وکړ، لاس مې نه شو وروړلې ځکه چې درد منې وې د اير و بڅرکو پارژلې وې ماشومانو ته مې هم نشو ويلي چې زه دومره ناوسه شوم چې چای جوش مې ونشو اېښولی، مخامخ ورته ودرېدم ومې ليدل چې د هغوی له ما ډيره تلوسه وه چې چای وڅکي، خو زما په څېره کې دوی دا هرڅه ننداره کول، زما له ويلو پرته پوه شول چې مور دغربت د وروستي بريد ژوندي سري يو، ځکه خو يې د بوتونو رنگولو شخولي اوږو ته واچول او لاړل بهر په خپل کار پسې ووتل

زما بې سرپرسته، بې پلاره يتيم ماشومان په نهار رانه له کوره ووتل، او هر څه ما په غږېدلو سترگو کتل، هغه درد چې نن ما د يوې مور په صفت وزغامه، او دې بې وسې دې وروستي حد کې چې زما په زړه څه تېر شول، ددې درد الفاظ به ويلو کې اسان دي خو عادي ندي؟

ددې تېرول شايد تېرې هم ونه شي زغملي

مېرمن بيا په ژړا شوه پر مخ يې اوبنکو لارې جوړې کړې راته يې
کړه !تاسې خو لحظې فکر وکړئ چې زما د اولادونو پرځای ستاسې
اولادونه دې حالت ته رسېدلي دي؟ ستاسې په نه شتون کې ستاسې
د مېرمنې او اولادونو دا حال دی

څه احساس به وکړئ؟

له دې سره د ښکلا، ژړا هم په زوره شوه، زما هم زړه د تيرې نه و
سترگې مې لمدې شوې

ښکلا له ځايه پاڅېده ،ماته يې مخ راواړاوه ،ويې ويل :

زړه سوانده زه نوره ددې خبرو اورېدو تاب نه لرم،زه ځم، کاشکې
قيامت راشي او ټول په يو ځل له دې ويرجنې نړۍ وکوچېږو،له
دې دردونو خلاص شو

ما ورته کړه داسې ژر به نه مايوسه کېږو،او نه ژوند داسې اسانه دی
چې زموږ د هيلو برابر دې تل روان اوسي،هغې زما خبرې اوريدې
خو په وتو کې يې بېرته مخ راواړاوه ويې ويل سمه ده ،خو هيله
کوم،خپلې دې سپيڅلي مبارزې ته دوام ورکړئ، ددې خلکو
لاسنیوی پرېنه ږدئ،ددې بې چاره خلکو غږ له تاسې پرته بل
هېڅوک هم نه اوري،دلته د مسولينو او مالدارو خلکو غوږونه کاڼه
دي،زړونه يې له تېرو جوړ دي ،په هغوی کې سيله رحمي نشته ،
اوس د سيمې د ډېرو غريبانو هيلې تاسې ته دي اوتاسې په دې کار
کې يوازې نه ياست زه هم لکه د سيوري په ډول درسره يم

او تر ټولو دا چې په دې لاره کې خدای ج درسره دی، دهغه مرسته درسره دی، خدای ج د دې بیچاره گانو د مرستې لپاره تاسې غوره کړي یاست تاسې ددې وگړو بهترین کس یاست، هیڅکله هم همت ونه بایلئ، ستاسې دغه پاکه لاره د هرچا په نصیب کېدای نشي دا لورینه رب یوازې به ټاکړې، او بس

بنکلا په بېړه صحنه ترک کړه، ځکه چې ددې بې چاره خوړکي د خبرو تاب د هرچا د وس خبره نه وه

خوړکي ته مې وویل:

ماته دا مه وایه چې څو لحظې زما په ځای کې د خپلې کورنۍ ته قرار ورکړه، ستاسې له ویلو پرته زه د تل لپاره داسې احساس کوم چېرې چې غریبه خوړکي وگورم لومړی فکر کوم چې که ددې پرځای زما سکه خوړکي دومره بیچاره شي نو ماته به څومره سخته وي

د دردونو اوښکې هم جالبې وي لکه سیندونه بهیږي د کونډې خوړکي اوښکو هم پای نه درلوده پر مخ یې شل ځایه راتلې ورنږدې شوم هغې ته مې د اوښکو پاکولو کاغز ورکړ ورته مې کړه اوښکې دپاکې کړه ته نوره د خپلو ستونزو په وړاندې یوازې نه یې ستاسې دا مخامخ ورور دې هم درسره دی، زه دسیوري په ډول ستا ملتیا کوم ستا ستونزو ته به له تا مخکې لومړی زه ولاړ یم

هغې د دعاو لپاره لاسونه لپه کړل، ترې وامې وریدل چې ویل یې خدای ج د د همخولو سر کړه، الله پاک دې د نړۍ ټولې خوشحالیانې درپه برخه کړي

ما ورته کړه د کور ادرس مور راکړئ ماشومان دې هم له پالسه راوغواړه، انشاءالله که خدای ج غوښتي وي نن ماسپښین زما د راتلو انتظار کوی، خورکی د ټیکري پیخه راوښووه د سترگو پر خوا او شاه یې راتېره کړه لږ خپل طبعي حالت ته راغله ستونی یې هم د عادي خبرو لپاره چمتو شو، ویې ویل زه ډېرو خلکو د کومک په تمه کړی یم ډېرې درگاوې مې ټکولې هغوی هم په دې بهانه رخصت کړې او له ځانه پنا کړې یم ایا ته په ریښتیا نن ماسپښین زموږ لاسنيوي ته راځې

ما ورته وخنډل ورته مې کړه خورې که مې پر وجود کې ساه وه نو زما ژمنه، ژمنه ده ده انشاءالله چې نن ماسپښین به مې د خپل کور په مخ کې وگورې

هغه مې ډاډه کړه او بیا مې رخصت کړه، د بیچاره مېرمن له تلو سره سم زه هم لاس په کار شوم د لرگیو هدې ته لاړم یو موټر لرگي مې واخیستل، ورسره مې اړین ټول خوراكي توکي هم واخیستل، موټر کې مې ځای پر ځای کړل د دې بیچارگی په لوري موحرکت وکړ زه د کور نازولی یم خپل کورته مې هم کله لرگي نه دي اخیستي دا باربه نورو اچوم، خو کونډې خورکی ته مې په خپل لاس لرگي ښکته کړل څو ځایه مې د لرگیو له تېرو څوکو سره د لاسو پوستکی لاړ او د وینو سرو خطونو پرې اوږدې کرښې جوړې کړې

هغو دردونو هم خوند کاؤه چې لرگیو مې لاس ټپي کول

دا مې هیله وه چې په نهاره له کور وتلیو ماشومانوته په خپل لاس چای وکړم او دوی پرې راتول کړم یو ځای ورسر چای وڅکم

خداى ج مې همدا هيله پوره كړه د نغري خواكې يو تور چاى
 جوش اينى و اوامې خيست، د لاس له وروړلو سره مې خپل لاس
 ولېده چې توره د سكروليكه پرې رسم شوې وه اور بلول هم راته
 اسان نه و خو بخت مې په دې بيدار و چې په لرگيوكې مې ښه ډېر
 چراغ اخيستى و د اورلگيت خلي په وروړلو سره مې اور بل كړ لږ
 انتظار مو ورته وويست يتيمانو هم راسره د نغري گرد چاپيره دايره
 جوړه كړې وه يو وخت گورم يو يتيم بل چوخ كړ زما د پوزې
 نندارې ته يې وهڅاؤ ما هم دوى د سترگو له كونجو څارل هغه چې
 زما پوزه باندې نظر پريوت ويې خندل، ورته ومې ويل ولې خاندې
 زمريه، هغه بل يې خبره ونه شوه زغملې وايئ د پوزې سر دي په
 سگرو تك تور كړى له جيبه مې اينه راوويسته په ريښتيا هم پوزې
 مې د تورو سگرو يوه نقشه لرله، كوم ځل رانه تور لاس د پوزې گرولو
 لپاره پورته شوى و ژر، ژرمې له جيبه دسمال راوويست پوزه مې پاكه
 كړه نورې نو اوبه هم وخوتيدې په خپل لاس مې چاى دم
 كړ، يتيمان مې پرې راټول كړل او يو ځاى مو چاى وخوړ

خلك خوند په پاچاهي كې لټوي، څوك يې په لوړو ماڼيو كې
 لټوي، او څوك يې هم د خپلې معشوقې په ښكلي مخ كتوكې
 لټوي، خو زما په نظر دا ټول تېروتي دي

ريښتوني خوند د داسې يې سرپرسته كورنيو په لاس نيوي كې دي
 ، چې له خدايه ج پرته بل څوك نه لري، ما چې له دې منظرې كوم
 خوند اخيستې او كوم سكون مې احساساؤ، حروف يې له ليكلو او ژبه
 يې له ويلو عاجزه ده ، دوى ته مې وروړي توكي تسليم كړل وړو
 ، او زړو د دعاؤ وريښمين غونډاري راپيرزو كول ، خوركي رامخكې

شوه راته يې کره، توري خاورې واخلي او په لاس کې د سره زر شه، خدای د د خواني په خوړو مورکړه له مور سره خو له دعاؤ پرته بل هيڅ هم نشته چې ددې نيکي په بل کې يې درکړم

ماورته وويل: خورکې ستاسې لاسنيوی زما دنده اوسوليت دی، په دې لاسنيوي کې زما ډېره ونډه نشته زه ستاسې سره ددې مرستې يو اسان چاری يم ،اصلي هيروگان خو هغه خلک دي چې زموږ د بنسټ سره مرسته کوي نغدې پيسې ورکوي او زموږ مالي ملاتړ کوي تر ما هم هغوی ډېر د دعاؤ حقداره دي هغوي ته دعا وکړه

هغه د قبلي په طرف ودرېده لاسونه يې لپه کړل ويې ويل ربه هغوی ته هم يوه روپۍ په دنيا او اخيرت په يو ميلون عوضونو بدله کړې رب د له هرې بلا او مصيبتو ساتي، خدای ج د په زړه کې حاجتونه پوره کړي مايې هم په دعاؤ امين ويلې ځکه چې ددوی له برکته ماته هم دعاوې کېدې

نور مې له دوی رخصت واخيست د لمرسترگې خپله روښنايي تته کړې وه له جگو، جگو غرونو يې لا وړانگې نه وې ټولې کړې، نېرېدې يو جومات باندې مې سترگې ولگېدې ژر، ژر مې اودس او لمونځ وکړل، بيا د کور په لور رهي شوم، بڼه په خوند ستړی ؤم ددې کورنۍ په لاسنيوي سره دومره خوښ وم چې پردې ستړيا بند او خلاص نه وم

کور ته لارم د ډوډۍ او لمانځه وروسته مې د خوب وخت راورسېده خو

له وړکونې مې د خوب کولو عادت خراب ؤ، داسې به ویده کېدم چې چندان ښه به مې پرې نه کېده، سطحې به ویده شوم خو کله به چې راوینم شوم د خوب گټه به نه وه، د آرام احساس مې نه کاوه، لکه چې هېڅ خوب مې نه وي کړی، خو زما په خوب کې یو انقلاب راغی بالبت ته له تلو وروسته لکه تېره چې ډنډ ته واچوې زه هم په خوب کې غرق شوم، سهار لمانځه ته په خو غږو راوینم کړل شوم، له دې مخکې به مې هم خوب کاوه او هم به مې د خوااوشاه خلکو خبرې اورېدې .

خو بیگاه شپه داسې نه ؤم

لکه د ناوې لومړشپه چې قسمت ماته ډالۍ کړې وي، خورا ارامه له خوبه پورته شوم

پرېکړه مې دا وه چې نن ورځ هم باید زه د بنسټ په دفتر کې تېره کړم ځکه چې زما د رسمي دندې پنځ شنبه او جمعه رخصتي درلوده

دفتر ته په ډیر شوق لاړم، له رسمي دندې مې دلته اوس تلوسه زیاته وه د بنسټ کار اوس راته کار نه بلکې یو عشق احساسېده، له زړه مې غوښتل دلته کار وکړم

دفتر کې کیناسټم د بنسټ د مرستو جلبولو په پار مې فېسبوک کې یو پوست وکړ دې یوې بې سرپرسته یتیمې کورنۍ انځور مې پورته کړ ومې لیکل : له خدای ج پرته بل څوک نلري . نور مې فېسبوک بند کړ، د بنسټ د پیسو پیدا کولو لپاره مې دومره سوچ نه کاوه ځکه باور مې درلوده چې دا د الله ج کار دی او هغه

خپل کارونه خپله کوي هغه يې انجامولو ته خپله لارې خلاصوي ، سوچ مې ټول په دې کې ؤ چې څرنگه خپل زړه سم کړم له ریا ، ځان نبودنې او انساني غرور څخه يې پاک وساتم، ځکه الله زما زړه ته گوري د هغه هر ظربان او پکې احساس ته گوري او هغه زما زړه وينې چې د رب ج لپاره څومره مينه پکې پرته ده لوی رب پوهېږي چې د غريبانو په لاسنيوی کې يې زما رضا څومره په فکر کې نغښتې ده ، کله چې زما زړه ددې کار لپاره له ناپاکيو رب خالي ووينې نو بيا ټول امکانات د الله ج دي د خلکو زړونه هم دالله ج سره وصل دي که زما زړه پاک او سوچه وي او اراده مې سپېڅلې وي نو امکانات بيا خپله رب پيدا کوي .

تل به مې رب ته دعای کولې چې اې د زړونو واکمن ربه زه انسان يم نیمگړی يم، خامخا له تېروتنو خالي نه يم يا ربه ته زما نیمگړتياوې راسمې کړې زما زړه پاک کړې ، شونډې مې په همدې دعاو خوځولې چې د دفتر له بنسټې مې يو ملگری ولېده، زما په لوري راروان ؤ

راغی له سترې مشې وروسته ې راته وويل :

ښه د پيسو په چل پوهېږې؟ ومې ويل څنگه ؟

- د پسو لاسته راوړلو سختې لارې چارې درته مالومې دي

- باور وکړه نه پوهېږم چې ستاسې مطلب څه ده؟

- بس د خلکو پيسې دي درته رادرومی نيمې نمايشې لگوې اونيمې جيب کې واچوې .

ورته ومې خندل، مال وروړه هېڅ کله به دومره ظالم نشم چې د يوه بې سرپرسته يتيم ماشوم د خولې گوله ستنه کړم او خپل زوی ته بې ورکړم، هغه هم هغه زوی ته چې مېرشم باور مې د نن زمانې په اولادونو نه راځي چې يوه اونۍ وروسته له مرگه دعا هم راته وکړي، زه دومره کمعقل سوداگر نه يم چې داسې احمقانه سودا وکړم، زما سودا له رب سره ده، زه يوازې د خپل رب نه ددې کړنو عوضونه غواړم او بس

زما په خبره د سړي ټنډه گونځې شوه، خدای خبر چې په زړه کې يې څه تېرېدل خو دومره پوه شوم چې په خپله خبره پېښمانه ښکارېده، د شرم احساس يې کاؤ لنډ مهال وروسته يې خدای پاماني واخيسته دده له وتو سره مې ټليفون وشرنگېده، يو نړی خو بلد غږ مې تر غوړو شو راته وويل شول :

يونا بللی ميلمه مني

— تاسې څوک؟

- ستا عاشقه

- لطفا د خبرو د چلند اداب مراعت کړئ، څوک ياست؟

ټليفون پرې شوه، څو لحظې مې ذهن ددې کس په پېژنگلوی کې مصروف شو، فکري مشغولتيا مې هغه مهال پرې شوه چې د دروازې ټک، ټک مې واورېده

مخ مې ورواړاؤ دطب زده کړياله ښکلا مې په دروازه کې په خنده روبه څهره ولاړه وه زما په سترگو کې يې سترگې په دې تمه ونيوې

چې ښه راغلاست ورته ووايم او د هغې راتگ ماته له خوښي ډك
واوسي

ما د هغې د تمې خلاف ورته وويل:

اوس تاسې په تليفون كې د خلكو مزاحمت هم زده كړې؟

هغې وخنډل راته يې وويل:

ټولې خبرې دلته د وره په خوله كې راته كوي كه د راتلو هم راته
وايې ورته مې كړه مهرباني وكړئ .

- ته زما په تليفون خفه شوې ؟

- هو نو

- ولې؟

- ځكه چې تاسې تركستان ته روان ياست او ټيكنټ مو د عربستان
كړې

- زه پوه نشوم؟

- اغلې ښكلا دغه دفتر د غريبانو د لاسنيوي دفتر دى ، د يتيمانو د
ستونزو د هوارې لپاره جوړ شوى دى ، دلته نورې خبرې ددې
بنسټ له اصولو خلاف دي ، لطفا تاسې پرته له دې خبرو چې دفتر
پورې اړوندې وي ، د نورو شيانو لپاره د دفتر وخت مه ضايع كوي

- د ښكلا بشاشه او ځلانده څهره زما خبرو مړاوې كړه ، هغه په څوكي
كې را ځكه شوه ماته يې وويل:

تاسې زما له راتگ او خبرو غلط برداشت مه كوي

— نه زه غلط برداشت نه كوم

— تاسې د ټولې نړۍ سره ښه ياست ، خو له ماسره زشته رويه كوي

- زه درته بې حده درناوی لرم، تاسې درك كوم ، ستاسې خواخوږي درك كوم ، تاسې د خپل زينت توکي، سره زر هم بنسټ ته وسپارل چې يتيمانو ته پرې څه واخلو، داسې احساس دې دهرچا شي، څوکه مور په دې دفتر کې يوازې او يوازې د بنسټ اړوند خبرې وکړو، دا به مو په ما احسان وي

— ما خو له تاسو سره کومه بې ادبي نه ده کړې چې بار، بار يې ماته يادونه کوي او بې ځايه يې سپارښتنه کوي؟

— سمه ده ، نه ده مو کړې ، خو په راتلونکي کې هم ددې ټکي خيال ساته

ښکلا، زما په خبرو په ځان کې ووهل شوه ، پر څوکۍ کې يې بېرته شاه ته ډډه ووهله، خپل د نړيو قلمی گوتو اوږده نوکان يې له غاښو لاندې کړل

په يوه ژور حيرت کې لاره نه پوهېږم خيال يې په کومه جزيره کې په پرواز بوخت ؤ ما يې هم دسترگو له کونجه زما د خبرو د اغېزمنتوب ننداره کوله چې له حرکتو يې پښيماننډيا له ورايه ښکارېده

زړه مې پرې بد شوه، د يوه انسان د حيثيت ساتل مې تل له لومړيتوبونو و، خو ډېر ملامت هم نه وم ځکه چې زما لاره د هغې له غوښتنو جلا وه

لږ شېبه دواړه خاموشه و، د دواړو سترگې د ځمکې خواته وې هغې هم د تلو دپلمې بهانه لټوله، خو زموږ خاموشي د دروازې ټک، ټک ماته کړه د يوه پاخه عمر لرونکې مېرمن راننوته ميده، ميده ټوخي يې کاؤ، تر شاه يې دوه درې ماشومانو ورپسې واړه، واړه قدمونه اخيستل د يوه خو يې دمور د ټيکري پيڅه نيولې وه ماته يې وويل :

لطيف تاسې ساست؟

- هو زه يم

- زه خو په يوه لويه هيله درته راغلي يم زويه !

- مهرباني وکړئ زه درته غوږ يم

- زه کونډه يم، مېړه مې د زړه ناروغي درلوده هغه مړ شو واړه ماشومان يې ماته پاتې شول، داسې توره نيستې موده چې نور د بې وزلي زور نه راباندې رسېږي، زما حوصله نوره ختمه ده له ما مې ماشومان کالي، پيزار او خوراک غواړي، خو زه نش لاسې تور سرې يوه روپۍ په جيب کې نه لرم ماته نور عصبي تکليف پيدا شوی، زه نوره د بدو حالاتو زغم نه لرم، دا حالت ماته شکنجه راکوي زجر راکوي، ماشومان مې له لوړي راته ژاړي، زه په بې وسه سترگو د دوی د ژړاگانو ننداره کوم تاسې نه پوهېږئ چې په دې حالت کې

په یوه مور څه تېرېږي ، که پوهېدای ددې درد درک درسه وای ،
ځمکه به مو له پښو تېستیدلی وه ،زه په قران لاس ږدم چې دا شپږ
میاشتي زما ماشومانو د غوښې بڅری په خوله نه وي ایښی ،ماشومان
مې وظیفه راټولوي ،کوم کور کې چې غوښه پخېږي او دوی یې
ووښې ماښام چې کورته راستون شي له ما خوارکی غوښه غواړي
ضد کوي ،ژاړي بدې ورځې کوي ،خلک ما نشي درک کولی او
دوی ځکه نه دي ملامت چې اولادونود نیستي له وجې ورته ندي
ژړلي ، که یې ورته ژړلي وای بیا یې زه هم درک کولی شوم ،زما
درد او تکلیف یې هم درک کولی شو ، زما د ژوند دا بد حالات په
ویلو کې اسان خو د چا په ژوند کې چې راشي د زغملو ندي

هغه بله ورځ مې یو ماشوم په وظیفه راټولولو پسې ووت ماښام یې
یوه کورته دروازه ورټکولې وه ،هلته یې د غوښې دیگ بخار اواز
اورېدلی کومې تورسړې چې وظیفه ورته راباسلې نو زما زوی ورته
ویلي چې لږ غوښه به ماته را نه کړې؟

هنې ورته ویلي چې اوس خو پخه نده !ماشوم یې ناهیلی راستولی
ؤ

هنې مرمې یې خپل خاوند ته ډاکیسه کړې وه په سبا یې خاوند
کورته دوه کیلوخامه غوښه زموږ کره رالېږلې وه زما ماشومان چې
خبر شول ټول خوښ وو چې بیگانه به غوښه او ښورا خورو ما دیگ
چمتو کړ په دې وخت کې زما یوه زوی ته چا ویلي ؤ چې ښارکې د
رڼا په نوم یو بنسټ جوړ شوی ،هنوی د بې سرپرسته یتیمو کورنیو
سره مرسته کوي

ماسره د لارې کرایه نه وه دیگ مې پرېښود یوه همسایه کره لارم یوې مېرمنې ته مې وویل ماته دوه سوه افغانۍ قرض راکړئ، ښار ته ځم هلته یو چا مور ته د مرستې ځای رابښودلی، هغوی د پیسو نه انکار وکړ، اخیر مې ورته وویل مور کره غوښه شته هغه به درباندي خرڅه کړم، مېرمنې راته کړه ته غوښه راوړه زه به له مېره پیسې درته واخلم زه غوښې پسې لارم غوښه مې د دیگ خوا کې ایښې وه، لومړی مې خپلې دې ناوسي ته ډېر وژړل بیا مې غوښه راواخیسته، مېرمن سلگو واخیسته خو خبرې ترې پرې نه شوې، ویې ویل دڅلور سوو افغانیو غوښه وه مېرمنې ته مې راوړه خو هغې دوه سوه روڼۍ په لاس کې راته ونيوې ورته مې کړه دا غوښه خو د څلورسوو ده ځواب یې راکړ که یې نه راکوې پیسې راکړه غوښه د بېرته ویسه

وايې یو مجبور ؤ او بل مجبور له خدایه ج څخه غوښت، دې مسلمانې زما غوندي له مجبوري کوندي هم گټه کوله، پیسې مې ترې واخیستې، بېرته کورته راغلم

له مېرمنې چغې په زوره شوې ښکلا هم ددې حالت ننداره کوله، د اوږدو بڼو سرو یې د اوبښکو څاڅکي نیولي ؤ هغه له خپل ځایه راپورته شوه مېرمن یې په غېږ کې ونيوله ورته یې کړه

خورکۍ زه ډاډه یم که ستا خبرې واورېدل شي په حالت به دې نن اسمان او اسمان کې شته مخلوق ټول و ژاړي، خو د ځمکې مخلوق څومره سخت زړی دی چې ستا له دې حالت او بې چارگي هم گټه کوي، اه له انسانیته مې کرکه وه شوه له ځانه مې کرکه وشوه، کاشکې زه انسان نه وای، یوه تیره وای، یو بوټی وای راشین شوی وایې د کوم څاروي خو به راباندي د خوړو ښه شوی وه، دا اشرف المخلوق

څه کاني کوي، ايا دوی په سينه کې زړه نه لري، دوی د ترحم په نوم
څه نه پېژني؟

د ښکلا خبرو ته مې خورا ژور پام ورواوبست د ځان په شمول زما هم
ټول انسانيت ته قهر راپارېدلی ؤ ، خو د ښکلا خبرو مې د پارېدليو
احساساتو کچه راکمه کړه هغې داسې خبرې وکړې چې ما بايد
کړې وای او د زړه پراس مې پرې ايستلی وايې لکه زما له زړه چې
خبره وي .

اخر ولې؟

ولې انسان بيا هغه هم مسلمان دومره سخت زړی شي؟ هرڅه هېر
کړې، زړه سوی، ترحم خواخوږي له ياده وباسي او د نورو له
وروستي حد مجبوري نه گټه پورته کړي؟

خوارکی مورکې يو ځل بيا سلگيو ونيوله ويې ويل:

زما لپاره تر ټولو بده صحنه چې سر مې د قبر تبي هم ووهي ، هېره
به مې نه شي هغه داوه چې کله د ماخوستن د ډوډۍ وخت شو، نو
ماشومانو يو بل ته ويل اوس به مې مورغوبنه راواخلي، مور به نن
غوبنه وخورو، ښوروا به وخورو، خو د تمې خلاف دوی پر سترخوان
د وظيفې په وجه ډوډۍ، او د چای پر ترموز سترگې ولگېدې، ټولو يو
بل ته ناهيلې سترگې وراړولې بيا يې په حيراني له ماويوښتل راته يې
کړه مورې!

ولې غوبنه نه رااخلي؟

خوله ما بدمرغې سره ددوی د خبرې خُواب نه و چې ورته ویلې مې
وای ستاسې مور دومره بې چاره شوې چې ان د خیرات غوښه یې
هم خرڅه کړې ، او ستاسې تمه او انتظار یې له بدې ورځې پر لغته
وهلی

ښکلا دې مورکۍ په اوږه غځولې لاس راټول کړ ، پر خپلو رخسارونو
یې نرۍ ، نرۍ گوتې چې د فطرت د توازن بیلگې وې راتیرې کړې
پر مخ یې د اوبنکو قطارونه ښکلا څو ځل خپل مړوند ته یې وکتل یوه
ښکلې بنگرۍ یې دمړوند ښکلا څو چنده کړې وه پر بل لاس یې
ژر ، ژر د راویستو هڅه پیل کړه بیا یې د مورکۍ په خواکې مېز
باندي خپل بنگرۍ کېښود ، هغې ته یې وویل دا واخله ستاسې دې
وي

مورکۍ بنگرۍ راواخیست او بېرته یې ښکلا ته ونيو هغې ته یې
ووویل :

دومره سختي هم نه ده راباندي راغلي چې ستا دلاس بنگرۍ واخلم
دا بېرته په لاس کړه ، ستاسې د ښکلو مړوندونو ښکلا مه پرې خرابوه
، بیا یې خپل لستونې پورته کړل مړوندونه یې راباسل خپل د
پوستکي چاودې یې ښکلا ته وروښودې ورته یې کړه زما له دوږو او
چاودو ډک مړوندو کې د سرو بنگرې بد ښکاري مور تقدیر د سرو
کارولو ته نه یو جوړ کړي ښکلا ورنږدې شوه هغې ته یې وویل ما دا
بنگرۍ ددې لپاره نده درکړې چې ته یې په مړوند کړه درنه خرڅ
یې کړه ، ماشومانو ته ښه ډېره غوښه پرې واخله ، څو ورځې مسلسل
غوښه ورکړه ، چې د غوښې ته تلوسه یې ختمه شي ، ترکیدل یې له
منځه لاړ شي نن زه په ډېرې ریښتین ولي سره اقرار کوم که د انسان

غونبې خوړل روا وای ستا ماشومانو ته مې د ځان غونبې هم پخولې ،بښکلا د مور له گوتو بنگړې واخيست او په زوره يې د هغې د گين لاس جيب ته ورواچاؤ هغه د خپل ورکړې بنگړې په ورکولو او دهغې لخوا د چوپتيا په رمز قبلولو سره ډاډه شوه ،پرمخ يې د خوښۍ نښې راڅرگندې شوې ،شوڅو ، شنو سترگو يې جلوې شيندلې ،زما په لوري يې مخ راواړاؤه په سختي يې په نړۍ شونډو موزون کليمات په داسې حالت کې پېل کړل ، چې حيا يې له روخسارونو په وريدو وه ، خو نه پوهېږم د اوږدو بڼو د راپورته کولو جرئت يې ولې له لاسه ورکړی و ځمکې ته يې کتل راته يې کره زړه سوانده !

مال ها .

- تاسې ملامت نه ياست !

- ولې ؟

- ځکه چې ستاسې وخت ډېر قيمتي دی

ستاسې وخت بايد زما غونډې اوزگار خلک ضايع نه کړي ، تاسې هغه کار ته ملا تړلې ده چې ډېر کم خلک يې د کولو توان لري ، او د ډېرو کمو خلکو په نصيب کېږي هغه څوک چې د پر مسوليتنه او خدايي خدمتگاره کار ته وخت ورکوي د هغوی وخت هم ډېر قيمتي وي ، نور زه هڅه کوم ستاسې دغه قيمتي وخت وژغورم ، ځکه تاسې د هغو خلکو د خدمت لپاره وخت لگوي ، چې د هغوی لاچارو غږ هيڅوک هم نه اوري ، د نړۍ بې وسه خلک دي ، له خدای ج پرته يې هيڅوک په کيسه کې ندي ، تر دې چې ځينې خو يې غربت پورې خاندي ، ساعت پرې تېروي .

ما ورته کړه :

بنکلا زما ذهن سم کار نه کوي مورکې داسې الفاظ وکارول ، چې زما زړه يې هرې کليمې ټپي کاؤه، او مور په څرنگه يوه ټولنه کې ژوند کوو ايا دلته خلک د انسانيت ، ترجم ، زړه سوي او خواخوي په نوم څه پېژني؟ ايا دلته هم مسلمانان وروړگلوې پاتې ده؟ ايا مور کې ترجم وجود لري او که يوازې د زړه سوي انځور زموږ سره دی له کومه چې عمل کېدې

۵۱

چيرې دي د بشر د حقونو مدافيعين ؟ چيرې دي د انسانيت خواخوږي ؟ چيرې دي د ميرمنو د حقوقو مباريزين ؟ چې گز گز به پورته لوېدل ، ترڅو ددې مورکې غږ واوري ، زه خو نور مېر کېرم د خپلو خلکو دردونه مې دومره شکنجه کوي چې زغمل يې رانه ډېر سخت دي زما د کونډې ، زما د يتيم دې دا حال وي او زه دې مزې چرچې کوم زما کونډه مورکې دې دومره بې چاره کېږي چې د خيرات غوښه دې خرڅوي ، هغه هم د داسې اولاد له خولې چې شپږ مياشتې يې د غوښې بڅرې په سترگو نده ليدلې هغه ماشومان چې تره کېږي ، نينه کېږي خو د خيرات د غوښې د خوړلو موقع هم له لاسه ورکوي ، گاونډي څومره حق لري خو زما د ټولني گاونډي د گاونډي له مجبوري گټه پورته کوي مرسته او لاسنيوی خويي يوازي نه کوي د هغه له اړتيا هم ناسمه گټه کوي .

دا زما د پنځه زره کلن تاريخي هېواد انځور دی دا زما د کلکو او پراسلام مینو مسلمانانو چې په نړۍ کې د اسلام پالو په نوم پېرندگلوې لري دا د هغوی د کړنو انځور دي

زما د ټولني زيمه واران او مشران دې پولونه خوري، د شلو دېرشو نفرو د خوراک د پسونو پاتې شوني غوښې دې ډرام او خټلوتی ته اچوي، خوبل ځای د زما کونډه خورکۍ د خيرات غوښه خرڅوي .

په دې وخت کې بنکلا راپورته شوه مخامخ زما د ناستي مېز ته ودريده په داسې حال کې چې خپله يې هم پر مخ اوښکو لارې کړې وې اوږده بانه يې له لرې لامده ښکارېدل ماته په خبرو شوه راته يې کړه ، زړه سوانده ته ارام شه په ځان دې فشار مه راوړه ،ددې خلکو د ستونزو حل په اوښکو تويولو نه کېږي او نه ستا د زړه خوراک دوی ته گټه رسوي، عملا بايد لاس په کار شو

د بنکلا خبرو را بيدار کړم ،دې هغې خبرې راته دومره ډاډمنې او اغيزمنې شوې چې خپلي فکر مې ورو ،ورو انرژي پيدا کوله ، راويني شوم او احساس مې کړه چې زړه سوانده د دوه مېرمنو په منځ کې ژاړې ، ژړا خو د نارينه و ضعف ده او زه بايد دومره ضعيف ونه اوسم

ځان مې کابو کړ د بنکلا غږ مې واوریده راته يې کړه لطيفه !

اوس څه کوو؟

- سترگې مې وړپورته کړې خو د ډېرو ويلو شيمه مې نه درلوده
يوازې ورته مې کړه مننه

— مننه د څه لپاره ؟

- اوس څه کوو دې لفظ د خوند راکړ، ځان دې راسره شریک کړ
ودې نه ویل چې اوس څه کوې یانې چې زما لاره دې درک کړه او
په دې لاره کې راسره په گډه کار کوې همداسې نده ؟

- هو، زه نوره درسره یمه ، نور فکر وکړه چې ستا دې فکر دلارې د
کاروان یو غړی زیات شو داسې غړی چې له ځان به هم له دې
لارې سره ډېره مینه وکړي، له خپلې کورنۍ نه به هم ددې لارې پالنه
په ډېره مینه وکړي.

ما مخکې داسې انگېرله چې تاسې یوخواخوړی انسان یاست، خوزه
غلطه شوې وم تاسې یوازې خواخوړی او زړه سوانده کس نه یاست
بلکې تاسې یوه فکر یاست داسې فکر چې د ټولني د یوه لوی
محروم اکثریت د ژغورلو هڅه پکې نغښتې ده داسې فکر چې دې
ټولني لویه برخه یې باید پیروي وکړي، ځکه چې دلته د دوی ژوند
ژغول کېږي ، ددوی حقونه محفوظ کېږي، د دوی ژوند بسیا
کېږي، زه نوره ستا د دې عظیم فکر لاروې یم

نور لکه سیوری درسره یم، یوازې دې نه پرېږدم او یوه ژمنه درسره
کوم زه یو کال وروسته له طب پوهنځي نه فارغېږم، زما د عاید زیاته
برخه به د رڼا خیریه بنسټ لپاره په واک کې وي او د ددې بنسټ
اکونټ ته به جمعه کېږي

له دې وروسته ته زما رهبر یې او زه ستا د فکر لاروې مریده!

ایا ما په دې مریدي قیلوي ؟

- دلته پیری او مریدی نشته ،دلته ټول یو ډول یو، څوک له چا غوره ندي ،او نه څوک له چا بښکته دي ،دلته نه مشر شته او نه کشر دلته بس گډ کار دي او د مسلمانې ورور گلوي په اراده د اړو خلکو لاس نیوی ،د هغوی له دې محرومیته رابنکل دي ،د هغوی د بد وضعیت نه د دوی راباسل دي ،هغوی هم زموږ په شان انسانان دي ،همداسې درد لري ،همداسې هیلې لري ،همداسې د پرمختگ او هوسا ژوند ارزوگانې لري ،خوله موږ یو کمی لري هغه دا چې فکر یې محدود کړل شوی دی له دې بد وضعیته د راوتو ځواک یې له لاسه ورکړی ده روحیه یې له لاسه ورکړې د دوی له دې حالته د وتو لپاره په موږ فرض گرځي چې له دې محدودیته یې راوباسو

د دوی لاسنیوی زموږ ایماني دنده ده

په دې وخت کې مورکی راته مخاطب شوه ،ویې ویل :

زه اوس څه وکړم ،د خیرات دغوښې بیسې مې راکرایه کړې دي ،په یوه لویه هیله راغلې یم

ما ورته کړه مورې ،تاسې نور اړه نه یاست چې وځورېږئ ،دې خپلو اولادونو اړتیاوې به دې ټولې بشپړې شي ، ته نوره خلاصه یې یوازې د خپل کور ادرس راکړه او زموږ د راتلونانتظار وکړه

ښار ته کوز شوم دوه منه مې غوښه واخیسته ،اړین ټول خورکي توکې مې واخیستل ،اختر رانېږدې ؤ ټولې کورنۍ ته مې جامې وکړې

موټر کې مې واچول د هغې د ادرس په رڼا کې مې د هغې کور له پوښتنو وروسته پیدا کړ دکور مخکې مې دا هرڅه ورته کوز کړل کونډه خوړکۍ راووته په پرېمانه خوراکي توکو او غوښه يې چې نظر ولگېده حيرانه شوه ماته يې وويل:

زويه تاسې يوازې د خبرو خلک نه ياست د عمل خلک ياست کاش کې ته ددې هيواد پاچا وای بيا به د هر غريب غږ داسې ژر اورېدل کېده د هغه اړتيا به پوره کېده او زما غونډې د وروستۍ بريد مجبورې ته به خبره نه رسېده

ما ورته کړه مورې! په دې مرسته کې زما د توصيف او يادولو لپاره کوم ځای نشته او نه زما احسان منده شي داستاسې حق دی چې درکړل شوو

زه ستاسې او مرسته کونکو تر منځ يوه اسان چارې يم ، هغوی ته دعا وکړه چې ستاسې د مرستې لپاره يې زموږ بنسټ مالي حمايه کړی زما يوه هيله ومنه !

- د څه شی هيله زويه ؟

- ماشومانو ته زه په خپل لاس ديگ کوم دې هغې خوارکۍ پتري نيولې شونډې د مسکا لپاره بېرته شوې خو ژر يې راتولې کړې ځکه چې د چاودلو شونډو درد يې حس کړ راته يې کړه ته ديگ کولی شي؟ ديگ خو د مېرمنوکاروي؟

ما ورته وخنډل ومې ويل !نه مورې اوس ستاسې پخوانی وخت ندی
اوس دې چې دیگ نه وي زده ،څوک خور او لورهم نه درکوي

هنې کورته د دننه وتو راته وویل :

ما هم ست ونه غوښت ننه وتم د نغري خوا کې کیناستم اور مې بل
کړو مورکی مې د کار ننداره کوله کله ،کله به چې کار رانه خراب شو
د سترگو له کونجه به مې ولیده چې پټ به یې وخنډل ښه ډیره
غوښه مې دیک ته واچوله ژر،ژر مې ښوروا جوړه کړه درې کیلو
غوښه مې پخه کړه له ځانه سره مې پخه ډوډی هم وړې وه ،مورکی
دسترخوان رواخیست څو ځایه پیوند شوی و

یوه ماشوم غږ کړ ماته ډېره غوښه راکړئ، غوښه مې د هغه مخکې ته
کښوده هر یوه یتیم په معصومه وړه خوله شخوند پیل کړ ما ورته
کتل ، بلا خوند یې کاؤ له ما خوراک پاتې شو خپل مړښت مې د
دوی په ننداره کې احساس کړ!ځکه چې د دوی نندارې مړولم کومه
گوله به چې د دوی له ستوني تېریده دومره خوند یې کاؤه لکه ما
چې خوړله ما به پرې د مړېدو احساس کاؤه او نه یوازې چې ورسره
مې د مړېدو احساس کاؤ داسې خوند مې د دوی له منظرې
اخیستی چې په ژوند مې هم نه و محسوس کړی ،ماشومانو په تلوار
ډوډی خوړله خدای ج خبر چې په زړه کې به یې څه تېرېدل ،له
غوښې یې غټې غټې خولې کولې،په وډار شوم چې د کوم یوه په
ستوني کې خښه نشي د وړو گولو توصیه مې هم زړه نه غوښتله چې
ورته ویې وکړم،ځکه چې د خوراک موشم مې یې نه غوښته خراب
شي

خو شکر چې دوی ماره شول هریوه به له دسترخوانه په خپله خوبه
ببرته کېده، د دوه دریو کسانو غوښه ترې پاتې هم شوه کله چې
دوی ماره شول

مورکی یې غږ پرې وکړ په دسترخوان دعا قبلیري، خدای ج د ددې
ځوان ټولې هیلې پوره کړي، دوسمنان یې پرې رانده کانه کړې دې
نړۍ خوبۍ ټولې ده ته ورکړې ماشومانو لاسونه لپه کړي و خو په
دې نه پوهېدل چې مور څه ووایو مور یې لپه شوي لاسونه په مخ
راکش کړل اولادونو یې هم تمثیل وکړمورکی ته مې وویل زه اوس
ځم تاسې د رڼا بنسټ کورنۍ شوی زما کارت درسره واخلي کله هم
چې ستونزه پیدا کېږي ما خبروئ مور به د خپل وس ونډه له تاسې
نه دریغه و

خو قدمه مې لا نه و اخیستي چې کونډې مورکي غږ راباندې
وکړ، ستاسې مېرمن هم تاسې غوندې مهربانه ده .

- کومه میرمن؟

- ولې هغه چې ماته یې د سرو بنگړی راکړ

- ښه هغه زما مېرمن نده ما لا واده نده کړی

- ته له مور شرمېږې داسې وایې کنه؟

- نه ترورې

-زه ریښتیا وایم

- هغه هم ستاپه خبر پاک زړه لري، ډېره زړه سوانده ده تاسره جوړېږي، بسکلي هم ده

ما ورته وخنډل ورته مې کړه تر واده زما لپاره نور لومړي توبونه هم ډېر دي کالونه پکار دي چې واد ته نوبت ورسېږي .

له دوی مې خدای پاماني راواخيسته ورو، ورو مې حرکت را وکړ بنار ته نېږدې شوم د سپک له غاړې يوه مېرمن په چادری کې په تېرې سر ايښی و خواکې يې يوه ماشومه وه ومې کتل چې ژاړي، بدې ورځې يې کولې، موټر مې ورته ودراره ماشومې څرخې له اوبسکو ډکې سترگې په ما کې ونيوې، ورته مې کړه څه چل دی لورې؟!

- مور مې مړه شوې خبرې نه کوي، له دې خبرې سره مې هډونه ځيگه شول، ما چيرې مړی نه و ليدلی، ژر وربښکته شوم د مورکې نبض مې ونيو، حرکت يې درلوده غږ مې پرې وکړ خورې؟ خورې؟ خو هغې غږ نه کاؤ په دې وخت کې يوه بل موټر هم زموږ نندارې ته ودرېده، موټروان کلکې سترگې په مور کې نيولې وې خو خدای ج نه و وربښودلې چې رابښکته شي او له دې اړو کسانو سره مرسته وکړي، ما پرې غږ کړ وروړه رابښکته شه دا مېرمن د ژوند او مرگ ترمنځ خطرناکې شيبې تېروي دماشوم يې له ډېرو چغو ستونی کناست او ته يوازې سيل کوي

هغه زما په خبره خجالت شو، نه او هو يې ونه ويل رابښکته شو د ناروغ سرته ودرېده ما ورته کړه نبض لري خو بې هوښه ده، هغه چيرې بنار کې درملتون درلوده ژر يې موټر ته مندې کړې د اوبو بوتل يې راواخيست د خورکې مخ يې لوڅ کړ زېږ زبېښلی مخ يې را

څرگند شو، زه نور هم وراخطا شوم ځان سره مې وويل دا خورکې خو تيار مړی ده، که مړه نه وي هم مړه کېږي، ځکه دومره سپېره او له وينې خالي مخ لا ما نه و ليدلی یخې اوبه يې د هغې په مخ ووشتلې خورکې ژوره ساه واخيسته سر ته يې ټکان ورکړنيمه سترگې يې راپورته کړې په مور يې نظر ولگېده، چادری ته يې لاس کړ بېرته يې په مخ راکش کړه ما ورته وويل خورکې ښه يې؟

په نيمه بنده ژبه يې ځواب راکړ حالت مې ډير خراب دی په ځان نه پوهيږم، د ماشومې په سر مې لاس راکش کړه لږ مې دلاسا کړه، ورته مې کړه مه ژاړه دادی مور د په خبرو راغله، ښه شوه هغه مړه نده

په ناروغ مې بيا غږ وکړ خو هغې دوهم ځل لپاره بيا دخبرو توان له لاسه ورکړ، ماشومې ته مې وويل چې تاسې د کور د کوم کس د فون شمېره لرې چې درته راخبر يې کړم، هغې وويل مور له خدای ج پرته بل هيڅوک هم نلرو زه يتيمه يممه درې مې نورې خوبندې دي، ورور هم نلرو بس دايوه مورکې مو ده چې د سوال په پيسو مو ساتي، له دې خبرې سره ډاډه شوم چې زړه سوانده، اوس کار ستا شو، دا خلک ستا د بنسټ کورنۍ ده د دوی لاسنيوی ستا زيمه واري ده راسره کس ته مې وويل، هله وروره راسره کمک شه ناروغ موټر ته راسره وخيجه، همداسې مو وکړل، له لږ مزل وروسته مو ناروغ روغتون ته ورساؤ، ډاکتران پرې راټول شول هغوی چې وکوت ويې ويل دې ناروغ خو ډېره زياته وينه ضايع کړې، ژر يې وينې گروپ وکوت راته يې کړه ددې ناروغ دوينې گروپ A منفي دی دا وينه ډېره کمه پيدا کېږي زموږ په بانک کې يوه خلته شته

هغه به ورته تطبیق کړو، خو یوه خلته کفایت نه کوي ، نوره وینه هم ورته په کار ده ،دوی هم د ناروغ خراب وضعیت ته وارخطا وارخطا گرځېدل د وینې خلته پرې راځوړند شوه دسپروم سرې لیکې ځان د ناروغ سره پيوند کړ، لږ وینه چې تیره شوه د ناروغ سرټکان وخور سترگې یې پرانیستلې وروسته یې یوه او بل لورته وکتل راته یې کړه دا زه چېرې یم؟

دا کوم ځای دی ؟

ورته ومې ویل ته بې هوښه شوې وې، اوس موږ روغتون ته راوړې شکر چې بېرته په هوښ راغلې راته یې کړه زما وږه لور چېرې ده؟

هغه د ناروغ شاته ولاړه وه له لاس مې راوښولې مخې ته مې ورته ودروله ،ناروغ د روغتون چت ته وکتل خواوشا یې له نظره تېره کړه عصری طبي لوازم یې خوا کې ولیدل، وارخطا شوه ،خپلې بې وسه سترگې یې ما کې ونيوې بیا یې پیکه زیر زبینلې شونډې په خبرو راغلې راته یې کړه موږ سره خو یوه روپی هم نشته، نه کور او نه زما په جیب کې !

دلته خو به زما نه پیسې غواړې زه خو یوه سوالگره یم دسوال په پیسو خو اولاد ته په مړه گډه وچه ډوډی هم نشم پیدا کولی ،ما ورته کړه خورې د پیسو کیسه کې مه کېږه هغه زه ورکوم ، فکر وکړه زه ستاسې یوه ورور یم هغې زما له دې خبرو سره په ډېره سختې د خندي لپاره زېرې زبینلې شونډې بیرته کړې خو ډېرې ژر ټولې شوې، ځکه هغه ډېره بې شیمه شوې وه کونډې خورکۍ ددې لپاره چې ما ډاډه کړی چې مرسته مې ورسره بې ځایه نه ده او دا خورا

بې وزله ده نو د خپلې بدبختي كيسه يې راته پيل كړه خو ډاكتر
يې مخې ته ودرېد خبرې يې خوله كې پاتې شوې، هغه ترې د
ناروغۍ اړنده پلټنې پيل كړې

ورته يې كړه! خوركي داسې مالومېږي چې ډېره كمخونه شوې
يې، تاسې خو كومه خونريزي نه لري كونډې د كم خونې له لاسه
سپينو سترگو كې رنې اوبسكې ډنډ شوې ويې ويل زه شديد
خونريزي لرم مياشتنې ناروغۍ مې هر بار وژني، هر ځل مې دومره
كمزوري كړي چې بار، بار ترې بې هوښه شم، اوس مې هم
همداحال دى ډاكتران راته وايې چې بايد عمليات شي دا اولاد ځاى
(زيلاڅ) بايد لرې كړې، خو ماسره دومره وس نشته چې خپل يتيم
ماشومان مې ماږه كړم، كله مې چې ناروغۍ وارخطا كړي نو
درملتون ته لاړه شم هلته د سوال په روپيو څو گولكي واخلم خو
هغه مې چېرې روغوي ځكه چې زه بايد عمليات شم ډاكتر ژر لاړ او
گرځنده تلويزيوني معاينه يې راوړه ناروغ يې وكوت هغه وويل ناروغ
اوس هم شديد خونريزي لري او ژر، ترژره بايد عمليات شي كنه د
مرگ خطر يې هره لحظه ډېرېږي، ماورته كړه څومره لگښت يې په
عمليات راځي ويې ويل:

پوره شپيته زه افغانى!

ورته مې كړه پيسې يې زه پرې كوم خو تاسې هم لږ ورسره گذاره
وكړئ ويې ويل:
زموږ د روغتون له مشر سره وگوره ما ورته كړه ته لومړى د ناروغ د
عمليات چاره پيل كړه هغه به وروسته وگورو.

ډاکتر د روغتون خادمې راوغوښتې عملیات خانې ته یې د وړلو سپارښتنه ورته وکړه هغوی هم ژر، ژر لاس په کار شوې پردې یې کش کړې جامې یې ورته بدلې کړې د هغې په سوال ټولې شوې څو روپۍ، زړې کلیانې او یو زوړ موبایل یې ما ته ونيو چې ورته ویې ساتم، نوره یې ناروغه عملیات خونې ته په متحرک زمبیل کې واچوله لایې حرکت نه و کړی چې یوه نرسه راغله ویې ویل ناروغ نورې وینې ته بیرنۍ اړتیا لري A منفي وینې غم ورته وخوړه زه لابراتوار ته په لاره شوم مال که زما وینه ورسره برابره شوه چې د ناروغي خورکۍ فون ته زنگ راغی پر شنه بتن مې فشار راوړ، بې واره راته وویل شول اخر دومره هم انسان بې تفاوته کېږي، دلته د ماشومانو ټوله حویلی په چغو په سر اخیستې ده وړي نهاره دې پرېښي دي اخر ولې؟

غږ مې داسې حس کړلکه چې مخکې مې هم اورېدلی وي د هغې په خبره مې بې اختیاره اه له خولې ووت ،

ورته مې کړه :نور اولادونه یې هم په بد حال دي

- هغه بگراوه شوه راته یې کړه تاسې څوک؟

- ماڅه کوي ناروغ په روغتون کې ده اوس یې عملیات دی بیرنۍ وینې ته یې اړتیا ده زه اوس ځم لابراتور ته که زما وینه ورسره برابره شي خو ښه ترښه کنه د ناروغ ژوند د خطر سره مخ دی

- ته زه سواند نه یې ؟

- یم خو تاسې څوک؟

بسپنه / ۱۰۳

- زړه سوانده زه بنکلا یمه

- ته دا میرمن پیژني ؟

- هو زموږ گاونډی ده ، له ډېر پخوا نه زه ورسره کومک کوم ډېر زیات غریبان دي !

- ښه نو د سپینې غر بې واورو نه وي،ته هم ما غوندې تالې لري،چېرې چې غم وي هلته ته هم وي.

- زړه سوانده د ناروغ ستونزه څه ده او د وینې گروفي بې څه ده ؟

- په ستونزه بې نه پوهېږم خو ډاکتران وايي وینه ضایع کوي،او د وینې گروف بې منفي A دی

- خو دا گروف زما هم دی

هله نو راشه که زما گروف ور سره برابر شو بیا خلاصه بې کنه دا قرباني باید ورکړې

- زړه سوانده وینه معاینه نه کړې ،ستاسې نورې سرگردانی هم ډېرې دي زه په شل دقیقو کې در رسېږم بلې خور ته مې وایم چې دې کوچنیانو ته ډوډی ورکړي بس زه در روانه شوم

تلیفون پرې شو د بنکلا په دومره ژر راتلو ډېر باوری نه وم له بلې خوا ناروغ بېړنی وینې ته اړتیا وه وینه مې د گروف مالومولو لپاره ورکړه

تصادفا زما وینه هم ناروغ ته ورته راوخته لږ ډاډه شوم ،د عملیاتو پیسو ته مې پام شو،جیب کې مې ټولې دوه زره افغانی وې،فسبوک

مې راواخيست ومې ليكل دې يوې دردمنې او سوالگرې مورکې
جراحی عمليات کوو ،شپيته زره افغانی لگبت پرې راځي اوس
تربړنې. عمليات لاندې ده خو زه ورته دوه زره روپۍ لرم،مرسته
وکړې او ددې بيچاره خورکې ژوند وژغورئ

د بانک اکونټ شمېره مې پوست کې ور اضافه کړه ، زه د وينې ځای
ته ورغلم پر بستر ځملاستم وينې ورکولو ته مې لستونۍ راپورته کړ
نرس مې رگ پاک کړ چې ستن مې له پوستکي سره لگېده غږ پرې
وشو

ډاکتر صيب هيله کوم وينه ترې وانه خلي!

مخ مې وروړاوه بنکلا خنده رویه څه په بېړه زموږ پرخوا راروانه وه
په لاس کې يې په خلطه کې څه جوسونه هم نيولي و

بنکته اوپورته يې راته وکتل ويې ويل ته ډېر ضدي نه يې؟

-ولې؟

- ما درته ونه ويل چې وينه ورنه کړې؟

-خو په راتگ د ډېر باوری نه وم

- تا لاتر اوسه بنکلا نده پېژندلې؟بنکلا د ژمنې ژبه پرې کوي خو
ژمنه نه ماتوي

- بنه

- هو ،اوس ژر پاڅېره ،چې زه وينه ور کړم

- بنکلا هیله کوم، زما وینه ورسره برابره ده

- زړه سوانده، ضد مه کوه که نه وینه ورکړې او صحت د خراب شي، نو تاسره لس گونه کونډې او یتیمانو سرنوشت خرابېږي .

- خو تاسې هم یوه عادي مېرمن نه یاست د طب پوهنځی زده کړیاله یاست یو کال وروسته ډاکتره کېږئ، بیا به د داسې بې وزولو خلکو په بڼه راشئ

- بنکلا مسکی شوه، بس هرڅه چې یم، یم خو ستاسې لوږدلي نوک نه هم نشم درسېدای

- بنکلا دا څه وايي؟

- هغه څه چې تا واورېدل، له مبالغې پرته ریښتیا وایم

په دې وخت کې نرس بنکلا ته مخ وروړاؤ ورته یې کړه خورې که ستاسې خبرې ختمې شوې وي ما پرېږدی چې ددې سړي نه وینه واخلم، ناروغ د خطر لاندې دی ژر وینې ته اړتیا لري

هغې و خندل بیا یې نرس کې سترگې ونيوې ورته یې کړه زه تا هیڅکله هم نه پرېږدم چې ددې سړي وینه واخلي، خپله یې پورته کړه کنه ما مه مجبوره وه چې، پردی سړی له لاسه ونیسم

هغه ورته کړه که داسې پردی وي نو تاسې خو د یوه نېږدې خپلوان چلند او خواخوږي ورسره لری

بنکلا ورو ځان سره وویل :

د اوس لپاره خو پردی دی ،خو په خپلولو کې به یې له هېڅ راز هڅو سپما ونه کړم خبره یې ما واورېده خو نرس یې پر خبره چندان غوړ ونه گراوه باور مې پرې راغی چې هغه پوه نشو

زه په خپل ځای پروت وم ښکلا هم پوه شوه چې زړه سواند د وینې ورکولو هوډ کلک دی ،نو نرس ته یې وویل چې غل نه اوړي مل دې واورې د یوه بل بستر پردې یې ځان پسې راکش کړې نرس ته یې وویل راشه وروره چې ناروغ له لاسه ورنه کړو ،نرس هم بېړه وه زما د وینې اخیستوکڅوپه یې د هغې کټ ته ویوړه ،سپین مړوند یې ورته پورته کړ د هغې له رگ سره د ستنې له وصلولو سره مې د هغې یو نرم زگپړوی واورېده

لس د قیقې وروسته ښکلا په تنبیدلي زېر رنگ له بستره راپورته شوه په کین لاس یې پر رگ مالوچ نیولې ؤ څو نازوکو بنگر یو یې یو بل سره پر سپینه لیچه د مینې ساز کاوه ماته یې وویل :

ته د ټولو خیال ساتې خو زما په کېسه کې هم نه یې ، کم ترکمه که خپله یې نشی راوړی

هغه زما راوړي جوسونه خو یو ماته د څکلو لپاره چمتو کړه،خدای ج شته چې دې پیغور یې زما ذهن هم نارامه کړ اوپه لومړي ځل مې د هغې په وړاندې ځان گرم وگاڼه ورته مې کړه نه په حقه یې په دې اړوند ما بې پروایي وکړه، له ځایه پورته شوم جوس مې پلاستيکي پیاله کې واچاؤ ښکلا ته مې ونيو ښکلا به کله ماته او کله هم گیلان ته وکتل نه پوهېږم څه ډول احساس یې درلوده خو

خاسف دوینې ورکړې له کبله زېږ زبېښلي مخ کې یې پر رخسارونو د
گلابونو په خیر سرخي ځای پیدا کاؤ

به دې وخت کې بل نرس راغی وېې ویل: عملیات خوننه کې وینه
غواړي چمتو دی کنه ؟

ښکلا زما نه گیلانس واخیست او نرس ته یې وویل ،چمتو ده چمتو ده
ژر یې واخله تخرگ کې یې ونیسه چې سره نه شي

ما فېسبوک خلاص کړ ترڅو پوه شم چې زما دې درويزې کچکول
چې له فیسبوکه مې غځولی دی چا پکې څه اچولي دي کنه

په کمنتونو لوستو مې پیل وکړ نېردي پنځو کسانو مرسته کړې وه
دټولو مرسته نېردي پنځوس زره افغانی کېده ځان سره مې وویل
څه د ډاکترانو له جنجاله د ځان خلاص کړ،کنه ورځ دې خرابېده
،له عملیات وروسته به دوی پیسې غوښتې او ماسره به نه وې نو
خدای د د ډاکترانو له احتیاجه هم ساته ،اندېښنه مې په دې اړه
راکمه شوه شکر مې وویست

زما عادت ؤ کله به هم چې رڼا خیریه بنسټ سره چا مرسته وکړه زه به
دومره خوبېدم چې له ډیرې خوښی به مې په سترگو کې اوبسکې
راتلې،ددې مرستې په لیدو مې هم له ډېرې خوشحالي سترگې
لمدې شوې ،ښکلا زما له اوبسکو ډکه څهره ولیده ،وارخطا ،زما په
لوري راروانه شوه ترڅو زما د ویر په راز ځان پوه کړي،خو ما د هغې
له رارسېدو مخکې له سترگو اوبسکې پاکې کړې .

راته یې کړه زړه سوانده خیرت دي؟

- هو خیرت دی .

- نو بیا دا اوبنکې د څه لپاره ؟

- کومه دي ، اوبنکې تاسې ناسم درک کړی

- هی چالاکه ماولیدې چې اوبنکې دې پاکې کړې خو نه پوهېږي
چې اوبنکې په داسې اساني له چا نه پټېږي لکه تايې چې هڅه وکړه
اوبنکې د زړه هغه درد دي چې

یوازې په پاکولو له منځه نه ځي ، خپله ځان بڼونه تر ډېره په څېره
کې ساتي

ښه نو ولې ؟

- ماورته کړه که په دې اړه نورې خبرې ونه غځوو ښه به وي

- ښه سمه ده خو زه هم ځانته حیرانه یم چې ولې ستاسې د ژوند په
اړه راسره پوښتنو کې دلچسپي پیدا شوې

زموږ مباحثه د نرسې په راتلو پرې شوه هغې وویل ستاسې ناروغ مو
له عملیات ځاني راوویست کولی شی ویې گورئ ، د هغې لیدو ته
له ما ښکلا ورمخکې شوه او زه هم د هغې په مخکې تلو خوښ شوم
مال څه میرمنې خپلو کې سره پوهېږي زما تر ورتګه به یې د لباس او
پردې چاره هم وکړي ځکه زه لږ ماتل شوم

زه د هغې د ماشومې په لټه کې شوم چې دواړه یو ځای ورشو ځکه
ماشومې څو ځله رانه پوښتنه وکړه مور مې یې چېرې ویوړه ، هغه څه
پرې کوي؟ مړه کوي یې؟

د هغې پلټنه مې وکړه خو پیدا مې نه کړه رانه تری تم ورکه شوه
دوه منزله روغتون و ټول مې ورپسې وکوت پیدامې نشوه کړای خان
سره مې وویل:

زړه سوانده ته هم عاجبه کانې کوي، یو کس رغوي بل روغ ورک
کوي، خو چې لاندې منزل ته رابکته کېدم د زینې لاندې مې په
جلی په داسې حالت کې نظر پریوت چې په یوه کونج کې غلکې
ویده وه دبیسکتو یو پاکت یې هم په لاس کې نیولی و، خدای شته
منظره یې سخته دردونکې راته تمامه شوه خان سره مې وویل
،خوشې خو یې ندي ويلي دچا چې پلار نه وي یتیم وي د هغوی
برخلیک هم نامالوم وي په بې سرنوېشته برخلیک اخته ماشوم مې
راواخیست راوین مې کړ غېر کې مې واخیست او د مور د بستر
خونې ته مې وروړه بنکلا هم د ناروغ د بستر په څنگ کې ناسته وه د
ناروغ وضعیت مې وکوت بیخي ښه وه لورکی مې مخې ته ورته
ودروله مور یې په لیدو په ژړا شوه غېرې ته یې وغوښته خو بنکلا
یې ممانعت وکړ مورکی ته یې وویل ټپ ته به دې زیان ورسوي
بنکلا مخ راواړاؤ راته یې کړه زړه سوانده ستاسې وخت ډېر مهم دی
ته نور لار شه د نورو غریبانو غم وخوره دا ناروغ زه تعقیبوم زه یې بله
خور هم پیژنم را وبه یې غواړم هغه به ماسر مرسته کوي ته نور له
دې کاره خلاص یې

ما ورته کړه بنکلا که داسې مرسته خو راسره وکړې نو ما به وگتې!

- هغه مسکی شوه ځواب یې راکړ چې ودې گټم بیا

- تاسې خبرې بل لوري ته مه بيا يې، تاسې نه ياست خبر چې زه
خومره ستړی يم

- بڼه سمه ده نه يې بيا يم، زه ستاسې عسکر يم نور څه درته کولی شم؟

- هي تاسې ولې داسې خبرې کوی چې ستاسې لوړ شخصيت پکې
راتيټيږي، اغلې ښکلا تاسې يوه عادي مېرمن نه ياست تر ټولو د لوړ
پوهنځي زده کړياله ياست

- پوهېږم، تاسې زما شخصيت ته درناوی لری او په پيمالولو يې له
زړه خفه کېږئ، ځکه خو داسې سپارښتنې راته کوئ، خو يو شی
روښانه دی هغه دا چې کله هم يو پاچا ته دهغه سرتيري تعظيم
کوي دا د هغوی شخصيت نه راتيټوي يوازې دنده ترسره کوي

- زه يوازې ستاسې نه بلکې د هر انسان شخصيت ته درناوی لرم او له
زړه نه پرې خفه کېږم خو نه زه پاچايم او نه تاسې زما عسکر

- ځيني خلک کله کله د يو چا په ذهن کې همدومره عزت او جلال
پيدا کوي کوم چې د پاچا له عزته کم نه وي.

له دوی مې خدای پاماني واخيسته ، لارم د بنسټ سره شوې د پيسو
مرسته مې راواخيسته بېرته روغتون ته راغلم روغتون ته د ننه وتو
سره سم د روغتون مالي مسول سره مخ شوم هغه راته کړه :

تاسې د ناروغ د لگښتونو د اجرا لپاره ماسره راشی ، زه هم پرته له
مقديمې ورسره لارم پيسې مې تيارې له اکونټه راخيستې وې خو لس
زره کمې وې لومړی يې ريس ته ورغلم د ناروغ د بې چارگې ټوله
کيسه مې ورته وکړه بيا مې ورته وويل چې ناروغ يوه روپۍ هم نلري

دوی ته دا پیسې رڼا خیریه بنسټ پرې کوي او رڼا خیریه بنسټ هم دغه پیسې په سوال پیدا کړې د روغتون ریس له دوسې سپین کاغز راوکیښ مالي ځانگې ته یې پرې ولیکل نیماي فیس ترې واخلي د پرزې په راکولو کې یې وویل دانورې پیسې چې درسه پاتې کېږي بنسټ ته زماله لوري درکول شوې د نورو داسې غریبانو غم پرې وخورئ

منه مې زبسته زیاته ترې وکړه مالي ځانگې ته مې دیرش زره تسلیم کړې نور د کور په لور رهي شوم

په راوتو کې مې بیا ښکلا مخې ته ودرېده ماورته کړه خیرت دي؟!

- هو خیرت دي

- څه ویل غواړې؟

- هو

- ستاسې د فون شمیره رانه ورکه شوې ده اوس یې بیا راکولی شی؟

ماسره دهغې په دې غوښتنه رنگارنگ فکرونه پیدا شول لږ په سوچ کې لاړم خو هغې په نری مسکا او دې خبرې چې تشویش مه کوه زه کومه بده اراده نه لرم شمیره مې ورکړه

نور د کور په لوري رهي شوم

نېږدې ماښام ؤ چې کورته ورسېدم له ډیرې ستړیا او ځوره مې ستونی سره ورغلی ؤ ځان مې ناسم احساساؤ له ډوډي او لمانځه وروسته ځان راپسې ورو، ورو درنډیده خپل خوب ځای ته لاړم لږ

شپه وروسته مې تبه شوه ستوني مې درد پیل کړ ټوله شپه زما، تېې
اولړزې کلکه ملگرتیا وه داسې ملگرتیا چې خوب ته یې نه یم پریښی
په وینه مې ټوله شپه ورسره رڼه کړه

شپه نه وه سمه د روژې میاشت وه وته چېرته بس سهار پسې مې
سترگې ووتې ، هغه ظالم راته چیرته !

خو ځلې سخت تېری شوم خو د اوبو لپاره مې د جگېدو توان نه
درلوده ځان سره مې وویل مجردان بدکوي چې وای یوازې ژوند
ښه وي که مې اوس مېرمن درلودی ولې به مې شپه له تندې او درد
تېروله

د سهار اذان د روژه ماتې له اذانه خوږ راباندې ولگېده په څه خواریو
راپورته شوم اودس او لمونځ مې وکړ لږ وروسته مې ځان هم ارامه
احساس کړ، ارمان مې وکړ چې کاشکې مې دا کار نیمه شپه کړی
وای سهار مې د رسمي دفتر په لور مخه ونه لیده مشرته مې د ځان د
ناروغۍ زنگ وواکه هغه هم په نه زړه راسره موافقه وکړه ملامته هم
نه ؤ ځکه چې زه هلته حقوقي مشاور وم او خورا د ډېرو قضیو حل
زما په نه شتون کې معطل کېده.

د ډاکتر په لوري مې پرېکړه وکړه واوړه هم ورېده سخته یخني وه په
یوه کوټ او ډبل ځادر کې مې بیا هم احساسوله چې هېڅ څه مې
دې نه دي اغوستي

د ډاکتر انتظار خونه کې کېناستم بلاخره زما نوبت هم راورسېده د
ډاکتر کتنځي ته ننه وتم، خو چې ډاکتر مې په لاس د فشار پټه تړله
یوه ځوانه خوړکۍ په چادري کې راننوته په ډاکتر یې غږ وکړ ډاکتر

صیب زما دا ماشوم ساه نشي کارلی، شونډې يې تکې توری دي د
بیگاراهسې يې څه ندي خوړلي، ما ډاکتر ته وویل زما نوبت دوی ته
ورکړه زه به وروسته راشم له خپله ځایه جگ شوم خو هغه راته کړه
بهر مه وځه دلته په هغه مخامخ څوکی کینه ددوی له کتو وروسته به
تا وگورم

خورکی راغله د غېړې ماشوم يې پر مېز واچاؤ دوه نور ماشومان هم
ورسره رادننه شول هغوی هم خوله په خوله نه اېښوده هر یوه داسې
توخی کاؤ چې ساه ښکلو ته يې نه پرېښوده، مورکی هم پر لپسې
وتوخېده، ډاکتر وویل لکه چې ټول شنې توخې نیولي یاست
خورکی په ژړا شوه ډاکتر ته يې په ژړغوني غږ خپله د ژوند بدبخته
کیسه پیل کړه وېې ویل :

زه کونډه يم له خدای ج پرته بل څوک نلرم زه قسم کوم چې په
دې سخت ژمي او واوره کې تر اوسه ما په کور کې اور ندی بل
کړی په یخه کوټه کې دا ماشومان وېده کوم دومر لرگی نه لرم چې
اور پرې بل کړم

دا ماشومان مې د یخ له لاسه دې حالت ته رسېدلي دي دوی یخ
وهلي او سینه بغل شوي دي

ډاکتر صیب ژر شه ماشوم مې مري وړی به رانه مړ شي خدای مکړه
که داسې وشي نو بیا به زه ځان ونشم ښلی

دې خبرې يې ماته هم ټکان راکړ د دوی په خبرو کې ورولویدم
خورکی ته مې وویل ولې وړی دی

خورکی بدې ورځې اخیستې وه زما غږ هم پرې بڼه ولگېده غوښتل
یې د خپل غربت د څرگندولو لپاره یوه بهانه پیدا کړې ماته یې مخ
راواړاوه ویې ویل

وروره داماشوم مې د څلورو میاشتو دی زه شېدې نلرم بازاری
شېدې خوري کله یې چې شېدې خلاصې شي نوڅنگ گاونډ کې
مې لیوردي هغه ته ورشم ورته ووايم د زوی شېدې مې خلاصې دي
د هغه چې په زړه بڼه وي رایې وړي او که په زړه یې بڼه نه وي زما
زوی یوه جمعه هم نهار وي دوه جمعي هم نهار وي

ما ورته کړه نو په دې وخت کې څه ورکوې ؟

- وچه ډوډی په چایو پیاله کې ورته میده کوم هغه ورکوم

- نو ایا د څلورو میاشتو ماشوم وچه ډوډی هضم کولی شي

- له مجبوري یې ورکوم د وچې ډوډی له لاسه ټوله شپه په ژړا تیره
کړې، نس یې ورسره خوړپړي.

ځان سره مې وویل :

دا څه حال دی تبه مې وشکېده درد مې ورک شو ددې کورنۍ درد
دځان درد رانه هېر کړ ډاکتر د ماشوم خولې ته ماسک ورواچاؤ
اکسجن یې ورته چالان کړ خورکی یوې ژورې اندېښنې اخیستې وه
خپله اندېښنه یې د ډاکتر سره شریکه کړه هغه ته یې وویل ډاکتر
صیب زه خو یوه روپی هم نلرم د لارې کرایه مې هم بل چاپرې کړه

ډاکتر یې په دې خبرې سره نارامه شو ټنډه یې تروه شوه هغه د ماشوم له خولې بېرته ماسک راوکیښ کونډې خورکۍ ته یې وویل:

خه دا خو خیراتي روغتون نه دی ناسې چې یوه روپۍ هم نه لرې نوبیا شخصي ځای ته ولې ځئ دا ماشومان دې ملکي روغتون ته یوسه دلته خو ډېر لگښتونه راځي

— خو په لاره کې به مړ شي

- د مرگ زیمه یې مور هم نده اخیستي

خورکۍ د ډاکتر له وینا سره له خپل ماشوم غېر تاو کړه هغه یې راواخیست په ډاکتر کې یې سترگې ونيوې بیا یې خپلو ماشومانو ته وویل راځئ دلته مسلماني کېه کړې ده دلته زړه سوی څوک نلري، دلته یو یتیم ماشوم مري خوداکتر یې په کیسه کې نده، هغه یوازې دپیسو لالچ اخیستی دی یو قدم یې واخیست خو د مور زړه درد لا په د خبرو نه ؤ آرام شوې بېرته یې ډاکتر ته مخ راواړاوه ورته یې کړه هسې خلک وایې چې ډاکتر لکه مور او پلار مهربانه وي هغه ته خان خوار او غریب یو وي خو نن راته ثابت شوه چې ناسې په سپینه جامه کې تجارتي کار اوباریان یاست د هغې له دې خبرو سره ډاکتر هم چوپ پاتې نشو ورته یې کړه، خه لاره شه ته مېرمن یې که نارینه داسې خبرې راته کړې وای اوس به مې خوله ورسمه کړې وه ما خو دا دومره سرمایه ستاسې لپاره دلته نه ده بنده کړې، اتلس کاله خواري مې د تا لپاره کړې ده؟

خورکۍ ځواب ورکړ: ولې مسلماني هم نشته درکي، زړه سوی هم نه لرې ستا په دې سرمایې کې دغریب حق نشته؟ زکات او خیرات نه

لرې، چا چې درکړې د هغه د رضا لپاره پکې څه نه لرې، ستا زوی که په دې حالت کې وای څه به درباندي تېرېدل، اخر انسانیت د هم هېر کړی .

مېرمن په وتو شوه ما ورغړ کړ :

خوړې يو قدم هم بهر کينه ردې، ستا د زوی درملنه به کېږي ښه به کړي او همدلته به کېږي ډاکتر ته مې وويل :

درملنه يې وکړه د پيسو اندېښنه مه کوه ټولې پيسې زه درکوم ،دغه دوه نور ماشومان هم وگوره ډاکتر زما په خبرو ريښکي شو، خان هم خجالت ورته ښکارېده خو د پيسو له کبله يې تشويش رفعه شو، د ناروغانو په درملنه يې پيل وکړ ماسک يې بيرته دماشوم خولې ته وروتاړه کنول يې ورته پاس کړ نيم ساعت کې ماشوم رابڼه شوپه ژړا يې پېل وکړنورو دوه ماشومانو ته يې هم درمل ورکړل پيسې مې ورکړې، ډاکتر راته وويل

ته هم راشه وبه دې گورم!

- نه زه ښه يم ،زما تبه ورکه شوه درد مې هم ورک شو خو يوه خبره درته کوم د خوارو او غريبو سره مرسته کوه ته په دوی رحم کوه الله ج به په تا رحم کوي

هغه له يوه لوی خجالتي مخ سره د زړه په زور مسکي شو د هو په دود يې سر وخوځاوه

کونډه خوړکي نه مې بهر د کور ادرس واخيست ورته مې کړه زه نن ښه نه يم انشاءالله سبا مو کورته درځم

نور کورته لارم د دوی په لاس نیوي سره دومره ارامه شوم چې
بیگني د دردونو خاطره هم رانه هېره شوه

ماخوستن مې کور کې فون راواخیست فېسبوک ته لارم ددې
ناروغی خورکی او ددې دماشومانو درد مې پکې انځور کړد دوی
لپاره مې د کمک غوښتنه وکړه بیا مې په فېسبوک کې پوست کړ

سهار مې چې فېسبوک خلاص کړ شپيته زړه افغانی په اکونټ کې
راته جمعه شوې وې د معمول برابر مې دمرستو جمعه کېدو سره
سترگې لمدې شوې خو مجبوروم چې رسمي دفتر ته تللی وایې
دفتر ته لارم ، وم په دفتر کې ، خو فکرمې ددې پېښې د یتیمانو سره
ؤ په ځانگړي ډول هغه څلورمياشتنی وړی ماشوم به مې د سترگو له
مخې نه لرې کېده د بلې خوا دې ته هم ځورېدم چې دغه کورنۍ
خو ما د خپل راتگ لپاره په تمه کړله او زه دلته بند شوم د رسمیاتو
له ختمېدو سره سم بازار ته کوز شوم لومړی د لرگیو هډې ته لارم
یوموتر مې لرگي واخیستل ، بیا یوه دوکان ته ښکته شوم شپږ کیلو
مې تر ټولو بهترینې شېدې واخیستې په لویه ډینا کې د موټروان سره
کیناستم هغوی چې به یې پېژندلم زما په لیدو به حیران شول ، چې
دا حقوقپوه د لرگیو په لاری کې څه کوي د کور په طرف هم ندی
روان چې کورته د سون توکي یې اخیستی وي تر لرې به یې راپسې
کتل اخر ما هم نور وربز ووااهه چې زما پېژندگلوې له دې حیراني
وژغورم له څه مزل وروسته د کونډې خورکی کورته ورسېدم

موټر مو ورته خالي کړ شېدې مې هم د خورکی په واک کې ورکړې
هنغې ته مې وویل

ته ژر، ژر داشېدې ماشوم ته جوړې کړه زه غواړم ماشوم موږ ووينم
او بيا ډاډه له دې ځايه لاړ شم

خورکې همداسې وکړل ماشوم يې زما په مخ کې موږکې، هغه په غور
اوپش د ماشومتوب غورځي پيل کړل

بيا مې له خورکې د تلو اجازه وغوښتله هغې له غمجن زړه سوځنده
دعاوې وکړې ماته يې مخ راواړاؤ ويې ويل:

وروره! تاسې د انسان په جامه کې پرېښته ياست چې پرته له کومې
تمې اوشناخته مو زما درد خپل درد وباله، او زما مو دومره مرسته
وکړه چې سکه ورور باندي مې هم دومره ښه نده شوې لکه تاسې
چې راباندي ورحمېدې، زه مو ډېره احسانمنده يم

خو يوه خبره وکړم

— هو مهربانې ويې کړه

- زه مو دا يو موټر لرگيو ته هم دومره نه يم خوشحاله لکه دا د ماشوم
شيدو ته چې خوبه يم ځکه چې زه يځنې زغملې شم د يخ مقابله
کولې شم خو زما داکوچنې ماشوم د لوړې زغم نه لري، او نه زه د
هغه د لوړې د ژړا تاب لرم، ډېره سخته راباندي تمامېږي

- د مورکې له خبرو پوه شوم او احساس مې کړه چې مور څومره
مهربانه اوزړه سوانده وي ځان هرې سختې ته ورکوي خو خپل اولاد
سختې ته نه ورکوي

د هغوی په ژوند هم افسوس راغی چې لوی شي د مېندو قرباني
هېرې کړي او بیا ورته د انسان په سترگه هم نه گوري

تر یوې اونۍ دفتر ته لارم ځکه چې زما مشر د غیرحاضري سره
سخت حساس ؤ او مایې هم دغه ځانگړتیا درک کړې وه څوک به
چې غیرحاضر شو ډېرې ستونځې ویناوې به یې ورته کولې زه هم
ځکه دده دې حاضري پابند وم تر څو د هغه قهرجنو خبرو ته موقع
ورنه کړم نو ځکه د حاضري ځانگړی خیال مې ساته، ټوله اونۍ
ورغلم، تر جمعې مې ښه په درز کې کار وکړ بیا جمعه هم راورسېده
په دې ورځ د بنسټ دفتر ته لارم

لا ناست نه وم چې ټلیفون مې وشرنځېده ومې کوت ښکلا وه راته یې
کړه

د جمعې سهار په خیر

- مننه ښکلا، ناروغ څنگه دی؟

- هغه مې روغ سلامت کورته ورساؤ ډاکتر درمل ورکړي دوه ورځې
وروسته یې یوځل بیا د ټکونو د لرې کولو لپاره بللې ده

- بس تر پایه د هسې هم زیمه واري اخیستې ده چې وخت یې پوره
شي نو ورپې وله

- سمه ده هر وروږو ډاکار کوم

- چېرې یاست؟

- د بنسټ دفتر کې

بسپنه / ۱۲۰

- زه غوارم درشم

- خير خو وؤ؟

- هو خيردى، غوارم يوه دوه پوښتنې راته خواب كړې

- د څه په اړه دي؟

- چې درشم درته وايم يې

- خو په تليفون يې راته ووايه

- نه، نه، كهېري، تليفون محفوظ نه دى

- خو زما او ستا تر منځ داسې څه خبرې دي چې هغه په تليفون نه

كهېري، زه خو تاسره داسې خبرې نه لرم

- ته يې نه لرې، په ريښتيا يې هم نه لرې، خو زه يې درته لرم

- ښه راشه

سمه د هغې اړيکه پرې شوه او سمه د دفتر دروازه وټکيده، خان سره

مې وويل :

څه اوس د خلکو دتمې ځای پيدا شوه دلته ټول يې وزله اوس

مراجعه كوي، يوه زړه مورکى په زاړه ټيپ کې راننه وته دوه درې

ماشومان هم ور سره راننه وتل ماشومان خورا ښکلي و خو زړو او

ناپاکو جامو يې ښکلا په خپل پيکه والي کې پټه کړې وه زړې

مېرمن ملا تړلې وه، ښکارېده چې اوږد مزل يې راكړى د ټيکري

يوه پيڅه يې هم غوټه کړې وه فکر کوم د ځان د اړتيا وړ توکي يې
پکې ځای پرځای کړي و

کېناسته راته يې کړه زويه غلطه شوې خو نه يم دا د زړه سواند دفتر
دی

- هو مورکي ، همدا د زړه سواند دفتر دی

هغه ډېره سترې ښکارېده مخ يې د خورا غمونو او کړاونو هنداره
برېښيده ، شونډې يې وتلې وې د سيني شغا يې هم له لري اورېدل
کېده غوښتل يې د خپل زړه غوټې خلاصې کړې او دلته ډېره ونه
اوسي ، ځکه غريبه طبقه تل فکر کوي چې نورو ته مزاحمت دي
هڅه يې کوله خپله خبره ژر پيل کړي خو ما يې خبرې پرې کړې
ورته مې کړه خبرې به وروسته کوو تاسې او ماشومانو چای ندى
ځکلی ، اول چای ځکو بيا خبرې کوو ، هغې هم په خپل چوپ والي
رضایت وښود ، زه بهر ووتم دوی ته مې وچه ډوډی او چای راوړه
دفتر ته له ننوتو سره سم مې په ښکلا هم سترگې ولگېدې د زړې
مورکي خوا کې ناسته وه د هغې د ژوند کيسه يې اورېده ، خو زما په
ننوتو سره د مورکي غږ خاموش شو ښکلا زما په ليدو سره راپورته
شوه ترموز او ډوډي يې رانه واخيسته ټوکړنده يې وويل :

ته څه پوهېدې چې ما د سهار چای ندى ځکلی ؟

- تاسې ډاکتران چېرې داسې ساده چای ځکلی ستاسې په سهارنۍ
کې خو به پښير ، قيماق ، هگې او د نړۍ نور نعمتونه وي اغلې ښکلا ؟
دا مې زړې مورکي ته راوړی ، مورکي وچې شونډې او سترې راته
مالومه شوه هسې غريبانه چای مې ورته تيار کړ

- بنکلا پیالی راواخیستی د مورکی اوماشومانو مخې ته یې کېښودې
د پیالو ډکولو پر وخت یې ماته مخ راواړاؤ ویې ویل:

زړه سوانده!

- مال ها

- کوم جای چې ستاسې لخوا چمتوشوی وي تر هغو هم بهتره دی
چې دنړۍ نعمتونه پکې وي

هغې ماته دومره ژور کتل چې دا ترې هیر و چې پیاله کې جای
اچوي، غږ مې پرې وکړ د میلمنې پیاله ډکه شوې او جای ترې په
میز تویري، هغې ژر مخ د پیالې اړخ ته واړاؤ ویې لېدل چې مېز
پر سر هم د چایو لیکې روانې دي، غټې ښورې سترگې یې راواړولې
له سپینو مهینوغاښونو ډکه خوله یې چې گرچاپیره یې د شونډو
سرخي محاصره کړې وه ښکاره شوه له شرمه یې په خوله د خدای ج
د خلقت نمونوي جوړې شوې نری گوتې کېښودې راته یې کړه

داټول ستا دلase!

- زما دلase؟ زما دلase ولې؟

- ستاسې ننداره هم د سړی نه اصلي کار هېروي!

- تاسې عصاب له لase ورکړي دي

- ته په ما ملنډې وهي؟

- نه

مورکی ته مې نظر شو ،هغې په چایو څکلو پیل وکړه، غټ غټ غورپونه یې کول له پیالې یې گونځې په نري پوستکي پوښلې گوتې راجارپیره کړې وې دهغې په خوند، خوند چای څکلو ماته هم خوند راکړ، خو چې پیالې ډکولو ته چمتو کېدم ښکلا مې مخې ته د چایو پیاله کېښوده ،هغې ته مې وویل تاسې د پښتو د ټولو اصولو خلاف کار کوئ زما په دفتر کې ماته چای اچوئ یانې چې ما خجالتوئ

- نه ښاغلیه هیله کوم ،مامیلمه مه بولئ له تاسې هېر دي چې زه هم ددې دفتر غړې یم ،د غریبانو خادمه یمه او هغه څوک چې د غریبانو خدمت کوې د هغوی هم خادمه یمه مورجانې او ماشومانو ژر، ژر له وچې ډوډۍ گوله جوړوله او خوړله یې ،ما یې له کتو خوند اخیسته مورجانې د وروستي پیالې وروستی غورپ هم له ستوني تېر کړ بیا یې ماته مخ راواړاؤ،ویې ویل:

- زویه ستا په اړه مې ستا د زړه سوي او په غریبو خلکو باندې د ترحم ډیرڅه اورېدلي دي ،خو ته له هغه هم ډېر د صفت وړ یې چې خلکو رانه کړي دي زه هم په یوه تمه درته راغلم

- مهرباني مورکی ووايې

- زویه دا مې یتیمان راوستي زما لمسیان دي د دوی مور درې کاله وړاندې مړه شوه

- اخڅخ څه ستونزه یې وه ؟

- په اولاد ناروغه وه ،بس دا لاره او دا واړه چورگوري يې ماته پرېښوده زه يې پرې وشپلولم،زما په دې تېر عمر کې د دوی لويول هم سمه د اوسپنې کلا ده ، پروسکال مې بل زوی ته څه په خواريو واده وکړ ،څه پيسې مو قرض کړې ،خو د ولور پيسې يې نه پوره کولې ،نورې چا نه راکولې بيا مو دشبډو غوا ورته خرڅه کړه بس په ډېرو احتياجيو مو ناوې کور ته راوړه

بېره مو ځکه پرې وکړه چې په دې سپين سر د کور ټول کارونه کول راته ستونزمن و د دغه يتيمانو پالل هم راته اسانه نه ؤ ځکه په وجود کې مې هغه پخوانۍ شيمه نده پاتې د ناوې نگور په راتلو ډېره هوسا شوم ،کال يې لا نه ؤ پوره چې اولاد يې په نس شو

يوه اونۍ مخکې مې دغه ناوې نگور په اولاد ناروغه شوه ډېر دردونه يې تېر کړل ډيرې چينې يې ووهلې اوس يې هم کوکې زما په غوږو کې انگازې کوي هغې ډيرې زاری وکړې چې ما روغتون ته ويسی زه ښه نه يم خو ما ددې لپاره د هغې په چغو غوږونه کاڼه کړي ؤ چې دومره روښۍ کورکې نه وې چې هغه مو روغتون ته پرې راوړې وای ،گاوندې کره ورغلم چې زما نگور ښه نه ده يا موټر اسره بوځه او يا هم څه قرض راکړه چې بل موټر ونيسم هغه په ځواب کې راته وويل موټر مو خراب دی او نوی قرض به هغه وخت درکړم چې هغه د کالونو پخوانۍ قرض يوځل ادا کړئ ،له هغه ناهيلې کورته راغلم خو د نگور کوټې ته مې دننه زړه نه شو کولی د هغې د بدو ورځو کولو او چغو غږ مې نشو اورېدی ،بس په دې تمه ،تمه چې اوس به حالت ښه کېږي اوس به ناروغ ښه کېږي ،هر څه زموږ د تمې خلاف وشول ، هغه ارامه شوه ،چغې يې بس کړې ،ژوره ، ژوره ساه ښکل

يې ودرول، ور دننه شوم غږ مې پرې وکړ لورې بڼه شوې هرڅه په خیر تېر شول ستا ماشوم، ولې ونه ژړل؟ ماشوم دې روغ دی؟

خو هغې غږ نه کاؤ، ورنېرېدې شوم، ناوې نگور مې بستري ته ډډه وهلې وه سر يې قبلې لوري ته اوبستی ؤ اوږده وېستان يې پرمخ راپراته ؤ د هغې د لماسټي په توشک مې د پښې پنجه کېښوده پښه مې لمده حس کړه راپورته مې کړه ټولې وينې وې، غږ مې پرې وکړ امينې لورې؟

امينې ولې غږ نه کوي؟

مه وارخطا کېږه، اوس گوره چې بڼه شي؟ خو هغې غږ نه کاؤ بيا مې ورته کړه امينې زما زړه مه دروه غږ وکړه

خو د تېرې غږ کېده د امينې غږ نه کېده، په ټنډه مې يې لاس کېښود، خولې وه ومې ښوروله اورمېر يې لکه خرڅوړی نه تکيه کېده هر طرف ته اوبسته، پوه شوم چې دغه د تمې او هيلې غږ مې هم د تل لپاره خپک شو، دغه هيله مې هم ورژېده، هم مې مور او هم مې په گيډه ماشوم له لاسه ورکړ

ورته مې کړه ولې مېرې يې چيرې ؤ؟

- هغه په ژړا شوه ويې ويل زويه هغه يوه مارکيټ کې د شپې پيره دار دی پنځه زره افغانۍ ورکوي، هغه د شپې نه وي، کور ټول ماته پاتې وي.

ښکلا ته مې پام شو دهغې هم شل ځايه په مخ اوبڼکې راروانې وې هغه هم په ژرغوني غږ په خبرو راغله ماته يې وويل:

زړه سوانده ستا دفتر هم د غمونو داسې کان دی چې ختمیدل نه لري، ته د خورا لوی زړه خاوند یې، څنگه دې ستونزو اورېدو ته ټینگ یې، زما خو زړه چوي ددې بې چاره ولس هره بدمرغۍ مې ملاماتې کوي، زره، زره، مې کوی، تر کومه به زموږ دغه غربت روان وي ترکومه به د نړۍ خورا بدبخته وگړي شمارل کېږو ایا په دې هیواد کې کوم مسول لرو چې زموږ د غربت ستونزې درک کړي او د حل په باره کې یې فکر وکړي، څو لحظې ځان په عذاب کړې؟

د ښکلا خبرو ته مې ځواب نه لاره ځکه چې، زما هم د هېواد له مسولینو تمه پرې وه کوم هېواد چې پرمسولیته رهبري ولري، او هغه د زړه له تله هیواد نه کار وکړي، اقتصادی برنامې پلې کړي نو هیڅ وگړی به له فقره ونه کړېږي د ژوند ټولې اسانتیاوې به ورته چمتو وي

مورکۍ ته مې مخ ورواړاوه ورته مې کړه :

ستا د ناوې نغور مرگ ډېر نارامه کړمه، بیچاره گۍ ځواني مرگې به ډېرې هیلې درلودې، د دومره ناچېزه وسپلې له کبله هغې ژوند له لاسه ورکړ، ستا د ناوې نغور د مرگ قاتل یوازې ستاسې بې چارگي او بې وسي نده او نه یوازې هغه گاونډی گرم دی چې بې پروایې یې کړې بلکې مور ټول ستاسې د نغور په وژنه کې شریک یو، له موربه به ستر پوښتونکی رب ددې بې مسولیتي پوښتنه کوي خو مور به ورته په ځواب کې هیڅ هم په ژبه نه لرو

د هېواد د روغتيا برخې مسولين خو پرېرده چې ددې مسوليت په لومړي ليکه کې راځي او ځواب به وايي مور به هم ځواب ويونکي يو.

هنې ته مې وويل: مورکي ته لاره شه کورته او خپل زوی ته د کوژده وکړه

- مور په څه شي کوژده وکړو مور خو لا پخواني پورونه هم ندي پرې کړي، د نګور دسيکات او خيرات پيسې هم راباندې ولاړې دي

- ته په دې اړه فکر مه کوه دغه کارونه به لوی خدای ج اسانه کړي جيب ته مې لاس کړ د بنسټ لس زره افغانۍ راپاتې وې مورکي ته مې ونيوې ورته مې کړه په دې خپله چاره وکړه زه درته دروېزه او بسپنه کوم خو ستا د نګور ولور به پوره کوم ته اندېښنه مه کوه مورکي له سره تیکری لري کړ خپل گريوان يې ونيو د اسمان لوري ته يې وکتل خوله يې وشکوله لوی رب ته يې لاسونه لپه کړل ويې ويل:

ځوانه خدای ج دې دنړۍ ټولې خوشحالي در په برخه کړي، څه چې ته غواړې هغه د خدای ج درکړي، غمونه د خدای ج لري در نه لري، تاسې د خدای ج لکه څنگه چې ياست همداسې دهمخولو سر شي، بنکلا هم لاسونه لپه کړي ؤ او دمورکي په دعاؤ يې د امين په ويلو شونډې بنورولې، مورکي په دعاؤ ځان بڼه ستړی کړ کله چې چپ شوه بنکلا يې مخې ته ودرېده ورته يې کړه مورې تاسې په

رېښتيا غمجنه ياست زړه مو غمونو سوی دی ، د سوی زړه دعا حتما
قبلېږي،ماته هم دعا وکړه

هغې پرته له ځنډه بيا دعاوي پېل کړې لورې ستا ټولې هيلې د
خدای ج پوره کړي، د زړه ټول حاجتونه دې پوره شه، ښکلا ماته
وکتل او بيا يې وخنډل،ځان سره يې غلي وويل ،ټول د نه پوره
کېږي خو چې يوه د زړه غوښتنه مې رب ومني هماغه مې بسنه
کوي.

مورکی په لاس کې نيولې روږی د ټيکري په پيڅه پورې وتړلې دوه
درې غوټې يې ورکړې ځان يې ډاډه کړ بيا يې د تلو غوښتنه وکړه
موږ هم ورته په دې ژمنه رخصت ورکړ چې ډېر ژر به ستاسې کورته
هم درشو .

ښکلا د خپلو هغو خبرو لپاره خوله راټوله کړه چې ماته يې په ټليفون
کې ويلي ؤ ،خو زه يې هم وليدم چې څه ورته واييم خپله خبر يې
پرېښوده ماته يې ويل مهرباني ته لومړی خپلې خبرې خلاصې کړه ما
ورته کړه

نن مې ډېر زړه ډک دی ،زړه مې غواړي ډير لرې او گوښه ځای ته
لاړ شم ښه ډېر وزاړم او ښې ډېرې چغې وکړم ښه زړه تش کړم او بيا
راشم

– نو ايا ژړا موږ له دې ستونزو خلاصولی شي؟ ايا ژړا د حل لاره ده
،ايا ژړا ستا د هغو موخو د لاسته راوړلو وسيله ده چې ته ورته
رسېدل غواړي؟

- نه !

- نو بيا ولې داسې كوي ، ولې فضول خان سترې كوي ؟

- بنكلا اخر زه هم انسان يم ، د موركي دا خبرې چې دې كولې يوازې په ويلو كې اسانه وې خو په هغه چا چې تېرې شوې وي اسانه نه دي تاسې فكر وكړې ستاسې د كور غړي د له وژونكې ناروغۍ فرياد كوي او ته يې په غوږو اورې ستونزه يې په غږېدليو سترگو گورې چې گواښونكې ده ، خو د بې وسي له لاسه ورسره څه نه شې كولى څه فكر كوي تاته به څومره سخته وي څومره به ددې تش په نوم انسانيت نه زړه تور شي ، څومره به دې له دې تش په نوم مسلمانانو كركه وشي ، مور په داسې يوه هېواد كې ژوند كو چې يو مري او بل يې په مرگ كې خپلې گټې لټوي ، يو كړېږي بل پرې خوشحاله كېږي انسانيت پالنه او مسلمانانه وروړگلوې خو داسې نه وايې هغه خو ټول د اسلام پيرو يو بل لكه يو وجود داسې گني

بنكلا !ته پوهېږې ؟

لومړى ځان بيا ددې هېواد هر مشر او كشر ددې خوركي د مرگ په بې پروايي كې گناهگار بولم ، زه يې قاتل يم له ما وروسته يې بيا هر بل هېواد وال قاتل دى ، سترگې مې بې واكه راډكې شوې ، ورته مې كړه ددې ځواني مرگې خوركي . به د ځنگدن پروخت كې څومره گيله شوې وي چې زما د هيواد زلمي وروڼه څومره بې زړه سويه دي نه يې زما په ځواني رحم راغى او نه يې زما په گيډه معصوم ماشوم باندې زړه سوى وشو ددوى دې بې پروايي له امله دادى په

دې پرمختللي نړۍ کې د څومره کوچني ستونزې له امله زه او ماشوم مې مرو، او ځان حق ته سپارو.

بنکلا تر دې د مخه د ځان د ژړا مخنيوی کاؤ خو زما په لیدو دهنې هم بهانه جوړه شوه خپل پرونی یې بڼه ورو سترگو ته ونيو، سلگیو واخیسته بڼه شیبه د دفتر چاپیریال سلګونیولی و وروسته یوې اوږې خاموشي فضا ارامه کړه خو دغه خاموشي هغه مهال ماته شوه چې بنکلا راته په الهام بڼونکو خبرو پیل وکړ راته یې کړه زړه سوانده !

ته دې پوره کار وړتیا لرې ته ډېر هغه څه کولی شې چې نور یې نشي کولی ستا ځانګړتیا له نورو په دې کې هم دی چې پرته له یوه بڼه استعداده چې لرې یې دې خدمت لپاره یو پاک زړه او اراده هم لرې له همدې امله خو په تا باور لرم او یوه مشوره درکوم

دې ځواني مرګې خورګۍ ته به ورته نورې څومره ناوې ګانې د زېږون پر مهال مړې شوې وي د چا له حاله چې موږ نه یو خبر دې چا چې د مرګ ستر لامل د هغه بې وزلي او غربت دی

ددې غریبې ځواني مرګې حال خو زړې مېرمنې راوړ لاکن داسې کورنۍ به هم وي چې د خپل درد د ویلو ژبه به هم نه لري، څوک به ورسره د بې چارګي له امله شناخت هم نه کوي، داسې خلک به وي چې انسانان به وي خو د انسانیت له ټولو حقونو به یې برخې وي

راځه زه درته یو وړاندیز لرم او هغه دا چې د داسې کورنیو لپاره یوه امبولانس واخله ته ورته امکانات پیدا کولی شې زه درباندي پوره باور لرم کله هم چې داسې غریبو ته د ولادت ستونزه پیدا کېږي نو

امبولانس به يې اړونده ځای ته رسوي، په دې کار سره به د سلگونو داسې بې وزلو کورنيود مېندو د مړينې کچه کمه شي

– ستا نظر مې خوښ شو، د پېرزيات مې خوښ شو، د مورکې د کيسې له اورېدو وروسته مې ذهن په همدې کشمکش کې و تر څو دې ستونزې ته کومه د حل لاره بايد پيدا کړو خو نه پوهېدم چې کومه لاره غوره ده

ستاسې نظر بيخي سم دی، د پېر اغيزمن هم دی، تاسې په ريښتيا د قدر وړ ياست او د ښه فکر خاونده ياست، د هغې څېرې ته مې کتل زما په خبرو سره غوړېده هغه د اوبښکو تويدنې او خپگان نښانې چې لږ مخکې پکې وې ورک کيدې، شونډې به يې کله، کله د مسکا لپاره په نڅا شوې، احساسوله مې چې هغه زما د توصف د تورو په اورېدو خوښېږي، روحا يې د خوښې لامل کېږي، سکون ور سره پيدا کېږي او په دې خوښېږي چې زه يې صفت وکړم، زما د خبرو خلاصېدو سره

هغې د مننې به دود سر و خوځاؤه خو راته مخاطب شوه ويې ويل، په دومره کوچني نظر مې دومره ستاينه چې زه يې وړ هم نه يم ستاسې د لوی شخصيت څرگندويه ده خو نه پوهېږم پخوا به مې له خپلې ستاينې د پېر بد راتلل خو برعکس نن راته ستا هره خبره ښه ايسيده زه که هرڅومره ښه شم خو ستاسې سلمې حصې ته هم نشم رسېدای، هغه نوښت او فکر چې په دې ټولنه کې تاسې پلي کړی دی زموږ لپاره ناشونی دی، موږ يې نشو کولی، په دې بدگمانه ټولنه کې د خلکو باور هرڅوک نشي لاسته راوړلی، دلته په چا دومره باور چې خپلې پيسې په واک کې ورکړي او د هغه پر شخصيت ډاډه وي

چې تر اړو او مستحقو خلکو یې رسوي، ناشونې ده ، خو تاسې دغه اتلولي خپله کړې د خلکو باور مو لاسته راوړی خلک درباندي حساب کوي کله هم چې تاسې سره څوک مرسته کوي دوی ډاډه کېږي چې دلته حق حقدار ته رسول کېږي

ما ورته کړه که زما له بې ځايه توصفه تېره شې ښه به وي ،دغه بې ځايه ستاينې پرېږده د وخت پر ضايع کولو نه اړخې، اوس هغه څه راته ووايه چې په اړه يې دلته راغلي يې داسې څه دي چې ته يې ماته په تليفون کې نشې ويلی او مخامخ يې راته وای

د هغې خوله وچه شوه په خواکې له جيک نه يې گلاس ډک کړ او په سر يې واړاوه په اوږدې سپينې مری کې يې د غوړپونو موجونه ليدل کېدل ځونيمې جملې يې وويلې خو پرې پوه نشوم ،ماورته کړه ښکلا سمه واضح وغږېږه چې زه پوه شم

راته يې کړه زړه سوانده نن ستا فکر ډېر خراب دی سپين سرې مېرمنې داسې ناخوالې وويلې چې زما په فکر تاسې زما خبرو اورېدو ته چمتو نه ياست او نه زه خپلې خبرې مناسيبې بولم بله ورځ راځم داسې ورځ چې ستاسې کوم اړ کس سره مرسته کړې وي زړه مو ډاډه وي راحت و است بيا يې درته کوم

– سمه ده څرنگه چې تاسې پوهېږئ خو ايا کومه د اندېښنې وړه خبره خوبه نه وي کنه

- زما لپاره دې اندېښنې وړده خو نه پوهېږم چې ستاسې لپاره به څرنگه وي

- نوولې په ځان اندېښنه تېروئ ويې وایئ

- زه اوس داندېښنو سره بلده شوې يم، پروا نه لري

- خو هیله لرم کومې بې مانا خبرې راته ونه کړې

- هغې وخنډل مه ډارېږه بې مانا خبرې د بې مانا خلکو له خولې

وځي او زه دهغو خلکو له جملې نه يم

بنکلا بکس راواخیست اوږې ته یې واچاؤ کله به یې ماته او کله به یې

مخې لارې ته وکتل په وره د وتو سره یې راته وویل تر بیا لیدو دې

ستر ساتونکې رب ته سپارم، ډیره وېرېږم چې ستاسې ددې بې چاره

ولس د هیلوغوتی یاست خدای مه کړه ونه رژېږئ.

- بس یوه نه یوه ورځ خو به مو که خوښه وي او یا نه دا کار به کېږي

- زما او زما په څېر د ډیرو داسې خلکو ژوند دې ستا شي چې ددې

بې چاره ولس ښه نه پرې کېږي

- هیله کوم، داسې مه وایاست

بنکلا ووته او زه هم په دفتر کې سترې شوی وم بهر راووتم، د

امبولانس پیدا کولو لپاره د پلان په جوړولو مې فکر مصروف شو د

ښار په یوه کوڅه کې روان شوم غوښتل مې هم تفریح وکړم او هم

په دې فکر وکړم چې امبولانس څرنگه پیدا کړو ځکه چې کم تر کمه

شپږ لکه افغانی په کاروې چې موږ دې امبولانس خاوندان کړي له

لږ مزل وروسته مې یوه هلک ته پام شو څنگ ته یې د پالش بکس

اچولی وو مخې ته یې یوه خلته پرته وه په هغه کې یې وچه ډوډی

اچولې دخلتې نه يې يوه ټوټه د ډوډي راخيستې او په لاس کې يې نيولې ده زه ورنږدې شوم شاته يې ودرېدم ماشوم زه نه ليدم خو هغه مالیده ومې کتل چې په لاس کې ډوډی يې چناسې کړې دي اوماشوم هغه چناسې ترې پاکوي ما غږ پرې وکړ ځوانه دا ډوډی مال ته وړې ؟

- نه !

- نو څه پرې کوي ؟

- هغه خپلې تنگې سترگې پټې کړې چاودې غومبري يې باريز شول پتري نيولو شوندي يې د خدا لپاره بېرته شوې راته يې کړه په مور اوس داسې وخت راغلی چې ستاسې په فکر د حيواناتو، او چناسې کړل شوې ډوډی بايد خپلو ورونو او خویندو ته ويسم هغه يې خوري زما په پالش د هغوی وړي نسونه نشم مړولی دا چناسې ځکه ترې پاکوم چې ورونو او خویندو مې ترې کرکه رانه شي

- ځان سره مې وويل ای خدايه ،دا څه حال دی دا څه بده ورځ راباندې راغلي ،اخر ولې له زموږ سره دومره بې انصافي کېږي ؟

زموږ دا حال دی او زموږ مشران په خپلو عياشيو او کبابونو خوړولو کې مصروف دي د هغوی د خوراک پاتې شونو ځخل دانونه خوسا کړل د وخت ،وخت خوراکنونو ډک دسترخوانونو نه يې دومره پاتې شوني له کوره بهر ځخل دانونو ته غوځوی چې د لسو بې وزله کورونو د وړو گېډې پرې مړېږي خو زما يتيم او زما کونډه چناسې ډوډی خوري ايا دغو خلکو په قيامت باور شته ايا دغو خلکو په حساب کتاب باور

شته ایا دوی د ضمیر په نوم کوم څه پېژني ایا دوی له ځان پرته د بل د چا لپاره هم فکر کولو ته وخت لري کنه؟

آخر ولي؟

ولي انسانیت کډه کړې؟ ولي خواخوږي نشته، ولي مسولیت پذیری نشته ولي دومره توپیر موجود دی؟

ددې ټولو پوښتنو لپاره مې ځواب پیدا نه کړ او نه زما انگیرنې ناسمې وې

ماشوم مې راپورته کړ، د هغه خلتنه مې ترې کش کړه لري مې وغورځوله، خپله غوصه مې پر هغې سره کړه، نور وس مې نه درلوده چې د چارواکو، او مالدارو مخ کې درېدلې وای او دغه له چناسو ډکه ډوډی مې ورته مخې ته نیولې وی چې یا دغه ډوډي په خپلو اولادونو هم وخورئ یا هغه ماشومان چې دغه چناسې ډوډی یې خوراک ده له دې بدبختي وژغورئ، ځکه چې ته خدای ج لري ورځ د قیامت لري د خپل مال او ځواک پوښتنه به درنه کېږي، ته یوازې د خپل اولاد مسول نه یې د هغو بې چاره و هم مسول یې چې دا چناسې ډوډي خوري، هغه د هم اولاد دی، هغه هم ستا د اولاد په شان زړه لري هیلې لري غوښتنې لري او همداسې ترکېږي، زړه یې خوراک او بڼې غذا او بڼه لباس ته کېږي

ماشوم مې له لاسه ونيو، یو لوی مغازې ته مې بوته، وږه وریجې، لوبیا، دال، غوښه بوره، غوړی، او نور ټول اړین توکي مې ورته واخیستل او په یوه زرنج کې مې ورته واچول ورته مې کړه له نن وروسته اړ نه یې چې چناسې ډوډی وخورې، زما د دفتر ادرس مې ورکړ او ورته

مې کړه کله هم چې ستاسې خوراكي توکي خلاصيري ماته راځه زه
يې درته اخلم

ماشوم لکه د بډه بيري د بس کلينډر له ډيري خوشحالي په نيزي
سره زرنج ته وخوت او به حرکت کې يې له خدا ډکې څهرې سره
په داسې حال کې چې په يوه لاس يې د زرنج اوسپنه نيولې وه په
بل لاس يې د خدای پاماني لاس ونيور او، زه هم ډېر خوښ شوم
ځکه چې د نور اړتيا پوره کول د يو چا په شونډو مسکا راوستل
ځانگړی خوند لري او له دغه خونده رب زه په دغه مهال برخمن
کړم

له دې وروسته له پوره سکون سره کورته لاړم، ماخوستن مې راته
مور وويل زويه تاسې خو د خلکو لپاره يو ډېر ښه کار پيل کړی دی
او مور هم در باندې وياړو خو يوه اندېښنه راسره پيدا شوې او هغه
دا چې هسې نه چې د نورو په غم کې خپل ځان درنه هېرشي

- مورې څه مطلب؟

- مطلب دادی پوهنتون د خلاص کړ ښه دنده لري په خپلو پښو ولاړ
يې چاته اړ نه يې او شکر دی يې شمېره کورنۍ شتون لري چې
ستاسې په لاسنيوي خپل ژوند په اسانه مخته بيايي

- مورې زه څوک يم چې د چا ژوند اسانه کړم دا ټول کارونه خو الله
ج کوي او زه يوازې دې کارونو ته رب يو خادم مقرر کړی يم

- هو داسې خو ده زما مطلب داؤ چې نور بايد ته خپل ژوند هم جوړ كړې له دې وروسته خو د ځواني نه راځي ته بايد كورنۍ ولري.

- ولې تاسې مې كورنۍ نه ياست ؟

- ولې نه ،مطلب چې مېرمن او اولادونه بايد ولري ،ژوند خو داسې يوازې پر مخ نه ځي

- مورې لږ وخت راكړئ ،زما يو څه كارونه نيمگړي دي چې بايد بشپړ يې كړم بيا به په دې اړه هم پرېكړه وكړو د اوس لپاره زه دې كار ته نه يم چمتو شوی

- بس ته په خپلو كارو بڼه پوهېږي

سبا سهارله كوره ووتم چې عمومي سړك ته برابرېدم يوې زړې موركۍ لاس راكړ موټر مې ودراؤ بښينه مې تپته كړه غوښتل مې بنسخته شم خو هغې له بهر نه زما د موټر دروازه كلکه ونيوله ويلې مه رابنسخته كېږه ،ما هم ډير اسرار ونه كړ ځكه بېړه مې وه ،سپين سرې موركۍ د خپلې لاجاري كيسه پيل كړه ويې ويل :

خپل غبرگ زامن مې مړه شول،دواړه د جنگ قرباني شول د يوه ناوې مېرمن پاتې شوه يو ماشوم ترې د مور په گېډه كې يې سرپرسته شو لا مې دهغه وير نه ؤ تمام شوی چې د بل زوی جنازه يې هم راوره اوس سرې سپينې دوه غبرگې ناوې ماته پاتې دي په انگړ كې گرځېدل يې نشم زغملی د هغو ليدل راته ډېر سخته

تمامیږي ،خاوند مې سپین ږیری دی د کار ندی ټوله دکور زیمه واری زما پر اوږو ده

زړې مورکې خبرې اوږدې کړې تر څو زما باور لاسته راوړي غوښتل یې کلیمه ووايې خو بې چارگۍ داسې کلیمات له خولې ووتل، لا، لا، مخمدرسوله زه ورته څیر شوم فکر مې وکړ شاید ما سم نه وي اورېدلي ورته مې کړه مورکې نه یو ځل دا کلیمه ووايه هنې بې چارگۍ بیا هم هغه کلیمات وویل کوم چې ما مخکې ترې اورېدلي ؤ، ورته مې کړه مورې تاخو کلیمه هم سمه نده زده ځواب یې راکړ بس همدا مو په وړه کوني زده کړې ده مور اوپلار راښودلې ده سمه ده او که غلطه زه هم نه پرې پوهېږم بیا مې ترې وپوښتل ته پوهېږې چې دکلیمې مانا څه شی دی، راته یې کړ، نه، نه، زویه مورې لوړې اخیستي یو واړه یتیمان مې له لوړې مري ، مور د هغو له غمه نه خلاصېږو او ته د څه شي غم وړی یې

پوه شوم چې زړې مېرمنې کلیمه زده نده نو په ارزښت او مانا به یې څه پوه شي له هنې مې ادرس واخیست نور ترې روان شوم ځان سره په یو ژور سوچ کې لارم ومې وویل اه ربه

زما ددې مورکې خو دا نړۍ هم برباد ده او د هنې نړۍ لپاره هم څه له ځان سره نه لري نه یې کلیمه زده ده او نه د کلیمې په مانا پوهېږي ، دا کلیمه دې له پلار او مور زده کړې له دې مالومېږي چې هغوی هم کلیمه نه وه زده او اوس له دې نړۍ به ځکه تللي وي چې دادی لور یې د گور په غاړه ده ځان ته مخاطب شوم ، په دې اړه یوازې د ا مورکې نه ده گرمه بلکې لومړی زه بیا دیني علما، او بیا هغه مسولین چې دزده کړو په برخه کې غوړ، غوړ ماشونه

اخلي او کار نه کوي دا ټول مسول دي، زه ډاډه يم چې ددې مېرمنې په څېر به زرگونه نورې مېندې وي چې عمر به يې غوړلی وي خو نه به يې کليمه زده وي او نه لمونځ بس هسې دعبادت عادت به کوي

له ځانه مې وپوښتل هغه مسلمان چې نه يې کليمه زده وي اونه يې په مانا پوهېږي څه ډول مسلمان ورته ويلي شو؟

فکر مې په دې سوچونوکې دمشغولتيا غوږې وهلې چې يو درز مې تر غوړو شو د موټر دمخې بنسینه مې وليده چې ټوټې يې زما د مخ په لوري راروانې وې نور پوه نه شوم چې

څه پېښ شول يو وخت په هونښ راغلم سترگې مې پرانيستلې له چت سره مې نظر پيوند شويوه او بل لوري ته مې وکتل خونه ټوله له بستر ناروغانو ډکه وه د څنگ بل بستر ناروغ خواته ته مې دوه مېرمنې ولاړې وې، سپينې چپنې يې په غاړه وې د يوې يې لاسونه شاته نيولي ؤ ، ومې ليدل چې ستاتيسکوف يې هم په لاس کې دی هغه بلې د ناروغ دوسيه راخيستي په غوړبې لوستله لومړنۍ سپينې چپنې واله ژر دوسيه ترې کش کړه ورته يې کړه ته لږ دا ستاژ پرېږده زما خبرې واوره ، د دوی له خبرو پوه شوم چې ما ټکر کړی او اوس په روغتون کې يم مخ مې دروند راته ښکاره شو لاس مې ور وړ ومې ليدل چې مخ يې ټول راته گچ پلستر کړی يوازې سترگې مې ترې ښکاري .

د دواړو مېرمنو خبرې اوچتې شوې دوهمې ورته وويل مور دلته د ستاژ او عملي کار لپاره راغلي يو چې څه زده کړو خبرې به بيا بهر

کوو لومړی ورته کړه ،بهر چې ووزې لکه د سولې کوتره رانه والوزي
خير دی ماته مشوره راکړه

- د څه مشوره ؟

- هغه ډېر بڼه انسان دی ،ډېره بنکلې نوراني خهړه لري په ټولو خلکو
ډېر مهربان دی ، ډېر بې کبره دی په سيمه کې د خوارو غريبو د
لاس نيوي لوی نوم لري خو نه پوهېږم چې کله هم ماسره مخامخ
شي چندان ليفت نه راکوي ،زما خبرې بل لوري ته اړوي،زه ډارېږم
چې هغه رانه پردی نشي هغه بل څوک رانه لاسته نه کړي،اوس مې
نفس گرځيدلی دی ،زه اوس دهغه لپاره ژوند کوم

زما په سرکې څړيکه شوه بې واکه زگېروی رانه ووت دواړو انجونو زما
په لوری راوکتل يوې بلې ته وويل دغه بيچاره شکر چې په هوش
راغی پرون يې ټکر کړی ؤ

يوه رانېږدې شوه زما په سر ودرېده ورته ومې کتل ومې پېرنده بنکلا
وه په ريښتيا هم هغه د ډاکتري په سپينه چپن کې ډېره بڼه مالومېده
،پوه شوم چې هغه دلته په ناروغانو د عملي کار زده کړې (ستاژ)
لپاره راغلې ده ،ماته يې گوته ونيوه اې ماما خبر اوسه ستا په وجود
کې زما پنځه سوه سي سي وينه چلېږي نېږدې وې چې مړشوی وای
دومره بخیله وينه دې ده چې په ټول روغتون کې نه پيدا کيده بيا
زما وينه درسره جوړه شوه A منفي وينه ډېره کمه پيدا کېږي بنکلا ته
هغې بلې ملگرې خبره ورغوځه کړه ويې ويل ،که د ماما جان وينه
بخیله وي نو ستا وينه هم بخیله راځي ځکه چې وينه مو يو شان ده

ښکلا يې په خبره خندل بيا يې ماته گوته ونيوه ويې ويل مقصد
خبر اوسه ستا ژوند ما ژغورلی ما وپېرڼه چې دا احسان مې ياد وساتې
ښکلا په ريښتيا هم زه نه پېرندم ، ځکه مخ مې ټول پلاستر و ما هم
ځان ورونه پېراندې ورته مې کړه احسان مند دی يم ستاسې قرباني به
مې تل ياد وي

خويوه سپارښتنه هم درته کوم چې کوم کار د الله ج لپاره کوې يا
هم د انسانيت ژغورنې لپاره يې کوې نو په چا احسان مه باروه
هغه بلې خورلنې يې ماسره زما به ملاتړ خبره غبرگه کړه ويې ويل:

د کاکا نصيحت تل ياد وساته او د خپلو ښو احسان په چا مه اړوه

ښکلا څلور نړۍ قلمي گوټې په لاس کې ټولې کړې د شهادت گوته
يې ماته سيخه کړه ويې ويل ماما غږ د شناخته دی؟

- نه زه تاسې نه پېرم

- خو دغه غږ ما اورېدلی؟

- شايد، خو زه تاسې د لومړي ځل لپاره گورم، هغې هم زما په خوله
باور وکړ نورې دواړه له بسترخونې ووتې، زه د سر په گچ کې ډېر
تنگ وم ډاکتران د وزيت لپاره راغلل ورته مې کړه که هر څه کوئ
ويې کړئ خو دا گچ مې له مخه لرې کړئ، هغوی وويل موږ دا کار
اوس نشو کولی څو ورځې وروسته به دې له دې گچ نه خلاص کړو
د پوزې هډوکې دې درز کړی ژامې د هم ظربه خوړلې د ژامې
هډوکې د هم درز لري که اوس گچ لرې کړو شايد په زيان درته

تمام شي، ما هم ورسره ومنله دې درد پيچاري يې راکړې دمخ د گچ پلاستر درد ورسره کم شو، سبا يولس بجې بيا ښکلا او هماغه پروني خورلڼه يې په گډه راننه وتې ښکلا راته کړه ماما جانه څنگه يې

- ښه يم

- خود به ښه کېږې زما وينه دې په بدن کې چلېږي

خورلڼې يې ورته کړه، تا ته خو پرون دې صيب ډېر ښه نصيحت کړې ؤ خو نن د بيا د ياده باسلی، تا پروني بابولالې بيا پيل کړې

- کوم نصيحت؟

- هغه چې درته ويلې د نيکي احسان په چا مه باروه

- نو ما کله اوس بار کړې، ښکلا ماته مخ راواړاؤه، راته يې کړه ماما جانه اوس ما د کوم احسان خبره کړې؟

- نه!

- ته وگوره دغه خاتمه خورلڼه مې خوروي، بيا يې

ښکلا خپله ملگرې گوبڼه کړه هغې ته يې وويل:

زما انتخاب خو ورځې وړاندې زما يوه مشوره ډېره خوښه کړه د هغې مشورې په اورېدو يې زما ډېر تعريف وکړ، کله هغه د چا تعريف په اسانه نه کوي، هغه به د ناداره هغومېرمنو لپاره چې په ولادت مېږي کېږي يو امبولانس واخلي، هغه ته زما مشورې ډېر خوند ورکړ ښکلا له جيبه تليفون راوکښ او خاتمه ته يې وويل څه ښکلی غږ لري موسکي ته ورته دي ته يې دا ښکلی غږ واوړه، زه اوس فون ورته

کوم ډېره خوږ فصیحه ژبه لري، زه به په همدې بهانه د امبولانس پوښتنه ترې وکړم، فون يې غوږ ته ونيو، زما ټليفون ته زنگ راغی، هغې هم زما د فون شرنګهار واورېده، خو ما غږ پرې بند کړ، هغې بيا زنگ وکړ زما فون بيا وشرنګېده، هغې خپل فون غوږ ته نيولی و ما فون بند کړ هغې په حيراني زما خواته وکتل رانېرېدې شوه راته يې کړه داڅنگه چې زه زنگ وکړم تاته هم زنگ راشي؟

- نه پوهېږم ماته خو يوه قرضداره زنگ وهي، ډېر ترې په عذاب يم، په ناروغۍ کې مې هم په ارامه نه پرېږدي

- ښه

- هو

د بې هوښي او پيښې له کبله زما ستونی خراب و ځکه خو زه هغې له غږه سم نه شواي پېژندلی، چانس دا ځل ورسره بله ياري وکړه زما په لاس يې نظر پرېوت، زما په گوته د پيروزې يوه گوتمۍ وه هغه ښکلا مخکې هم ليدلې وه، د گوتمۍ په ليدو يې غټې بڼورې سترگې نورې هم غټې شوې لږ څه مخکې هم د ټليفون له امله شکي شوې وه راته يې کړه ته زړه سواند نه يې؟

- نه

- دروغ مه وايه!

،اففففف تا ټکر کړی او دومره ژوبل شوی يې؟

او ماته دې نه دي ويلي اخر ولې داسې کوي؟ ولې تل زما زړه په دې خبرو ماتوي، د کومې گنا له کبله ماته داسې سزاوې راکوي اخير ولې؟

هغه سلگو واخيسته، زما دبستر خواکې په يوه څوکۍ کېناسته راته يې کړه

زه کومه بلايم، کومه شيشکه يم چې ودې خورم؟

ته ولې رانه ډارېږې، ته ولې رانه فاصله نيسي او تل زما په اړوند يې تفاوتې څرگندوي زه ستا په اړه کومه بده اراده نه لرم او نه د هغه ډول انجونو يم، چې ته يې فکر کوي!

زه اوس مجبوره شوې يم، زما ټول حواس زما فکر او وجود ستا لوري ته کش کوي، زه اوس د هغه انساني غرور په کيسه کې هم نه يم چې ما به لکه مات لاس ورسره احتياط کاؤ، اوس مې خپل حيثيت هم ستا لپاره تر پښو لاندې کړی زه غواړم چې ما درک کړی، ما غوښتل چې ورته ووايم ستاسې د پاک زړه او ښه نيت منندوی يم خو زما حواس ستا په وړاندې بيا داسې نه دی لکه ته يې چې لري، ځکه زما ټول فکر، زوق او مينه يوازې د بنسټ د کارو سره ده، له دې سره ده چې څرنگه يو وړی يتيم ماشوم مور کړم، څرنگه يو پريوتی بې وزله له لاسه ونيسم خو

په دې وخت کې ډله ډاکتران د ويزيت لپاره راغلل، ښکلا هم د دوی په ليدو مخ بل طرف ته واړاوه او خپلې اوبښکې يې د هغوی نه پټې کړې د هغوی په څنگ، څنگ کې بهر ووته

ډاکترانو ته مې وویل زه د سرله پلاستره ډېر په تنگ یم یا خو زما له سره د گچ پلاستر پرې کړی او یا هم زما سر ورسره پرې کړی، په دې دوو کې خو نن حتما یو کار تر سره کړی دوی ټولو زما په خبره وخنډل، خو بخت مې ځکه بیدار ؤ چې نن په ویزیت کې یو تکړه د هېوکو متخصص هم راغلی ؤ هغه زما د سرايکسره وکتله نوروته یې وویل دغه ځوان ته یوه سزا موټر د ټکر له امله ورکړې دوهمه سزاتاسې وکړې ده دی د سر گچ پلاستر ته هیڅ اړتیا نلري ځکه چې کوم د سرهډوکي یې مات ندی یوازې ضربه یې خوړلې پر هغه ځای چې تاسې د درز خیال کړی هغه درز ندی اشتبا ده همدا اوس پلاستر ترې لرې کړی

زه یې په دې خبرې ډېر خوښ شوم ددې شکایت هم رانه هیر شو چې ورته ووايم هغه ډاکتر چې زما سر ته یې گچ پلاستر ورکړی هغه ته سزا ور کړی

نرسان سم دلایه لاس په کار شول پلاستریې رانه لرې کړ، په سترگو مې رڼا شوه مخ مې د موټر د مخې بنسینو ډېر ژوبل کړی ؤ پر هغه یې پټی کېښودې شپه مې ډېره په آرام تېره کړه سهار د ډاکترانو له ویزیت نه وروسته ښکلا په وره رادننه شوه لومړی نظر یې په ما ولگېده بې واکه یې له خولې دا کلیمه ووته زړه سوانده ؟

ستا ښکلي مخ خو ډېره ظربه موندلې

تا خو ویل چې زه زړه سواند نه یمه ولې دې داسې کول ؟

زه پرون هم په شک کې وم

خو اوس دې د مخ په لیدو ډاډه شوم چې دا بناغلی چې ما سره د پتپټوني لوبه کوي دا زړه سواند دی

هغه زما د بستر خوا کې څوکی باندې کېناسته دواړه لاسونه یې لپه کړل مخ سره یې سرینس کړل د سپینو گوتو له منځو یې د بوچکو ویستان راوتلي و ځان سره یې وویل:

اففف وضعیت مې ډېر خراب شو، سر مې راباندې گرځي

ما ورته کړه، بسکلا زه روغ یم، تاسې مه پرېښانه کېږئ، هسې نه چې ډاکتران زما په ځای نوره تا دلته بستر کړي

- هغې یو لاس له مخ لرې کړ په بل یې ټنډه نیولې وه په نیمه لوڅو سترگو یې راته وکتل زړه سوانده دا وخت د ټوکو نه دی زه ستا لپاره سخته ځگرخونه یمه .

- زما لپاره ځگرخونه یې که د هغه وینې لپاره ځگرخونه یې چې ماته دې راکړې ده

- هیله کوم تاسې ما په دې خبرو مه خجالتوئ، مخکې خو مې په هغه وینې لږ زړه خفه و اوس خو ډېره، ډېره خوښه شوم، چې د وینې شراکت موهم پیدا شو

- ما ورته وخنډل، ورته مې کړه د وینې شراکت داسې نه وي، هغه چې څوک له یوې مور او پلاره پیدا شي د وینې شریک شي

- ستاسې له خبرو مالومېږي چې تاسې له ما په هغه خبره ډېر خفه شوي یاست ما خو ته نه پېرندې ما د خپل مسولیت له مخې وینه

درکړې، ته په دې گيله من يې چې ما درته وويل چې زما د وينې احسان مند اوسه زما هدف يوازې تاسې ته مرال درکول و نه دا چې د وينې احسان درباندي خرڅ کړم، يا هم ريا وکړم بس هسې هغه د کندهاريانو خبره گپه مو کوله

بنکلا پرته له دې چې نور څه ووايي بهر ووته او بيا همدا سې ورکه شوه غرمه مهال دولس بجې وې چې هغه زما مخې ته په داسې حال کې ودرېده چې د غرمې ډوډۍ لوبني يې په لاس کې نيولي و زه يې په ليدو حيران شوم

ورته مې کړه تاسې ولې تکليف کوئ؟ خپردي که مېرمن نه لرم خو زموږ له کوره اوس ډوډۍ رارسېږي

د هغې ټنډه تروه شوه، راته يې کړه زما په مخ کې د ميرمنې خبرې مه کوه

- ولې

- بس هسې

بيا هغې لاس موټی کړ د اشارې گوته يې ماته ونيوله راته يې کړه اې له دې وروسته د کور او روغتون ډوډۍ په تا بنده ده ،زه په خپلو لاسونو ډوډۍ او کتخ درته پخوم ،هغوی نه پوهېږي چې تاته څه ډول خوراک چمتو کړې

- نو تايې چيرته د پخلي درس ويلي ؟

- درس مهم ندى مهمه داده چې ته بايد به طبي لحاظ معياري خواره وخورې او په دې کار له ما بل څوک ښه نه پوهېږي خو گوره په اشپزی کې هم بده نه يم نن چې زما د لاس پاخه شوي خواره وخورې خپله به هم د بيا چمتو کولو فرمايش راکړې

- خو په دې بوختيا سره به درسونه درنه پاتې شي

- زه د ازموينو په نومرو کې ريكارډ لرم ته پوهېږې؟ماته داسې خوار فكر مه كوه

- خو كه ته دلته بوخته شې ستاسې ريكارډ به بل څوك مات كړي

زما له مرگ وروسته به زما د ريكارډ ماتونكې مور زېږوي

- هي ته ولې د ځان تعريف خپله كوي؟ ايا دا ستاسې كمزورى نده؟

- ښكلا وخنډل بيا يې پر مخ رالويدلي ويښتان په يوه لاس سم كړل،ويې وويل ستا خبره سمه ده خو موږ په داسې يوه هېواد کې اوسو چې دلته څوك د چا د وړتياؤ د څرگندولو لپاره خوله او ژبه نه لري دلته تر ټولو لوى اتل هم د نورو لپاره تر ټولو كمزورى كس دى څوك يې نه مني،دلته فرهنگ دادى چې څه ډول يو چا کې د نيوكې ځاى پيدا كړل شي او كوچنې تېروتنه يې د خپل ناولي هنر له مخې لويه كړي،نو كله،كله سړى اړكېږى چې خپلو وړتياؤ ثابتولو لپاره خپله خوله پرانيزي.

زه يوازې د ويلو جلى نه يم د عمل كس هم يم څنگ کې دسكول ته يې لاس كړ موبايل يې ترې راوكيښ يو انځور يې پكې لوى كړ ماته يې ونيو راته يې كړه

دا زما د لومړي سميستر نومړې دي ټولو کې سل، سل وي يوازې
اطفالو کې يې پنځه نوي نومړې وړې وي

زه يې هم دنمرو په ليدو حيران شوم ځکه په طب کې دومره نمړې
وړل د هرچا د وس خبره نه ده زه چې کله په حقوقو پوهنځي کې
وم نو د طب زده کړيال به چې اويا نمړې په ازموينو کې په کوم
مضمون کې ويوړې داسې به ورته خوښ و لکه چې کوم هيواد يې
فتحه کړی وي

خو ټوکړنده مې ورته وويل ته تمبله يې !

-ولې

- ځکه چې په اطفالو کې د کمې نمړې وړې دي

- که ريښتيا درته ووايم ماشومان مې په کور کې هم بد ايسي .

- هي ولې؟ ماشومان خو د مينې سمبول وي، د هرچا د مينې پارېدو
وسيله وي تاسې ولې داسې کرک طبيعت لری

- ته ريښتيا وايې خو زما د خبرو دا مطلب نه دی چې هغوی د مينې
سرچينه او بيلگه نه دي بلکې زما د اطفالو مضمون د ازموينې په
شپه يې درس ته نه پرېښودم ويلې مور سره لوبې وکړه کيسې راته
وکړه، زه په ازموينو کې درس دومره نه وایم، خو استاد يې د ازموينې
يوه ورځ مخکې يوه چيپټر راکړ چې دا هم زده کړی، سوالونه ترې
راځي دوی ورته پرېنه ښودم په سبا يو سوال له همدې چيپټره
راغلی و ما هغه حل نه ش کړای، اوس نو همدا لامل شو چې راته
ودې ويل په اطفالو کې ضعيفه ياست ، د دوی سره مينه مې

خوښیږی ساعت مې هم ښه ورسره تیر وی ،خو له درس نه مې باسي ، درس ته مې نه پرېږدي .

- ښه شوه چې پوه دې کړم،ماته نوره ډوډی رانه وړې ؟

- ولې؟

ځکه چې بیا به خلکو ته وایې په نوم د زړه سوانده مې بد راځي ځکه چې ما به ورته ډوډی چمتو کوله او زه به یې له درسه باسلم

- ښکلا مسکی شوه رانه یې کړه دا بانې دې نه چلېږي،ما خپل کار ته پرېږده.

- خو ښه درته وایم ،خپل مسولیتونه دې مخته بوځه

- ستا پالنه هم زما یو مسولیت دی ،د ژوند یو درس دی ،یوه زده کړه ده .

- تاسې زما سره داسې بې ربطه خبرې نشئ کولی

- ،زه حیران یمه چې تاسې ما ولې نشئ درک کولی ،ولې ماته په بار بار د ځواب راکولو له کبله خوند اخلئ د ښکلا غږ نور هم اوچتېده ما یوه اوبل لوري ته په دې وېره کې وکتل چې چایې خبرې نه وي اورېدلې ،نو هڅه مې وکړه چې د هغې غوصه او خپګان رابښکنه کړم ورته مې کړه

- ما تاسې ته ځواب نه دی درکړی ،په اصل کې ستاسې دومره تکلیف نه اړتیا نوره نشته ځکه چې زه نور دلته نه پاتې کېږم،ډاکترانو زما روغتیا یې حالت سم ښودلی ،بل دا چې زما بېړه ده

، ماته دوه نور ډير مهم پلانونه پاتې دي يو هغه پلان چې تا راکړی امبولانس سیستم باید جوړ کړو، نوره موقع نه ورکو چې زموږ د بې غوري له امله بې وزله کورنۍ د خپلې ناوسي له عذابه خپلې ميندې د زيگون پر مهال له لاسه ورکړي کنه ځواب يې باید موږ ورکړو او رب ته ددې کار ځواب اسانه ندی او دوهم دا چې زه باید په مهمو ځايو کې د ميرمنو لپاره دينې مدرسې جوړې کړم.

- دا دوهم فکر څرنگه درسره پيدا شوه ؟

- دا هم د لومړۍ موضوع په څېر خورا اړينه چاره ده چې باید ترسره يې کړو، ما يوه مېرمن وليده چې کليمه طيبه يې غلطه ويله مېرمن دومره زړه وه چې د گور له غاړې حسابيده، ځان سره مې وويل زموږ مسلمانې او زيمه واري د همدې مېرمنې له خولې د کليمې له اوريدو بنکاري چې موږ خپل مسوليتونه څه ډول اداکړي دي که دغه مېرمن مړه شي او په ټول ژوند کې يې يوځل کليمه هم سمه نه وي ويلې نو پرته له دې چې خپله پکې ملامته ده موږ ټول به يې ځواب وايو موږ ټول ور سره په دې لوی جرم کې شريک يو، هغې چې کليمه نده زده نو ډاډه يم چې لمونځ به يې هم نه وي زده او چې لمونځ يې نه وي زده يوازې د لمانځه عادت به يې کړی وي لمونځ به يې نه وي کړی نو داسې عملونه چې بغير د زده کولو وي، ناسم وي هيڅ وخت رب ته د قبول وړ ندي

د بنکلا غوصه لږ راکمه شوه، داسې يې انگېرله چې گواکې زه اوس په يوه نوې مرحله کې داخله شوم زړه سواند مې اوس د غوصې ناز هم وړي، په څېره کې يې د عصبانيت ټول ککليچونه سم شول، د

ټنډې تروه شوی پوستکی یې هم وغورږد راته یې کړه ښه نو زه سبا
درته خواړه پاخه نه کړم؟

- نه

- ولې؟

- ځکه چې زه نوررخصت کېږم

- ښه ده ،نو ته به زما ځینې سوالونو ته کله ځواب راکړې؟

- کله چې لږ له دې کارونو اوزگار شم بیا به خبرې وکړو

- ستا له کارونو اوزگارېدل دومره ژر نشي ،او نه زه دومره صبر نشم
کولی

- ستونزه نشته یوه اونۍ وخت راکړه بیا زما دفتر ته راشه

- ښه سمه ده

زه سبا رخصت شوم کورته لاړم مورکۍ مې رامخې ته شوه په ټنډه
یې ماچ کړم ویې ویل شکر زویه چې بېرته دې روغ وینم رب د یوه
لوی خطر بچ کړې ،یوه اونۍ وړاندې داسې پېښه کې زموږ د یوه
ګاونډي وزیراکا زوی مړ شو،خو تاسې سره د یتیمانو دعاوې دي بس
الله ج راته وساتلې

مورته مې وویل مورې ،له ټولو بلاؤ به وژغورل شم خو یوه نوې بلا
مې شا نه پرېږدي ،داسې راته ښکاري چې ارادې یې راته سمې ندي
،ما به د یتیمانو له دعاؤ بې برخې کړي له اصلي کاره چې د یتیمانو
خدمت دی باسي مې

- دا څه بلا ده زويه چې تا د بي وزلو له خدمته باسې
- مورې يوه نجلی دی، ډير ځان رانېردي کوي، او عادي ميرمن هم نده چې ته فکر کوي سر کال له طب پوهنځي خلاصېږي.
- مور مې رانېردي شوه زما په اوږه يې لاس کېښود غوږ ته يې خوله رانېردي کړه ويې ويل زويه ښکلي ده؟
- هو مورې بل رقم ښکلي ده دومره چې له دې ښکلي زويه دې هم ښکلي ده
- نو بيا خو خبره جوړه ده، کبر مه کوه دومره ښکلي هغه هم چې ډاکتره وي ولې بلا ورته وايې
- مورې يوه وېره لرم او هغه وېره په ريښتيا راسره ده
- کومه وېره؟ د څه شي وېره؟
- د بنسټ کارونه به بيا رانه پاتې شي، ما به خپله ميرمن او اولادونه مصروف وساتي
- نو ولې تر اخيره به داسې يوازې لوندې گرځې
- له ځان سره خو مې همداسې پرېکړه کړې ده
- گوره زويه دا ټول خلک چې لوی، لوی کاراو بار کوي، ايا دوی مېرمنې نه لري؟
- لري يې خو
- خو نو په کوم ځای کې ده؟

- بس له هرڅه مې زړه تور دی، د بنسټ له کارو پرته نور ټول کارونه
او بوختیاوې راته عبس بنکاري

- زما پادشاهي، زما مینه، زما خوندونه، زما سکون، زما آرام یوازې په
دې کې وینم چې د یتیمانو لاسنوی وکړم دهنوی پالنه وکړم، د
هنوی اړتیا وې د الله په مرسته بشپړې کړم

- زویه د خیرکارونه به هم کوي او د دنیا ژوند به هم کوي د دنیا له
ژونده خو نه کېږي، بل دا باور چې ته لرې چې مېرمن به دې له
کارو وباسي ناسم دی ډېرهنه نارینه چې په نړۍ کې وځلېږي تر شا
یې د یوې میرمنې لاس وي

- تاسې رېښتیا وایي مورې، خو د بنسټ له کارو پرته بل هیڅ ژوند
خوند نه راکوي زړه مې وای چې خپل ټول ژوند همدې کار ته
وقف کوم نورې چارې د خپل کار کوي

- زویه زه پوهېږم چې اوس د بې وزلو لاسنوی او خدمت ستاسې
مینه گرځیدلې او په دې پټ مینه ناک احساس کې غرق یې خو
خپل ژوند ته د هم پام نیسه

- هنې ته مې د هو په دود سر وخواؤ ځکه چې زړه مې د ژبې سره
ددې کار لپاره مرسته نه کوله

نور ترې خپلې کوتې ته روان شوم، بڼه ارامه خوب مې وکړ، سهارمې
چې سترگې پرانیستلې ډېر ناوخته شوی و ژر، ژر مې لمونځ او اودس
وکړ

رسمي دفتر ته لارم، هغوی ته مې وړاندیز وکړ چې د پيسې له امله
خو ورځې رخصت راکړي، هغوی هم په ډېره اساني ومنله چې زه
بايد دوه اونۍ استراحت وکړم، کورته راغلم دوه درې ورځې مې
تېرې کړې خپلو پلانونو پلي کولو ته مې زړه خوړ او د امکاناتو په
اړه مې فکر کاؤه ناڅاپه مې يوه زړه سوانده ملگری ياد ته راغی هغه
ژوند په ريښتوني مانا پېژندلی ؤ هغه ښه لوړ معاش درلوده خو عادت
يې نه ؤ چې پيسې کور کې جمه کړې اوبيا يې هم په اکونټ کې
کېږدي بلکې په دې باورې ؤ چې د عيال له فقې زياتې سخاوت
کړې په غريبانو يې وويشي، د اخيرت په بانکونو کې ځان ته ځای
پېداکړي، هغه له بيلډينگونو سره شوق نه درلوده، ځکه د ريښتوني
ژوند په مانا پوهېده، دا ريښتونی شخص غلام فاروق نومېده دنده
يې هم طبابت وه يوه ورځ کورته ورغلم خو هغه مې پيدا نه کړ بيا
مې تليفون ورته وکړ له روغې سره سم مې ورته وويل، ټولنه له داسې
ستونزو سره مخ ده، غربت دومره حاکم ده چې زموږ د غريبو کورنيو
مېنډې دزيگون له امله په دې خاطر مړې کېږي چې روغتون ته د
تلو وسيله نه لري د څو پيسو زه شاهد يم هغه د لنډو خبرو کولو
عادت درلوده راته يې کړه نو چاره څه ده ومې ويل يوه امبولانس ته
اړتيا ده، هغه ډېر باوري شخص ؤ راته يې کړه

څومره لگښت پرې راځي؟

- نيردې شپږ لکه افغانۍ

- ته امبولانس واخله، لگښت يې ټول زه پرې کوم

- ددې خبرې په اورېدو سره د معمول په ډول له ډېرې خوښې زما اوښکې روانې شوې دومره خوښ شوم لکه چې ماته چا شخصي يوه الوتکه اخیستې وي

امبولانس مو واخیست رڼا خیره بنسټ مو پرې ولیکل، نور مو د هغو بې وزلو کورنیو نوم لږ راجستر کړ چې بې سرپرسته و یا هم دومره غریبان و چې روغتون ته یې د ناروغ د وړلو وس نه درلوده کله به هم چې ددې کورنیو دلېرډ اړتیا پیدا کېده امبولانس به یې په خدمت کې و، پلان مو جوړ کړ چې دغه خدمات هرې ولسوالي ته ورسوو، او نورو ولایاتو کې یې هم پیل کړو، رب ډېر مهربانه دی دا هیله مو هم بشپړه شوه ددې کار له بشپړیدو وروسته یوه اونۍ رسمي دفتر ته تلم کله چې جمعه شوه نو د بنسټ دفتر ته لاړم

له ناستې سره سم مې د دفتر ورسۍ له بشپړې نه یو کس ولېده هغه ډېر سپین ژیری و لیده مې چې زما د دفتر په لوري راروان دی په مخکې یې ماشوم دی خو چې لږ ښه ورته خیرشوم ومې لیدل چې سپین ږيري د ماشوم په اوږه لاس ایښی دی احساس مې کړه چې سپین ږیری نابینا دی زما د دفتر دروازه ماشوم راخلاصه کړه سپین ږیری په ډېر تکلیف راننوت یوه او بل لورته یې لاس تپاؤ تر څو د ناستې ځای پیدا کړي، زه ورپورته شوم څوکۍ مې یې شانه کېښوده، ورته مې کړه کاکا دلته کېنه هغه بیچاره هم کېناست

لومړۍ یې ښې ډیرې دعاوې وکړې بیا یې وویل زویه ته ډېر نیک سړی یې د ډېرو غریبانو اړې دې چلولې دي، د هغوی په ستونزو کې د منډې ترې کړې دي انشاءالله چې خدای ج په دې نه خواروي

زه هم په يوه لويه تمه درته راغلی يم ،دوه کاله کېږي په سترگو څه نه وينم د سترگو پردې مې دي ډاکتران راته وايې چې ته بايد عمليات وکړې مور درته غمی اچوو خو ماسره د خپل عيال په وچه ډوډی د مړې گېډې روپۍ هم نشته ،خلک زکانونه او خيراتونه راکوي په هغو گذاره کوو،دومره غريب يم چې دوه کاله مې وشول په سترگو څه نه وينم د غريبي له لاسه هرڅه رانه پاتې دي ، د نور په اوږو باريم لمونځ او اودس هم د نورو له کمک پرته نشم کولی

ما څوک نشي درک کولی که تاته يوڅوک دوه کاله سترگې در وټږي او په دې دوه کاله کې د دنيا هيڅ شی هم ونه وينې ناسته او ولاړه دې د نورو په مټ وي هغه هم چې د چا په زړه بڼه وي د کومک لاس درکوي کنه نه يې کوي نوهلته به ما هم درک کړې چې زما ژوند څومره سخت دی ،غريبي ډېره کم سيالي ده

ما ورته کړه کاکاجانه همدا اوس چې ته غږېدې ،ما څو لحظې ستا پرحالت خان بدل کړی ؤ زه دې درک کوم او هغه سخت حالت هم درک کوم چې په تا تير شوی دی

ټليفون شميره مې ترې واخيسته ورته مې کړه ته نن لاړ شه انشاءالله په يوه اونۍ کې د چاره کوم راغواړم دې د عمليات غم به دې د الله ج په مرسته کوم

د کاکا مخې ته ماشوم ودرېده هغه يې له لاسه ونيو چې پورته يې کړي ، دروازه ټک ،ټک شوه د راتلو مې ورته وويل بنکلا رانوته سلام يې واچاؤ خپل دسکول يې له اوږې لرې کړ ،به لاس کې يې نيولی کتابونه هم د څوکۍ مخکې مېز باندې کېښودل ،راته يې کړه د

سپینې غر بې واورو نه وي، زه خو چې راځم گورم تاسره د بنسټ د
کورنۍ غړي وي خو پام چې نن کومه پلمه راته ونه کړې نن به ماته
ځانگړی وخت راکوې چې خبرې سره وکړو

- بڼه سمه ده، د کاکا له وتو وروسته به خبرې وکړو

- کاکا څه ستونزه لری؟

- ناروغۍ یې ستاسې پورې اړند ده

- اخر ستونزه څه ده

- د سترگو پردې لري بیچاره دا دوه کاله یې په کور کې د پانده په
ډول تیر کړي حال دا چې اسانه درملنه یې تر سره کېږی

- نو ولې یې عملیات ندی کړی؟

- په تا هم هغه دپاچا دلور کانه شوې چې ولس له لوږې مرکېده دې
مشوره ورکړه چې ولې کولچې نه خوري

- زړه سوانده زما مطلب ریشخند نه ؤ یوازې غواړم په لامل یې پوه
شم

- لامل یې مالومداره دی وایې تشه لاسه ته مې دوښمن یې بس تش
لاس ورسره یاري نه کوله

- بڼه نو اوس؟

- یوه اونۍ وخت مې ورکړ انشاءه چې بېرته راځي زه به یو غم ورته
وخورم

- داسې وکړه چې زه یو د سترگو متخصص ډاکټر پېژنم هغه شخصي کلینک لري دواړه به ورشو دده په مخ کې به سوال ورته وکړو انشالله په وړیا ډول به ددی کس عملیات تر سره کړي ځکه هغه زه پېژنم خورا ډېرزړه سوانده دی

- نو کا کا هم ځان سره بیایو

- نه یوځل دهغه سره خبره کوو، کاکا دوه ورځې وروسته راوبوله

- بڼه سمه ده

- کاکا ته مو رخصت ورکړ او ښکلا ته د هغو خبرو چې تمه یې درلوده موقع په لاس ورغله

مخ یې په یوه لویه هیله راواړاؤ مسکی شوه، هیله یې درلوده چې په خپله مسکا سره د خپلو خبرو لپاره زما ذهن هم آماده کړي

راته یې کړه

کله د چې له غریبانو سره خواخوږي ووينم، نو یوه لویه هیله راسره پیدا شی چې دا سړی ډېر زړه سواند دی، خو کله دې چې بیا زما په اړه یې پروایې وگورم ستا په دې خیریه کارومې هم شک راشي چې دا هر څه یې ریا دي، ځان ښوونه ده

- نو زما له بې پروایي سره خیریه بنسټ څه اړیکې لري؟

- ته د خدای ج له بنده گانو سره ډېره مینه لري، ها؟

- هو بې له شکه

- نو ایا زه د خدای بنده نه یم ؟

- ولې نه یې ، خو زه پوهېږم چې ته اړه نه یې او زموږ خواخوږي د اړو خلکو سره ده

- زه تر ټولو ډېره اړه او محتاجه یم ، دومره محتاجه چې خپل غرور مې هم دې محتاجي راته له پښو لاندې کړی ، دومره محتاجه چې ژوند راته یې مانا شوی ، هرڅه رانه هېر شوي دي

- خیر وکړې اخر ولې ؟

- زړه سوانده ، ته د مینې په نوم څه پېرني ؟

- هو نو بیا ولې خان ناگاره اچوي ؟

- زه هیڅکله د ناگاره توب عادت نه لرم

- دا خو ته وايي ، ته ډېر بې پروا انسان یې ؟

- اخیر ولې ؟

- ته ملامت نه یې ، ځکه چې تاسې مینه نه ده کړې ؟

- خو تاسې یې سرچپه وايي ، ما مینه کړې زه عاشق یم ، او اوس هم په خپله مینه کې ډوب یم ، یو لیونی مین

- نو له ماسره همدا د بې پروايې چلند چې ته یې کوي دې ته د مینې نوم ورکوي ، دا څه ډول مینه دی

- خو تاسې زما معشوقه نه یاست

- بيا تاسې كوم عشق يادوي؟

- گوره بڼکلا ،زه په ټوله مانا ستاسې ،وقار،علميت ،خواخوږي ،خواني ،ښکلا ته درناوی لرم او ماته د نړۍ ترټولو ښه انسان ښکاري خو په څرگندو ټکو يې درته وایم ،زه له تاسې سره مينه نه لرم

- دا خبر دې ولې مخکې نه کوله ؟

- ځکه چې مخکې نه پوهېدم چې ته زما په وړاندې دا ډول احساس لري

- ولې ماشوم وي؟ تې خوری وي؟

- اړتيا نشته چې خبره دومره وغځوو

- تاسې دغه خبره څومره په اساني کوي چې اړتيا نشته

- نو څه وکړم ورسره وژاړم

- ژاړه مه ،ماسره يوه ښيگڼه وکړه ؟

- د څه شي؟

- غواړم چې معشوقه دې وپېرڼم ،هغه څوک دی ؟

- نو څه يې کوي ؟

- ژوند کولو ته به يې پرينه ردم ،ځکه هغه له مانه زما حق اخلي

- زه ډاډه يم ته هغه نشي وژلی ،له هغو ژوند نشي اخیستی ،دومره جرئت په تا کې نه وينم چې د هغوی مخې ته ودرېږي .

- ته زما حوصله مه ازمایه ،ته نه یې خبر چې زما په زړه کې دهنوی د پاره خومره بده انگېزه پرته ده ،دلته په سینه کې مې د هنوی لپاره خه ډول طوفان په خپو دی .

- ما ورته وخنډل ورته مې کړه ته دومره ظالمه نه شې کېدای ،زه دې پیژنم ؟

- ته مې په سمه مانا نه پېژنې ؟

- زه دې په صحي او سمه مانا پېژنم

- نو بسم الله کړه هغه جلی راته په گوته کړه او بیا د هرڅه ننداره په خپلو سترگو وکړه

- نو غواړې چې ته زما مینه پیدا کړې ؟ هغې ژوره ساه وبنکله لاړې یې تېرې کړې بیا یې وویل ،هو په ډېرې لیوالتیا سره

- نو غوړ شه

- زه ډېره ښه غوړ یم

- زما مینه زما عشق ،زما ژوند یوازې او یوازې همدا دیتیمانو لاس نیوی دی ،ددوی سره مرسته زما عشق دی .

- ښکلا زما په خبرو وخنډل ، راته یې کړه ،زه اوس د ټوکو اورېدو ته نه یم جوړه

- زما د پوښتنې ریښتونی ځواب راکړه ؟

- ریښونی ځواب همدا ده کوم چې تا واوریده

بسپنه / ۱۶۳

- ته قسم وکړه

- قسم دی

بیا خو تا ریښتیا وویل تا ماته داسې عشق رامخکې کړ چې زه د هغې په وړاندې نشم درېدلې، زه جرئت نلرم چې دغه عشق د له منځه وېسم

خو غواړم یوه شي ته د پام راواړوم هغه دا چې ته اوس زما عشق جوړ شوی یې، زما روح اوس ستا په روح مین شوی، او دا هم ریښتیا دي چې ښکلی ځوانی او ښکلی رنگ لري، خو زما دعشق لامل نه ستا ښکلا ده او نه ستا ځوانی بلکې ستا وجدان دی، ستا پاک احساس دی، ستا خواخوږي ده ستا هغه مینه ده چې د خپلو بې وسه ولسونو سره یې لري

- ورته مې کړه زه د مندوی یم چې زه دې درک کړم، زړه مې ډېر درته ځوریده، خو مانه هم لاره ورکه وه چې څرنگه مو پوه کړم، زه ستا مینې کولو ته درناوی لرم خو په دې باید پوه شي چې زما او ستا لارې جدا دي، زما او ستا د موخو مسیر جدا دی

ښکلا مې په خبره کې راولویده راته یې کړه نو

- تاسې خپل ژوند درته جوړ کړئ ما خوشې کړئ چې خپل عشق مخته بوځم

زما له دې خبرې سره د ښکلا بېورې سترگې راډکې شوې په داسې حال کې یې مانه وکتل چې د دواړو سترگو له کونجو یې غټو، غټو

څاڅکو د رخسارونو په لوري مزل پیل کړ ، راته یې کړه د یوې
پوښتنې ځواب راکولی شې؟

- هو ولې نه

- نه دې خپله عشق پرېښودلی شې؟

- نه هیڅکله نه

- دا کا ردې په وس پوره ده؟

- نه

- نو ماته یې د پرېښودلو ولې سپارښتنه کوې؟ له ما ولې غواړې چې
زه مې خپله مینه پرېږدم ، ایا مینه پرېښودل هم د انسان په وس کې
وي ، ایا تاسې ته وجدان دا اجازه درکوی چې ماته د یوه ناشوني او
زما له وسه د وتلي کار توصیه راته کوئ

- ښکلا زه مو درک کوم ، خو ته به هېڅکله له ما سره خوښه ونه اوسې

- ولې؟

- ځکه چې زه به له خپل کار سره مصروف یم ، له خپل عشق سره به
مصروف یم ته به رانه د مېړه توب او ښځې توب حق غواړې او زما
به له لاسه نه کېږي ، نو ایا ته به داسې ژوند خوښ کړې او پکې
خوشحاله به واوسې

- تاسې عشق او مینه سمه نه ده پېژندلې!

- ولې؟

- ځکه چې په مینه او عشق کې هوس نه وي، په عشق کې غوښتنې نه وي عاشق یوازې د خپلې معشوقې په خوا کې اوسېدل غواړي زه غواړم یوازې ستا ژوند ته راشم یوازې ستا په نوم واوسم زه تا له خپله کار نه باسېم او نه درنه کومې غوښتنې لرم بلکې یوازې غواړم ستامیرمنه شم زه خپل ټول حقونه تاته درېښم یوازې ددې کار په بدل کې چې ته مې په خپل نوم کړې

ما غوښتل ورته ووايېم چې په دې اړیکه کې بیا یې انصافي راځي، زما خبره د وره په ټکېدا پرې شوه ومې کتل یوه ځوانه میرمن راغله راته یې کړه زړه سواند صیب ته یې

- هو

- ما اورېدلي چې تاسې د بې وزولو لاسنیوی کوئ

- هو البته د الله ج په مرسته

- نن به ماته وخت راکوې ؟

- د څه شي وخت ؟

- ماسره کورته لاړ شه زما حال ووینه ، بیا زما په اړه اقدام وکړه د څومره مرستې وړ مې چې بولي بیا هغه وس رانه مه سپموه

ژمی ؤ واوره هم ښه پرېمانه پرته وه خوا کې مې ځادر ایښی ؤ نه او هو مې ونه کړل هغه مې رااخیست ښکلا ته مې مخ ورواړاوه ورته مې کړه ته له مور سره ځې ؟

هنځې سوړ اسويلى وکينى شايد لامل يې هم دا ؤ چې خبرې يې
نيمگړې پاتې شوې بيا يې وويل نه تاسې لار شئ زه مې کورته ځم
، کور کې به راته په اندېښنه وي

څادر مې له ځانه جار کړ، له لنډ مزل وروسته د خورکې کورته
ورسېدم پر يوه کنډواله ور دننه شوم دوه گلالى ماشومان له يوې
داسې کوډلځې راووتل چې ور او ورسې (اشداره) يې نه لرل ،
دواړو ماشومانو په پښو پيزار نه درلوده هر يوه به چې په واوړه کې
پښه کېښوده بيرته به يې په بېرته پورته کړه د جونگړې يوې کړکۍ ته
مې وکتل د بنيسې پر ځاى يونزى پلاستیک ورته ټومبل شوى ؤ
کوټې خو هسې هم ور نه درلوده پرده مې لرې کړه د کوټې منځ
ته دننه شوم د کوټې په منځ کې څو د چابو پيالې ايښې وې شايد د
بيگاني چاى پاتې شونې وه يوه پياله نيمه له چاى نه ډکه وه خو دغه
چاى پکې يخ نيولى ؤ کوټه دومره يخه وه چې دننه اوبه يې هم يخ
کړې وې

ما ورته کړه خورې دا خو په دې سخت ژمې کې د اوسېدو نه دى
، دلته خو هوا دومره سره ده چې اوبه هم يخ شوې دي، دا تنکي
ماشومان خو به دلته مړه کړې دوى کله دلته ژوند کولى شي

- هنځې راته کړه وروره ته ښه وايي ، خو چېرې لاره شم چېرې سيمه
ويسم ، څوک مې غږ واوري، زه پوهېږم چې دلته زما ماشومان له يخه
هم راته مري ، خولاچاري ده ، بې وزلي ده چې مجبوره شي نو بيا به
هرڅه په ځان زغمي ، د کوټې پاس چت ته مې وکتل ورته مې کړه
تاسې خو ډېر نازک ، نازک لرگي په گوټه اچولي خداى ج مه کړه

درباندې رامات نشي، خورکي هم زما د نظر په لوري پاس چت ته
سترگې ونيوې هغې راته کړه

دا لرگي خو قوي دي به ډېرې سختي مې يو، يو په سوال پيدا
کړي دي، له دې مخکې لرگي ډېر نازک و يوه شپه داسې وه چې
واوره پيل شوه تر نيمې شپې يې نيم متر ته رسولې وه زه د شپې له
سره وپريدم چې زموږ د کوټې لرگي خو ددې وارې تاب نه لرې
راونه لوپري، نيمه ويينه پرته وم د لرگيو په منځ کې خرهسا شوه ما
ماشومان يوه کونج ته کړل د هغه کونج گودره لږقوي وه چې درز
شو د کوټې چت راپريوت، زموږ کونج ولاړ پاتې شو زموږ په سر د
چت گودره ماته نشوه خو يو لوري يې د ديوال د خوړينېدو له امله
په ديوال کې بنکته ننوته بس د رب مهرباني وه د کوم ماشوم په سر
نه خاوره راولوبده او نه کوم لرگي، ماشومانو مې له وېرې جنې کړې
، ما دوی ته د تسلي هڅه وکړه خو هغوی زما غږ نه اورېده، ډيره تياره
وه يو بل مو نه سره لیده څه په خواريو مې يو سوری وکړ زه ترې
راوونم بهر کوڅې ته مې مندې کړې واوړه هم بڼه زياته وريده، د
ژامو کړسا مې له لرې اورېدل کېده د يخ له لاسه لکه پاڼه رپېدم
يوې دروازې ته ودرېدم و مې ټکوله چې راووخې او له مور سره
کومک وکړي خو زما د غږ ځواب چا رانه کړ، بيا به بلې دروازې ته
لاړم دروازه مې وټکوله خو چا ځواب رانه کړ، نورو ته لاړم د کوڅې
ټولې دروازې مې وټکولې خو خلک په تودو خونو کې پر خواره
خوب وېده و هغوی زما حال نشو درک کولی دلته مې خپلو
ماشومانو ته را اندېښنه وه چې زما په نه شتون کې به يې له وېرې زړه
چودلی وي، اړه شوم بيرته خپلې خونې ته راغلم له هغه سوري مې

نور اولادونه راوباسل چې زه ترې راوتلې وم يو تریال مو درلوده ،هغه مو خان ته واچاؤ نیم مولاندي اونیم مو راباندې له پاسه کړ، په پرستنو کې ننه وتو تر سهاره واوره راباندې ورپده ماشومانو مې له یخه چغې وهلې ،ډارېدل زه هم نوره په تسلي سترې شوم په چغو سترې شوم، ټول له یخه رېږدیدو، بلاخره اذان وشو

فکر مې وکړ دلته خو د مسلمانی یوازي اذان کېږي ،خو خلکو کې مسلمانی په سختی لیدل کېږي ،زما د کوڅې خلک به اوس اودس په تودو اوبو وکړي جماعت ته به لار شي ،خدای ج به یاد کړي ،لا به مغرور شي چې کلک مسلمانان دي خو د گاونډې له حاله خبر ندي چې په څه ډول یې یتیمو ماشومانو شپه تېره کړه ،د سهار روښنایې مخ په زیاتېدو شوه د یوه کوچني زوی وضعیت مې په خرابیدو شو ساه یې نشوه ښکلې ،په څنگ کې د یوه گاونډي دروازه مې په زوره ،زوره ور ووهله یوې مېرمنې له هغه اړخه غږ راوکړ لکه چې زموږ دروازې ماتولو لپاره دې اراده کړې ،دروازه هم په سپرې توب وهل کېږي ،ماورته کړه خورې کوټه راباندې رالوېدلې د یوه ماشوم وضعیت مې خراب دی زه هغه روغتون ته وړم د خدای لپاره دا نور ماشومان مې راوله لږ اور ورته بل کړه ،کنه ټول رانه مري ،هغې چې زما وضعیت ولیده ډېره ورخطا شوه ماته یې وویل ژر رانه وخه ،ته خو لکه پانډه داسې رپېږي ،اول خپل خان تود کړه ، زه هغه نور راولم ماورته کړه زه وخت نلرم ،ماشوم مې ساه نشی ښکلې سینه یې خرابه ده

ته کمک وکړه هغه نور بیچاره گان راوله

ما ماشوم غېره کې واخيست روغتون نېردي و هله مې ورساؤ
اکسيجن يې ورته چالان کړ لايې لس دقيقې نه وې پوره کړې چې
ژوند يې حق ته وسپاره، هغه ته مې په غړيدلو سترگو کتل هغه ساه
ورکوله دې هغه، هغه بيگنۍ د يخني دلاسه د بدن لږزه او چنې مې
سترگو ته ودرېدې، د هغه بې چارگي مې سترگو ته مخ ته مخ ته
کېده چې په يوه پرتوگ او يوه کميس کې له يخه رېرېدېده، غېر مې
ترې گډه کړه راوامې خيست د کور په لوري راهي شوم د روغتون
په واټونو کې بې واکه چنې رانه ووتې د خپل بې وسه ژوند په اړه
مې خو سوې سوې کوکې وکړې، د واټونو ناروغانو هم چې زما
چنې اورېدې د خپل اطاقو دروازه به يې راخلاصه کړه زما ننداره
به يې وکړه بيرته به يې سر دننه کړ، پوهېدم چې زما تقدير زما
ستونزې يوازې زما لپاره ليکلې دي يوازې زه يې بايد وگالم او
يوازې زه بايد ددې ستونزو سره مقابله وکړم

هغه هم وخت و چې راباندې تېر شو ماشوم مو راوړ، د غريبو کورنيو
به څه جنازه وي يوملا درې تنه لارويو يې په جنازه کې کتار جوړ
کړی و، له جنازې وروسته مې دزړه ټوټه خاورو ته وسپارله خنې مو
کړ

زما له زړه او زما د بې وسي له لاسه چې زما په اولاد څه تېر شول هغه
رب ننداره کړه

له هغه وروسته چې جونگړه مو وراڼه شوه يخ ډير سخت و اړ شو بل
ځای ته مو کېده ويوړه هوا چې لږ بڼه شوه

بیرته راغلو دا ختې مو وتپلې او دانري، نری لرگي مو په سوال يو، يو پيدا کړل د سرپنا په نوم مو يو څه جوړه کړه کوم چې اوس ته په خپلو سترگو ويني

د همت ناکې مور په سترگو کې اوبسکې راغلې، راته يې کړه زړه سوانده وروړه زه دومره بې همته نه يم خپل وس کوم تر وروستي بريد هڅه کوم چانه لاس اوږد نه کړم، زمور کور له پوهنتون سره نېږدې دی، دا ورکې زوی به مې پوهنتون ته لېږه په ليليه کې به اوطاق په اوطاق گرځېده خیرن کالي به يې راټولول مابه ورته مينځل په هغه به مې گزاره کېده، اوس چې ژمی دی محصلين رخصت دي، زما لپاره داسې کار نشته چې ويې کړای شم ځکه ميرمن يم نورسې يم عمر مې هم زيات ندی، ځکه خو اړه شوم ستاسې دروازه درويکوم، ابله ورځ يوه شخصي روغتون ته لارم مال که د صفاکارې په توگه يې ونيولم، دنده يې راکړه خو دومره بې وجدانه ؤ چې زما له غرېته يې ناسمه گټه پورته کوله په ورتگ يې پښيماڼه کړم دنده مې بیرته ورخوشې کړه

هنې د خپل پروني په يوه پيڅه خپلې اوبسکې پاکې کړې بيا يې خپلو خبرو ته دوام ورکړ، ويې ويل خدای ج د زما د دوښمن په سپي هم داسې وخت نه تيروي کوم چې په ماراغلی دی، ما ډېرې ورځې په نهاره تيرې کړې دي، يوازې اوبه مې څکلې دي، په اوڅکلو کې مې بيا هم خدای ج ته شکر ويستلی چې څه شکر خدايه اوبه خوشته!

يوه ورځ مې دیرش افغانی درلودلې، په هغه مې درې ډوډي راوړې اولادونه مې ۷ دي نیمه نیمه مې کړه خو يو اولاد مې اخيرې کې

پاتې شو، بيا مې له دې نورو لږ لږ ورته راکمه کړه دده هم گذاره پرې وشوه يوه زوی مې راته وويل مورې ته يې ولې نه خورې ماسره له دې کليمې بل خواب نه ؤ ورته مې کړه زه وړې نه يم

ما يې خبرې ور غوڅې کړې ورته مې کړه خورې بس دی نور د د خبرو اوریدو تاب نه لرم .

ځان ته مې قهر ر اځي ، له ځانه مې نيولې بيا د انسانيت په نوم دلته هر ژوندي سري نه مې بد راغلل ، لومړی د په ما لعنت وی ، بيا په ټولو دې بې غور او سترگو او بې احساسه انسانانو چې ستا په خوا او شاه کې ژوند کوي ، دوی ولې دومره سخت زړې دي چې ترحم ترې کډه کړې ، ولې دومره بې زړه سوبه دي؟ دوی ولې ځان اشرف المخلوقات گڼي اخير ولې ؟

دوی انسانان دي خو دانسانيت پاللو يو کوچنی بيلگه هم نشي وړاندې کولی ، مسلمانې داسې نه وي لکه دوی چې روانه کړې ، مسلمانان د يوه وجود په څېر دي لکه وروڼه داسې دي د يوه او بل په غم کې شریک دي د يوه اوبل ستونزو په حل کې مکلف دي کنه بيا تش په نوم مسلمانې ده او بس

ته ددې سيمې د اوسېدونکو يوه تورسړې خورېې هغه څه چې تا گاللی د هغو بيلگې په دې نړۍ کې ډيرې کمې دي ، خواو شاه د جومات تش به نوم عابدينو ستاسې احوال هم وانه خيست تر دې چې يوه وظيفه، او وجه ډوډی يې هم درنه کړه

ستا د کوچني ماشوم قاتلان لومړی زه او بيا دغه د کوڅې گاوندپيان دي ، زمور له بيغوري هغه معصوم ماشوم مړشوی ، زمور له بې

مسوليتي مړ شوی، که هغه نیمه شپه ستا د چم گاونډ ستاسې غږ اوریدلی وای ستا ماشومان یې کورته بوولي وای فکر نه کوم چې تا د خپل زړه ټوټه تر خاورو لاندې کړې وای ورته مې کړه

خوږې ته نوره اړه نه یې چې تشویش وکړې رڼا خیریه بنسټ به تر څو چې ستاسې ماشومان لوی شوي نه وي او د کار جوگه شوي نه وي ستاسې د روغتیا، خوراک او ماشومانو د زده کړو غم به خوږي او زموږ یوازې دا ژمنه نه ده بلکې سر له سبا به یې عملا وگورې، له دې خبرو وروسته مې له دوی رخصت واخیست او کورته لاړم

ټوله شپه ددې کورنۍ مظلومیت ځورلم، سهار مې بشپړ خوراکي توکي ورته واخیستل کور مخې ته مې ورته بنکته کړل ماشومان مې شخصي بنونځي ته بوتلل هلته مې شامل کړل د نوموړي بنونځي یونیفورم مې ورته واخیست بیرته مې کورته راوستل

مورکۍ ته مې وویل: کله دې چې هم ماشومان ناروغه کېږي نو ماته پدې گڼه فون کوه زه به یې انشالله د روغتیا غم خورم هر څه به یې وړیا تر سره کېږي

نور مې له دوی خدای پاماني واخیسته، څو قدمه مې لانه و اخيستې خوږکۍ غږ کړ، وروږه!

مخ مې ورته راواړاؤ ماله ها، ووايې

- د هغې په خوله کې خبره بنده شوه د ویلو جرئت یې ونه کړ، وې ویل خبره رانه هېره شوه زه پوه شوم چې راته وايې بیا به هم له مور سره داسې د خوراکي توکو مرسته کوې

ما ورته وخنډل ،خو په دې مې ځان پوه نه کړ چې زه دې په خبره
پوه شوم ورته مې کړه

کله چې ستاسې خوارکي توکي خلاصېږي نو موږ په جريان کې
اچوی انشالله هره مياشت به دومره خوراکي توکي درته اخلو چې تر
بلې مياشتې مو کېږي

زموږ د خوراکي توکو دا لړۍ نوره پيل شوه دا ډول سلگونو ناوسه
کورنيو ته مو ددې ډول مرستو لاره پرانيستله

سهار دفتر ته راغلم له کيناستو سره سم يوماشوم راغی د دفتر دروازه
يې راخلاصه کړه ويې ويل دا ليک واخله يو چا درته رالېږلی ليک
مې ترې واخيست ماشوم په خپله مخه لار ما ليک به خلاصولو پيل
وکړ،دروازه بيا وټکيده ومې کتل يوه مېرمن وه دوه کوچني
ماشومان هم ورسره ؤ د ليک د لوستو مزاحم پيدا شول خو زما ليک
ته اندېښنه وه په بېړه مې د ليک اخير ته وکتل تر څو يې رالېږونکی
ويېژنم ليکل شوي ؤ ستا ښکلا

پوه شوم چې د ډاکټرې ليک دی ، راغلي خورکي راته په خبرو شوه
ما بېرته ليک قات کړ ويې ويل زويه هيله يا لوبو کورو او يا هم لوبو
غرو ته کېږي ،تاسې د غريبو د سر سوری ياست يوازې تاسې ياست
چې د خلکو غږ په حوصله اورئ،نور خو زموږ خبرو پورې خاندې
،زموږ غوښتنې ريشخندوي ،زموږ د درد سپکاوی کوي،کاش چې
ستا غوندې څوکسان نور هم په دې سيمه کې پيدا شي

ماورته کړه مورې !

زه د دومره صفت وړ نه یمه ما کې اوس هم ډېرې نیمگړتیا وې دي ،زه هم د نورو په څېر ستاسې په وړاندې ډېر کمی لرم چې اصلاح کولو ته اړتیا لري ،په هر حال رب دې مور سم کړي رب دې زموږ ستونزې او نیمگړتیاوې راکمې کړي ،خو ته راته ووايه ستونزه مو څه

۵۵

مورکي وويل:

زويه که زما خبرو ته غوږ ونيسې نو ما به درک کړې زما دردونه به حس کړې ،زما د ژوند سختی به د خيال په سترگو وويني

زه هغه مور یم چې له لوړې مې يوه ماشوم خرڅ کړ ،دې بلې مور غېږې ته مې وروچاؤه ،ما دا قرباني د نورو ماشومانو د لوړې لپاره ورکړه ما ويل په دې پيسو به مې د نورو ماشومانو يو څه گذاره وشي

وروره ! که ته يوه مور وايې بيا پوهيدې چې د اولاد خرڅول څه مانا ،د اولاد خرڅول د خپلو غوښو له پريکولو او خرڅولو کم درد نه لري کله هم چې کورته راغلم او دهغه زانگو مې تشه وليده ،په ماسم قيامت راغی يو اولاد که مړ شي دومره درد نه لري خويه هديره کې يې خبن کړي زړه دې صبر شي چې څه خو نور نشته د ژړا ،لوړې ،خوب له غمه يې بې غمه شي ، زما د اولاد سره زما روح هم تللی هلته چې زما زوی په تکليف وي دلته زما ټول وجود ورسره په تکليف وي ،دا خو په ځای پرېږده

هغه بله ورځ مې اولادونه وړي شول ، نور چا پور هم نه راکاؤ راته ويل به يې چې تاسې پورنشی پرې کولی لومړی هغه پخوانی راوړی بيا به نوی پور درکوم ، کور کې مې ډېرې سترگې وغږولې تر څو کوم

شی په لاس راشي او خرڅ یې کړم، د دوی چاره پرې وکړم، له نور هرڅه مې ځان خلاص کړی و یوه شمسي په نظر راغله، چا په خیرات کې راته اخیستې وه، ځان سره مې پرېکړه وکړه چې اولادونه مې له تیارې نه مري چې پکې ژوند وکړي خو له لوړې مړه کېږي د دوی د لوړې حالت لیدل زما له زغم وتلی و

لاړم شمسی مې را خلاصه کړه بازار ته مې ویوړه مستعمله وه چا زړه ورته نه ښه کاؤ اخر یو کس رابرابر شو ویې ویل زه یې په اته سوه افغانی اخلم، زه پوهېدم چې قیمت یې درې زره افغانی و، خو اړه وم باید خرڅه کړې مې وای

ځکه ماشومانو مې د شپې لپاره د خوړلو څه نه درلودل

ښاغلی زړه سوانده! اوس ته ووايه چې زه دې زړه سوی وړ نه یم؟

زما په ستونې کې لاړې خینې شوې، غوښتل مې ښې لوی، لوې چغې وکړم او هغه پرسېدلې زړه مې چې د خوړکې په خبرو ډک شوی و تش کړم، خو بیا خدای ج همت راکړ لږ مې ځان تم کړای شو، ځان سره مې وویل خوړکې به ډېره وارخطا شي، د خپل ژونده به نوره هم مایوسه شي چې زما ژوند خو د تنگسې وروستی حد دی بس زړه مې راتکيه کړه هغې ته مې دې ډاډ خبرې پیل کړې ورته مې کړه

خوړکې موږ مسلمانان یو او الله ج تل په تنگسه کې صبر او زغم ته رابللي یو تاسې وگورئ صحابه کرامو به له لوړې په نس پورې تېرې تړلې، په شپو شپو به وړي گرځېدل بیا به یې هم شکایت نه کاؤ

ته اوس هم ښه يې د هغوی په نسبت دې ژوند کې ستونزې ندی
راغلي ،

هغې زما خبره پرې کړه زه يوه مېرمن يم په دې رواجي ټولنه کې
ژوند کوم ، له کوره بهر د وتو سره هم سل خبرې او گواښونه زغمم

آخر ولي ؟

آخر تر کومه به زه په دې ستونزو کې يم

آخر تر کومه به زه ددې سخت ژوند سره مبارزه کوم

ما ورته کړه زما همتناکې خورکې نوره ته يوازې نه يې ، زما غوندي
ورور د په خواکې دی

زه نور لکه د سيورې په ډول درسره يم ، ستا هره ستونزه زما ستونزه
ده او زه خپلې ستونزې نا حله نه پرېږدم

هغه مې په دفتر کې کينوله ښارته ښکته شوم اړين خوراکي توکې
مې واخيستل ، شمسی او د هغې لپاره بټری مې هم واخيسته موټر
کې مې واچول بېرته دفتر ته راغلم خورکې مې ځان سره بوتله
دکورمخې ته مې هرڅه ورته ښکته کړل شمسی مې ورته بسته کړه
گروف رڼا شو ، د گروف په ليدو زه هم يو څه آرامه شوم بيا مې ورته
کړه هيله ده بيا داسې وخت رانشی چې شمسي خرڅولو ته اړ شئ د
دوی د لا ډاډ په خاطر مې ورته کړه

زموږ دفتر به هره مياشت تاسې ته دومره کومک کوي چې تر بلې
مياشتې مو رسوي اندېښنه مه کوئ اويوه بله خبره هغه دا چې که د

کورنی غړی مو ناروغه کېده مور په جریان کې اچوی د هغه لگښت
هم مور پرې کوو

مورکی د سوي زړه نه څو سوې، سوې دعاوې راوباسلې د اسمان په
لوري يې وکتل راته يې کړه زويه په لاس کې دې تورې خاورې سره
زر شه تاسې يوه ملايکه ياست چې خدای ج د مور مرستې ته
رالېرلې ياست

ما يې خبره ورغوڅه کړه ورته مې کړه مورې ما دملايکو سره مه پرتله
کوې، زه هغه گناه گار انسان يم چې تر اوسه مې ستا غونډې يوې
دردمنې مورته رسيدگي نده کړې لوی خدای ج ته به زه ددې څه
ځواب ورکوم

زه خو ستا او د خپل رب په وړاندې ډېر شرمينده يم ماته دعا وکړه
چې ددې بې تفاوتې بسنه راته وکړې

هنې راته کړه زويه ته ملامته نه يې ماشوم چې ونه ژاړي مور يې نه
رااخلي، تاته زموږ څه پته وه چې مور په داسې يوه بد حالت کې
يو، دادی چې خبر شوې نو له مور سره دې زموږ د تمې خلاف ډېر
کومک وکړ

زه حيرانه يم څرنگه مننه درنه وکړم

- مورکی مننه مه کوه يوازې دعا وکړه چې الله ماته ستا په اړوند دېې
کفایتي سزا معاف کړي

- هنې وويل زويه تا دخدای ج د پيغمبرانو په صف کې راپورته کړې
ته يو عادي سړی نه يې تاته خدای ج سزا نه درکوي بلکې تابه ډېر

لوړ کړي تاته به ډېرې نيکي درکړي تا زما د دردمن او سوي زړه
دعاوې ويوړې په ما ډېره غريبي تيره شوې زه يوه مظلومه يم او الله
د خپل مظلوم دعا نه ردوي

له دوی مې رخصت واخيست سخت ستړی شوی وم کورته لاړم په
لاره کې د بنکلا ليک راپه ياد شوه ورته اندېښنه مې وه چې خوارکی
به څه پکې ليکلي وې خو ډېر ستړی وم بېرته دفتر ته مې له وسه
تېره وه چې راوگرځم خان سره مې وويل څه سبا به يې وگورې، له
ډوډی، لمانځه وروسته چې خپلې بستري ته لاړم سهار راوین شوم

دفتر ته لاړم د بنکلا ليک ته مې اندېښنه وه، دفتر ته ننوتم له کيناستو
سره يوځای مې تليفون وشرنگېده له سلام وروسته يې وويل ته زړه
سواند يې

- هو، مهرباني وکړې

- زه د دې سيمې دحاکم سکتريم مشر غواړي تاسې سره ويني

- خير خودی، هغه ماڅه کوي؟

- هو خير دی، ماته يې دنده وسپارله چې داکس پيداکړه او ماته يې
راوله

- کله درشم؟

- په يوساعت کې خان راوړسوه، هغه ټول ملاقاتونه لغوه کړل دفتر
کې تاته منتظر دی

- سمه ده زه په يوه ساعت کې درځم

سم زه جگ شوم سم مې د دفتر په وره کې په ښکلا باندې نظر
ولگېده، له سلام ویلو پرته یې راته وویل له پروانه راهسې ستا تلیفون
او ځواب ته په تمه وم

زما لیک دې ولوست؟

- حیران شوم چې ښکلا ته څه ووايم که ورته ووايم چې نه ده مې
لوستی خورا ډېره خواشینې به شي، او که ورته ووايم چې لوستی مې
ده ځواب به رانه وغواړي او زه به نه پوهېږم چې څه ځواب ورکړم

- هغې زما چوپتیا ته نور انتظار نشو ایستلی، راته یې کړه زړه سوانده
زه تاسره غوړېږم، دیوال سره نه

- ښکلا ستا لیک ځواب باید لږ په دقت سره درکړل شي، زه اوس
دسیمې مشر غوښتی يم او یو ساعت وخت یې راکړی دهغه ځای
هم لرې دی، په اندېښنه کې يم چې څه جنجال راته پېښوي؟

- هو، ته خو اوس کم سړی نه یې، ته خو اوس وړو خبرو ته بریک
نه نیسې، تا خو اوس سیاست ته هم مخه کړې

- ښکلا ماته اوس اجازه راکړه چې لاړشم، نورې خبرې به بیا کو، زه په
اندېښنه کې يم چې دوی ما څه کوي

- زه دې یوازې هلته نه پرېږدم، زه هم در سره ځم،

- د خدای ج لپاره ته هلته څه کوي؟ که له ما هغه ستا په اړه
وېوښتی څه به ورته وایم؟

- ورته ووايه دا مې ساتونکې ده

- هیله کوم دا وخت د ټوکو نه دی ،زه ځم

- هغې د وره دواړو خواو ته لاس واچاؤ ویې ویل یابه ته هم نه ځې
او یا به دواړه ځو

- ښه راځه چې ځو

- دواړه موټر کې کیناستو په لاره کې مې کرل او ریبیل چې ددې
مېرمنې پېژندگلوي حاکم صیب ته څه ډول وکړم بالاخره دا مې ښه
وبلله چې ورته ووایم دا زموږ د بنسټ د مېرمنو د ځانگې مسوله ده

- ښکلا مې هم پوه کړه چې ستا معرفت مشر حاکم ته د بنسټ د
مېرمنو مسوله ورپېژنم

- سمه ده

حاکم صیب ته ورسېدو له روغې وروسته یې راته وویل : ما خو ته
یوازې غوښتی وې ولې د دغه مېرمن ځان سره راوستې ده؟

په دې خبره زما اندېښنه نوره هم زیاته شوه فکر مې وکړ د سیمې
حاکم دې په اړه څه غلطه اراده لري

ما ورته کړه دغه اغلې زموږ د بنسټ غړې ده لویه هیله یې وه چې تا
وگوري نوځکه راسره راغله

هغه سر وخواؤ ویې ویل څه توپیر نه کوي

له خپلې څوکۍ راپورته شو زما خوا کې کیناست راته یې کړه موږ له
ډېر پخوانه ستا کارونه څارو ماشالله ډیره ښه روان یې ډېره د زړه له

تله او په شوق کار کوې ، که په لنډو يې ووايم موږ دې په توپيري
ډول بله بيلگه نشو په گوته کولى

د هغه له دې خبرې سره مې په شکر وويست ، زړه مې ولگېده مال
خه زړه سوانده بلا وه برکت يې نه ؤ حُکله يوې ويرې مې زړه کې
خای نيولى ؤ چې د کوم ترهگر ټاپه راباندې لگوي که بله کومه بلا
مې په سر را اچوي .

حُکله کله کله به زما په اړه خلکو ليکل چې زړه سواند له بهره
تمويليږي .

ما ورته کړه هيله کوم مشره دا خو ستاسې حسن نظر دى ، کله هم
چې له خپلو مشرانو داسې د ملاتړ خبرې اورم نو زما همت نور هم
غښتلى کېږي

- زه به نه يوازې له دې وروسته ستاسې ملاتړ کوم بلکې غواړم له
يوې پرېکړې د خبر کړم

- د څه پرېکړه؟

- زه اراده لرم يوه لويه غونډه راوبولم ، چې موخه ترې يوازې او
يوازې ستاسې ستايل وي ، ور سره ستا د کارونو د ملاتړ په پار په دغه
غونډه کې د سيمې د مشرانو په وړاندې تاسې ته لونکى او يو
ستاينليک هم درکوم

- ما سربنکته واچاؤ هغه ته مې وويل دروند او بااحساسه مشره زه نه
پوهېږم له دې ښه نيته مو څنگه مننه وکړم ، څه ډول مو حق ادا کړم
، خو يو سوال درته په ډېر درنښت کوم ، زه تر اوسه ددې وړ ځان نه

بولم چې د دومره لوړ موقف نه وستایل شم او نه ما داسې څه کړې چې دستایلو وړ وي که ریښتیا ما ستایې نو زما یو وړاندیز ومنه

– ووايه مهرباني وکړئ

- تاسې چې زما دستاینې په غونډه کوم لگښت کوئ په هغه لگښت یتیمانو ته خوراکي توکي واخلي، هغوی د سبا او بیگا نه لري، زما د یتیمانو مرسته زما تر ټولو لویه ستاینه ده

هغه ډېر ټینګار وکړ راته یې کړه ستاسې ستایل زما زیمه واري ده ما ورته وویل مشره که له ماسره ښه کوې زما وړاندیز ومنه

ما دغه کار د خپلو ستایلو لپاره نه ده پیل کړی مادغه سودا د اخیرت لپاره کړې دالله ج د رضا لپاره مو پیل کړې، بس هغې موخې ته مو د رب ورسوي

بلاخره له ډېر ټینګار وروسته هغه راسره ومنله، راته یې کړه زه اوس لا ډاډه شوم چې دغه کار ستاسې د پاک احساس له مخې پیل کړی دی انشاءه چې بدله به یې الله ج درکوي د لگښت حساب یې وکړ، څومره پیسې یې چې کېدې ماته یې راکړې ویلې یتیمو کورنیو ته دې د هغوی اړتیا وړ توکي پرې واخله

له مننې وروسته مې خدای پامانی ترې واخیسته موټر کې کېناستو

په لاره کې ښکلا راته کړه ته ډېر ضدي نه یې ؟

-ولې؟

- د سیمې په کچه د یوه لوی سیاسی او معنوي موقفه درته دستاینې
غونډه جوړېده او تار د کره

- لوی موقف خو د الله ج دی، دنیاوي موقفونه خورا ډېر عادي او
پیکه دي، زه د هغه لوی رب دربار ته په تمه یم که چېرې زما ناچیزه
کړنې ورته د منلو شوې او له ترجمه یې برخه من شوم نو دا به مې
لویه بریا وي

- گوره زړه سوانده هوښیاران وایې چې انسان ته فرصتونه کله کله په
لاس ورځي خو کله هم چې فرصت په لاس درشي گټه ترې واخلي
- دا دې په څه پورې یاده کره ؟

دغه نننی فرصت ستا د شهرت او شخصیت پېژندنې یو ډېر ښه
چانس ؤ او دغه چانس تا په لغته وواکه

- چانسونه د هر چا له دیدگاه نه فرق کوي، د فرصتونو ارزښت هم د
فکرونو په وزن پورې ارزښت پیدا کوي، زما په اند دغه ډول
فرصتونه ماته یې مانا دي

- اخر ته څه غواړې، ستاسې زوق ماته ډېر جالب دی، تر اوسه پوه
نشوم چې تاسې بشري حسونه لری او کنه ؟

- گوره اغلې ښکلا! زه پوهېږم ته زما په ښه وایې ته ددې سره
دلچسپي لري چې د خلکو په خولو کې ژبې زما په توصیف
وخواخېږي، زما ستاینه وکړي خلک مې یاد کړي چې زړه سواند ښه
سړی دی، خواخوږي انسان دی او

خو زما لپاره دغه کار هیڅ ارزښت نلري، که زه د ټولې نړۍ په خوله یاد شم خو الله مې یاد نه کړي هغه رانه خفه وی هغه رانه راضي نه وي نو ماته به دې یوه وینسته ارزښت هم ونه لري .

زه غواړم په دې کار چې ما پیل کړی دی ،الله ج راضي کړم ،اصلي موخه مې د رب راضي کول دي که هغه رانه راضي نشي او ټوله دنیا مې وستایي ،ماته د یوه وینسته په څېر هم ارزښت نلري

- ښه بابا سمه ده ،ته پوهېږې او کار دې زما ستا به دې کارو سر نه خلاصېږي،دفتري ته نېږدې شو ،ښکلا رانه کړه زه دلته ښکته کېږم روغتون ته ځم زما ستاژ (عملي کار) وخت دی باید ژر روغتون ته ځان ورسوم ما موټر ودرأؤ هغه ښکته شوه بېرته یې د ښکته شوې شیشې په سر زنه کېښوده ویې ویل سخت ناځوان نه یې؟

- ولې؟

- دومره ست د هم ونه کړ چې روغتون ته به دې زه ورسوم؟

- خو زه باید د فترته لار شم هلته به کوم بې چاره په تمه وي

- ښه سمه ده ټوکه مې وکړه خو گوره لیک وگوره او تر ماښامه یې ځواب راکړه،کنه بیا مې له شره نشې خلاصېدی

- لیک گورم او حتما یې گورم

له ښکلا مې خدای پاماني واخیسته نور د دفتر په لور روان شوم له رسېدو سره سم مې ولیدل چې

د دفتر مخې ته مې دوه د زاره عمر جوړه مېرمن او خاوند ناست دي
سړي د سترې مشې لپاره لاس راوغاؤ د ډېر زړښته يې لاس لکه پاڼه
رېبده

سترې مشې کې يې له خبرو مالومه شوه چې غږ يې هم د عمر
خوړولو له امله سکتگي لرله، دفتر ته ننوتو

مورکۍ راته گويانه شوه راته يې کره زامن مې ډېر په سختي رالوی
کړل ودونه مې ورته وکړل خپلې لونه مې ورته بدل کړې، خو چې
کله يې مېرمنې وموندې مور يې پر خای پرېښودو ويې شړلو اوس په
دې عمر کې چې زما مېړه له خايه په سختي پورته کېږي ماته څه
راوگتې؟ په مور ډېر سخت وخت راغلی؟ د خلکو زکاتو او خيراتو
ته ناست يو، که چا څه راوړل خورو يې کنه نهاره شپه تېروو

د سپين ژيري سترگې له ډېرې کمخواکۍ د هغه د سترگو په
غوچورې کې ننه وتې او بنکته لويدلې وې په همدې وچو سترگو
کې د اوبکو خاڅکي ډنډ شول راته يې کره زه اوس د مزدورۍ
خواري نه يم زامنو وشړلو، د کور کرایه هم راباندې راروانه ده، چاره
رانه غلطه ده چې څه وکړو

خو شيبې خو د دوی دواړو خبرو يوه ژور سوچ ته ويورم خان سره
مې وويل:

دايې د نن زمانې زامن، رالوی يې کره خواري پورې وکړه، ويې
رسوه، بيا چې مېرمن پيدا کړي همداسې دې خوشې کړي، اخر
ددې اړيکو گټه بيا څه شوه زموږ او د هغوی چې مسلمانان نه دي
څه توپير شو، هغوی هم چې لوی شي د خپلې نې شي نو پلارونه

او مېندي خوشې كړي يا يې هم د زړو خلكو ځاى ته ويسي، دوى
مزې او چرچې كوي، هغه بېچاره گان د زړو په ځاى كې مړه
شي، زموږ هم دوى ته ورته حال شو، ترمنځ مو توپير نه كېږي

له څه سوچ وروسته مې د هغو پلارونو په حال افسوس وكړ چې
داسې اولادونو ته حرام كوي خپل اخيرت خواروي او دوى ته
روزي پېدا كوي

بېرته مې فكر دوى ته راواوښت په سپين ږيري پلار او سپين سرې
مور باندې مې ډېر زړه بد شو، د بنسټ پيسې راسره وې د دريو
مياشتو د كور كرايه چې پرې پاتې وه هغه مې نغدې وركړې، د دوه
مياشتو خوراكي توكي مو ورته واخيستل، بيا مې رخصت كړل په تلو
كې مې دا هم ورته وويل چې كه له دې وروسته مو هر څه ته اړتيا
پيدا كېږي انشاءالله بنسټ به مو په خدمت كې وي

په رخصتولو كې يې د زړه له بې حده خوښى سوې سوې دعاوې
وكړې هغه دعاوې چې زما زړه ته يې قوت وركاؤ هيله مندې يې
راسره پيدا كوله او ډاډ يې ركاؤ چې دغه دعاوې رب انشاءالله په
ځمكه نه اچوي، نور له دوى خلاص شوم، راسا دفتر ته لارم له
كېناستو سره سم مې د ښكلا په ليك باندې نظر ولگېده

په بېره مې راواخيست، سترگو ته مې نېږدې كړ په لوستو مې پيل
وكړ

راته ښكل شوي ؤ

بې غوره زړه سوانده!

تاسې به هم فکر کوي چې ښکلا ولې د دومره لوړو زده کړو سره سره بيا هم خپل انساني غرور د پښو لاندې کړي، او زما شاه يې نيولې ده زه هم کله، کله ځان ته حيرانه شمه چې په هغې ښکلا څه وشول چا چې په پوزه نر مچ نه پرېښود، او اوس دومره ماته شوې، دومره شکسته شوې چې ښه پوهېږي يو څوک يې په کيسه کې نه دي خو دا بيا هم د هغه په اړه فکر کوي، ددې ليواله ده چې هغه سره خبرې وکړي، ورسره وگوري ماته مې مورله ډېرې توند خوي سره مچې وايي هغه تل راته وايي چې ته جنگ په پيسو غواړې په نه خبره خلک خفه کوي، زغم نه لرې خو زه هم ځان ته حيرانه يم چې اوس د کوم بدلون او اغېز له مخې د فکر نه، بلکې د زړه منم په کوم زړه کې چې

ته ماته ددې نړۍ تر ټولو ښه انسان برېښي، د قدر او درناوي کس راته ښکاري، زه فکر کوم چې زړه سوی، مينه سربښندنه، ايسار او قرباني بايد له تا زده شي، زه په ژوند کې هم مادياتو ته ارزښت نه ورکوم طب مې هم ځکه ټاکلی چې يو ډېر له معنوی ارزښته ډک مسلک دی، د انسان با ارزښته ژوند ورسره تړلی دی، زه په ژوند کې تل با ارزښته ټاکنې کوم ستا ټاکنه مې هم يوه له هغو معنوی ارزښتونو ده چې نفس او خواهش ته پکې ځای نشته، ما ستا څهرې ته تر دې دمه په ځير، ځير هغه د چا خبره د سوداگر په توگه نه دي کتلي، چې په څهره دې مينه شم، يوازې ستا مهربانه زړه مې ليدلی، او د هغه تر اغېزې لاندې راغلې يم

ستاسې په سينه کې زړه د نړۍ تر ټولو ښه زړ دی، تاسې په سينه کې زړه يوازې د ريښته دارو لپاره نه تېږي بلکې د هغو خلکو لپاره

هم حرکت کوي چې هغه له خدایه ج پرته بل څوک نه لري ددې
ټولنې لوېدلې او مظلومه طبقه دی ، د هغوی غږ څوک نه اوري
،هغوی تل د مالدارو مسخره وي،هغوی ته وخت ورکول د وخت
ضایع بولي

خو تا ټول ژوند دوی ته وقف کړی دی ،ددوی خدمت دې خپل
عشق گرځولی دی داسې زړه سوانده انسان زما په ژوند کې د لومړي
ځل لپاره راځي

ځکه ،خو لویه هیله لرم چې دغه دمهربانه زړه څښتن ما خپله
کړي،د ځان په نوم مې کړي،او د هغه په خواکې واوسم

دا هم یاد وساته که زما د توقع او هیلې خلاف کار وشي نو پرته له
مبالغې به

زما ژوند دیوه کالبوت په څېر وي هر څه به راته یې مانا وي،تاسې
په یتیمانو ځکه زړه سوځئ چې هغوی یې وزله دي، لاچاري دي
،فکر وکړه زه هم یوه یتیمه یمه او ستا لاسنیوي ته ډېره اړتیا لرم

ستا ښکلا

لیک مې تر پایه ولوست ،د ښکلا خبرو او د هغې په دې حالت خفه
شوم،ځان سره مې وویل : زړه سوانده ته یو نوی پړاؤ ته
داخلیدونکی یې،ددې جلی خبرې باید سطحی ونه نیسې ،د هغې له
کړو وړو احساسیږي چې هغه ټوکې نه کوی او نه ساعت تېروي،هغه
خپل زړه پسې اخیستې ،او د زړه خبره چې څوک پسې واخلي نو
بیا په یو طرفه جاده حرکت کوي کومه چې برگشت نه لري ،خو

افسوس په دې راته چې ما دهغې په وړاندې دهغې په خبر احساس نه درلوده ځکه خو مې په هغې ډېر زړه سوی راته او د وېرې پسې اخیستم چې که د هغې غوښتنې ومنم او په ژوند یې راگډه کړم نو هغه به راسره خوبه ونه اوسي ځکه چې په فکرونو او غوښتنو کې مو ډېر توپیر شتون درلوده، د هغې مینه زه وم خو زما مینه بیا د بنسټ کړنې وې .

په دې اړوند ما ځان ډېر کم گانه له ځان سره مې ویل که زه دهغې خبره ومنم او بیا د هغې د هیلو مطابق ورسره ژوند مخته بونه ځم دا به بیا بې انصافي وي دې وېرې، په خپله پرېکړه کې زړه نازړه کولم، له دې چرتونو وروسته مې د هغې لیک بېرته قات کړ جیب کې مې کېښود

د بنکلا لپاره د مناسب ځواب په فکر کې شوم دفتر راته تنگ شو ښارته رابنکته شوم یوماشوم مې ولیده گادۍ یې چلوله کوم ظالم ورته ښه درنه بار کړې وه سخت ژمی و خو دهغه یوازې یو کمیس او پرتوگ په تن کې و هغه هم څو ځایه پیوندي شوي و هغه دې دمې لپاره لاس گادۍ درولې وه سخت باد هم و ماشوم لکه پانه رپېده، ورنږدې شوم ورته مې کړه وروره ځانته پام نه کوي ته دا سخت ژمی نه گورې سړی څه واغوندي، هغه پرته له وقفي ځواب راکړ، څوک چې څه لري نو اغوندي یې، چې نه یې لري زما په خبر به یې یخ رپوي

ما ورته کړه بار دې ورسوه هغه پاس زما دفتر دی سبا ته یو ځل زما دفتر ته راشه

دکوټونو مارگیت ته لارم د پنځوسو جمپرونو پیسې راسره برابرې شوې، پنځوس دانې چامپرونه مې واخیستل دفتر ته مې راوړول د نېرېدې شلو یتیمو کورنیو ماشومان مې هم راوبلل، سبا ټول راغلل هر یو یتیم به چې راته په خپله به مې په جمپرونو کې د هغه ساینز کوت او وراغوست به مې، کله به مې چې جمپر هر یتیم ته ورواغوست د هغه په معصومو شونډو به یوه ځانکړې مسکا خپره شوه د هغې لیدو به ماته یو ځانکړی کیف کاوۀ داسې خوند یې درلوده چې حروف یې له څرگندولو عاجز دي

په دوی کې یو څلور کلن ماشوم رامخې ته شو جامپر مې له خلتې ورته خلاص کړ، تر څو یې ورواغوندم هغه په معصومانه ژبه راته گویا شو ویې ویل:

مه یې لاغونځه، ماته یې مه لاغونځه (مه یې راغونځه)

مال ولی؟

- ویلي زه یې اختل (اختر) ته یې ساتم

جمله یې دردونکې وه ډېر یې خفه کړم ځکه چې شاید دا ماشوم په تېرو اخترو کې له دې امله ځورېدلی وي چې ده به نوي کالي او جامپر نه درلودل او همځولي به یې کتل

ما ورته کړه مه خفه کېږه وروره په اختر کې زما غونډې ورور لرې زه یې بیا هم درته اخلم

بلاخره ټول یتیمان مې له جمپرونو سره رخصت کړل د دوی له مسکاؤ مې بلا خوند واخیست نور د کور په لور رهي شوم

اوس راسره يوازې يو فکر ؤ چې څرنگه وکولى شم په سيمه کې د انجونو لپاره دينې مدرسې جوړې کړم ځکه چې ددې کار خورا اړتيا محسوس کېده، زمور ډېرى خونديو کليمه سمه نه وه زده ، د کليمې په مانا خو ډېرې کمې ميرمنې پوهېدې نو زه باوري وم چې هېڅ ديني کړنې به دوى په سمه توگه نه اجرا کولې ، دوى کې ملامتي نه وه ملامتي دنارينه ؤ وه، د دوى د مور او پلار وه، د مشر ورور اومېر وه مېرمنې خو د څلورو ديوالو خاوندانې دي څوک يې چې وروڼه نبي نو دوى به يې څه زده کړي

د بې برخې مېرمنو په اړه به مې چې فکر کاؤه د يوه ملگرى کيسه به راته يادېده هغه ويل له خپلې ميرمنې مې پوښتنه وکړه چې ستا د پيغمبر نوم څه شى دى ويلې هغې مخ پټ کړ بيا يې وويل مور د پرديو خلکو نومونه څه زده دي

هغې د خپل پيغمبر نوم نه ؤ زده ، د خپل هغه محبوب نوم يې نه ؤ زده چې په ورځ د قيامت کې به يې شفاعت کوي، نو له دې د افسوس ځاى بل چېرې دى

خوبيا هم دوى ملامته نه وې ملامته مور ؤ چې دوى ته مو د ينې زده کړو لاره نه وه هواره کړې، که مور دا کار کړى وای نو بيا ملامتي د دوى وه

يوه ورځ لارم يوه کس ډيره ښه ځمکه د ښار په زړه کې لرله څو زړونه مې يو کړه چې خپله خوله ورته د ځمکې راکولو ووايم ځکه په هغه ځاى کې ځمکه د سرو په تول وه بيا مې هم توکل کړځکه چې په دې باوري وم چې دا کار زه د رب لپاره کوم او ددې کس

زړه هم د رب په لاس کې ده هغه يې هر لورته اړولی شي، مخامخ ورته کيناستم ورته مې کړه زه د انجونو لپاره دې يوې ديني مدرسې اراده لرم ،تاسې ماته ځمکه راکړئ په دې صدقه جاريه کې راسره شريک شئ ،تاسې خپلو اولادونو ته ډير څه وکړل مو تر پيسې مو په واک کې ورکړې ،ځمکې مو ورته واخيستې خو دايو څه به مو هم په بڼه رانه شي يوازنی څه چې د اخيرت لپاره به درته توبنه وي او د صدقه جاريه په ډول به يې ثواب دريسې رسېري هغه همدا مدرسه دی ،سړي باندي مې خبرو اغېز وکړ او په يوه مهم قيمتي ځای کې يې د ځمکې سر رانه وښوراؤ ځمکه يې راکړه د سوال په پيسو مو پرې کار پيل کړ له لنډ مهال وروسته مو ددې جوگه کړله چې درس پکې پيل کړو هوډ مو وکړ په هره ولسوالي کې ورته اقدام وکړو اوس مو شکر ورځ تر بلې دغه اقدام پراخه کېږي او شمېر مو څو د انجونو ديني مدرسو ته رسېري

کارونو مو ورځ تر بلې پراختيا موندله کله به ډاډه شوم چې څه د اخيرت لپاره دې يو څه درته وکړل کله کله به بيا فکر راسره پيدا شو چې که ستا په دې کارو کې ريا وي او خداى ج ته يوه هم د منلو وړ نه وي بيا به څه کوي ؟

خبره تر دې ورسېده چې ځان به مې ملامتاؤ ويلې به مې شايد په دې کړنو کې ځان ښودنه درنه شوې وي ،شايد هېڅ رب ته قبول نه وي شايد زما دغه کارونه ټول رياشوي وي ،يوازې له تکليف گاللو بله هېڅ مزد يې زما په لاس رانه شي

بس زه وم او دغه سوچ و چې راسره ملگرى ؤ

د شپې خپل د خوب کوتې ته لارم پرېبانه د شپې ویده شوم خوب
مې لیده چې د گران خور نبي کریم ص جنازه وي او ما اوریدلي
وي چې څوک د نبي کریم ص جنازې ته اوږه ورکړي نو هغه جنتي
دی زه هم په دې لټه کې شوم چې دغه لوی برکت مې په برخه شي
له ما مخکې ډېر لوړ او قيمتي خلک روان وي دوی د نبي کریم ص
جنازې ته دې اوږې ورکولو په لټه کې وي

يوه وخت دې نبي کریم ص مبارکې جنازې بازو ته زما لاس
ورورسپري همداسې ورسره روان يم په عين حال کې د نبي کریم
ص مخ مبارک هم گورم يو وخت دې جنازې بازو زما اوږې ته
راورسپري

له دې سره سم راوینس شوم، لومړی خو ډېر حيران شوم، ځان سره
مې وويل چېرې عزيز خان چېرې ملنگ عبدالرحمن، چېرې زه
گناهگار انسان، او چېرې د دواړو کونو سردار حضرت محمد مصطفي
ص

ځکه په ځان او کړنو مې نظر واچاؤ هېڅ داسې څه راته پکې بنکاره
نشول چې ددې اعزاز رب وړ گرځولی يم

بس يوازې دې کار چې د يتيمانو لاس نيوی کوم شاید دغه نيمگړې
کړنې رب ته نې ايسيدلې وي چې دا له معنوي ارزښته ډک خوب
مې وليد

دې خوب زما اراده نوره هم غښتلې کړه ومې ويل، زه به هر چلینج
ومنم، هر چلینج به وزغمم، هرې بلا ته به په غېږ ورشم خو د بنسټ
کار به نه پرېږدم او يو يو ريښتونی او بنسټيز کار به ورته ووايم.

نور مو همدغه کار شو یې سرپرسته یتیمانو ته مو خوراکي توکي په واک کې ورکول ،خینو یې بضاعته کورنیو ته مو میاشتنی معاشونه په دې ژمنه پیل کړل چې تر څو یې اولادونه لوی شي دا معاش به جاري ورکول کېږي ،روغتیا برخه کې مو ورته د درملو ،لابراتوار،جراحی عملیاتونو ، سترگو،غورږ پوزې او ستوني برخه کې وړیا عملیاتونو او نورو اړونده برخو کې ورته اسانتیاوې برابرې کړې د سون توکي ،خیمې او نور اړینو مواردو کې مو یې وزلو ولسونو ته د ورکړې لړۍ پیل کړه

یو لوی بهیر مو د رب په مرسته روان شو،د خلکو باور هم ورځ تر بلې زیاتېده او پوهېدل چې دلته زموږ صدقې ریښتوني مستحقو خلکو ته رسېږي

یوه ورځ دفتر کې ناست وم چې ښکلا راننوته خو داخل یې د نورو ځلو په خلاف چې وپړه خوله مسکې څهره به وه څرېدلې شونډې او تروه ټنډه

له سلام کلام پرته په مخامخ څوکی کېناسته

ما ورته وخنډل ځکه څهره یې داسې جوړه شوې وه چې باید ورته خنډلي مې وایې ،خو هغې برخلاف ددې چې زما خندی بدرگه کړي ډنډ سترگې یې په ما کې ونیوې ویې ویل:

دا تمه مې له تانه نه وه ،ته دې تخلص بدل کړه ته هیڅ زړه نه لرې ،په بدل ددې چې ما درک کړې پرما زړه سوی وکړې پرما خندی هم کوي

- ما ورته کړه ،ما خندی ددې لپاره نده کړی چې خدای ج مه کړه
تاسې کوم کمی لرې او زه دې په هغه پورې وځاندم،تاخپله ځان
کمیدي غوندې جوړ کړی ،ما د خپل خندي ډېر مخنیوی وکړ خو
ونه شو بیا هم زه بسنه غواړم،که تاسې زما په دې رویه خفه شوي
یاست

-زه دې نه بښم ،تاسې ته زه دا څو میاشتي په تمه وم چې زما د لیک
ځواب به راکړې ،خو تا زما هیڅ پروا ونه کړه د یوه انسان په سترگه
دې راته ونه کتل

کم تر کمه خو د نه ځواب ویلی شو

ته مغرور یې ،کبرجن یې او د چا په کیسه کې نه یې !

غوښتل مې د هغې په خبرو کې ورولوېږم خو هغې پرینه بنودم
خپلو خبرو ته یې دوام ورکړ ویې ویل:

ما هم پرېکړه وکړه چې نور د وخت نه ضایع کوم ،نوره نه درته راځم
ځکه هرڅه به په زور وشي خو د اړیکو پالل د زور خبره نه ده ،خو
نه پوهېږم چې ولې یې زړه نه راسره مني هره پرېکړه چې وکړم بېرته
یې ماته کړم بېرته پری پښه کېږدم او تر تا بیا ځان راورسووم

هغه له خبرو ډېره ناهیلې مالومېده خو دا ځل ما د خبرو نوبت ترې
واخیست ورته مې کړه اغلې بسکلا زه تاته درنښت لرم ،ستا علمیت
،بڼه خوی ،زړه سوي ته د قدر په سترگه گورم ،زه یوځل بیا بسنه
غواړم چې دلیک ځواب مې پر وخت درنه شو کړای که دلیل یې
درته ووايېم ته به ډېره خفه شې خو اړیم دلیل یې درته ووايېم

- زه نه خفه کبرم ما يې په دليل پوه کړه زما لپاره پرې پوهېدل
اړين دي او که خفه هم شم اوس د خفگان سره روږدې شوې يم

- گورئ درنې ښکلا زه په دې پوهېږم چې نه کوم غلط نيت نه لري
غواړي زما سره تل پاتې رښتونې پاکه اړيکه وټرې او زما د ژوند
ملگرې شي او دا ستا حق دی چې ځانته خپله ټاکنه وکړي

خو اړينه ده چې مقابل لوری هم درسره مينه ولري، هغه درته پام
وکړي، ستا حقوق پرځای کړي تاته مينه درکړی، تا دژوند په خوږو
پوه کړي

که هغه زما په څېر يې تفاوته شي نو ته به په خپل ژوند کې
وځوړېږي، ژوند به درته سور تنورشي، د هغه يې تفاوتې به ونه شې
زغملی

- ښکلا زما خبره پرې کړه راته يې کړه زه ستا پاملرنه نه غواړم، زه
غواړم يوازې په خوا کې د واوسم او زه په تا پام وکړم

تا خوښ وساتم، ستا د کارونو حمايه وکړم، ستا همت جوړه شم تاته
انرژي درکړم او دا هم درسره ژمنه کوم زه څو مياشتې وروسته
فارغېږم زما دعايد نيمې پيسې به بيا ستا په بنسټ کې د خدای ج
رضا لپاره لگوم بس دی که نور څه هم رانه غواړي؟

ښکلا نوره زما د پلمومخه ډب کړه، نور را سره د نه ځواب پاتې نشو
ورته مې کړه چې که ته زما پاملرنه نه غواړي نو بيا سمه ده زه درسره
کوزده کوم

خو وروستی گيلې دې بيا نه منم

- مه يې منه ،زه د خپل خان خيال ساتلی شم

مور کوزده وکړه ، د بنکلا نوی دور پیل شو د کوزدې له پیل سره هغه لکه گلاف غوړېده ، فراغت يې هم راورسیده او بیا مو د بنکلا له فراغته وروسته واده وکړ ، هغې ته مې کلینک برابر کړ او نور مو په گډه د بنسټ کارونو ته ملا وتړله ، زموږ دنده اومسولیت اسانه نه ؤ ورځ تر بلې يې د هیواد د ولایاتو پر مخ لمن غوړوله ، روغتیا ، خوراکي توکي ، زده کړې او د انجونو لپاره دیني مدرسې مو د بنسټ لومړیتوبونه ؤ له خپله ژوند راضي ځکه ؤ چې خورا له سکونه ډک ژوند مو درلوده ورځ تر بلې له دې کارو سره د بنکلا دلچسپي هم زیاتېده ، یوه ورځ يې له ما وپوښتل ته خو ملامت نه وي د خیر په کارو کې چې کوم خوند دی ، کوم ډاډ دی دا خو له نور کارو جلا او توپیر لري ، راته يې کړه تا ډېره غوره لاره ټاکلې ، تا د ژوند ریښتونی مفهوم پېژندلی او ته نه یوازې د د ټولنې بلکې زما اتل هم يې ورته مې کړه اوس ډاډه شوم چې له ما وروسته ته دا کار په پوره حوصله تر سره کولی شې ځکه چې ته يې اوس په ټوله مانا په ارزښت پوه شوې ، ددې کارخوندونه د په غږېدلو سترگو وکتل کله چې پوه شې چې ته هم له دې نړۍ کوچېرې باید خپلو اولادونو ته ددې کار توصیه وکړې دواړو په دې ژمنې د بنسټ کارو ته تیاری وښوده

مور د بنسټ اړوند خبرې کولې چې ټلیفون مې وشرنګیده د ټلیفون پر سکرین مې د بنکلا د ورور نوم ولیده

ورته مې کړه خیر دی ويې ویل زه خو دا دوه ورځې کېرې بندي شوی يم

- ولي؟

- بس ته يوځل راشه دلته به خبرې وکړو په تليفون نه کېږي، بنکلا راته وويل د چا تليفون دی څه وای؟ ما بنکلا ته پلمه وکړه ورته مې کړه يو ملگری مې دی غواړي راسره وويني ښار کې راته منتظر دی!

موټر مې چالان کړ د محبس تر دروازې ورسېدم، هلته يې څوک نه پرېښودل خو زما پکې يو نېږدې ملگری لويه دنده لرله هغه راته د ننوتو زمينه برابره کړه کله چې داخلېدم په دروازه کې مې په يوه مېرمن او دوو ماشومانو سترگې ولگېدې ورته ښکته شوم خواته ورغلم د خورکې په مخکې يوه ستل ايښی ؤ ورته مې کړه خورکې دلته څه کوی څوک مو بنديان دي؟

- نه

- نو بيا دلته څه کوی؟

- موږ هره ورځ دلته راځو دا ستل راوړو له اشپز سره مو خبر کړې کله چې د غرمې د ډوډي وخت شي زما دغه زوی ستل ورننه باسي له بنديانو چې کوم خوراک پاتې شی نو په دې ستل کې يې راټولوي

- نو بيا تاسې پر هغه څه کوي مال ته يې اچوي؟

- نه خپله يې خورو

- استغفرالله

له دې خبرې سره مې بدن خټگ شو، ستونی مې سره ورغی ځان
سره په ژور فکر کې په خبرو شوم

اه ژونده څومره سخت یې ، څومره دردونه له ځانه سره لرې ، په
ریښتیا څه ښه یې ویلي مرگ سخت دی خو له مرگه هم ژوند سخت
دی

خلک د بندیځاني نه فنا غواړي ، بیا په نړۍ کې تر ټولو خراب
خوراک د بندیانو وي خو زما ولس دومره غریب شوی چې د هغه
خراب خوراک پاتې شوني خوري

بیخي وضعیت مې خراب شو خو خواو شا خلک ډیر و ځان مې کابو
کړل شو مورکۍ ته مې وویل ولې ته نور څوک نه لري

- نه زما دا ماشومان یتیمان دي ، د گټې وتې څوک نه لرو بس دغه
پاتې شوني هم غنیمت گڼو

له جیبه مې کارت ورته راوکښی ورته مې کړه سبا زما دفتر راشې څو
نغدې پیسې راسره وې ورته ومې نیوې نن په دې پیسو گذاره وکړې
نور کور ته لاړ شئ ، دوی هم زما خبره ومنله له خپل ځایه پاڅېدل
دکور په لوري یې حرکت وکړ زه محبس ته نننه وتم

د ښکلا ورور بند خونې ته ورغلم ، د بندي توب لامل مې ترې
وېوښت راته یې کړه د چا ضمانت مې کړی اوس د خدای ج لپاره
کومه لاره راته جوړه کړه چې خلاص شم د عارض پیسې زه پرې کوم
خو چې نور څوک راباندې خبر نشي د خپل مدعي سره به بیا
وروسته خبرې کوو

ښه وه واسطه مې ډبله وه هغه مو له بند خونې ازاد کړ ورته مې کړه چې ضمانت کوي بندخونې خوبه حتما تيرې اوبسې مې راخلاص کړ نور کورته لاړو.

پر سبا مو يوه لويه غونډه ونيوله غټ، غټ سرمايه داران مو د بنسټ په بلنه ورته راوبلل دغه محبس کې بې وزله کورنۍ مو هم ورته راوغوښته د دريځ تر شاه مو بې وزله مورکۍ د مايک مخې ته ودروله ورته مې کړه ستا مخکې د سيمې ستر، ستر تجاران دي هغوی چې ماشومانو يې لوړه نه ده ليدلې تاوده لمر ته هم ندي گرځيدلي، ټول مې تاته راغوښتي، تر څو ستا له حاله خبر شي نن د خپلو بې وزلو ماشومانو کيسه ورته وکړه بيا ورته ووايه چې که ستاسې نازولي زامن له دغسې برخليک سره مخ شي نو څه احساس به لری

مورکۍ د مايک تر شا ورته ټوله کيسه وکړه، د کيسې په پای کې مې د ډېرو تجارانو په سترگو کې اوبسکې وليدې چې په دسمالو يې پاکولې، د خپلې بې غوري اعتراف يې له ورايه په مخونو کې محسوس کېده!

وروسته ما ته نوبت راغی ملي تجارانو ته مې وويل :

ستاسې پوهېږئ ستاسې په مال کې د غريب حق شته زکات او خيرات شته که تاسې پر خپل وخت زکات او خيرات ورکړی وای زمور ټولنه به د داسې بدو او بگنونکو پيښو شاهده نه وه دلته به د فقر کچه دومره نه لوړيده، زما له خبرو وروسته خلک د مورکۍ له بې مثالې بد وضعيته دومره اغيزمن شوي و چې ټولو په يوه غږ ځان مقصر وگاڼه په دې ژمنه ټولو پريکړه وکړه چې نور به د خدای ج

مال ورکوو د غریب حق به ادا کوو، د خیر نیغې کارونه به کوو، او.....

په وتو کې به هر تجار لس زره، شل زره او پنځوس زره افغانۍ بسپنه د میز په سر اچوله د ناستې له ختمېدو وروسته مې ډېری د ټولې شوې مرستې پیسې دغې مورکې ته ورکړې نورې مو د بنسټ د مخته پلانونو لپاره د بنسټ په خزانه کې کېښودې.

خه چې تاسې واورېدل دا مو د اوږد مهالي جگړه خپلې هیواد ۳۰٪ خلکو د ژوند انځور و ځلویښت فیصده خلک بیا داسې و چې د خپل ژوند نیمایې اړتیا وې یې هم نشوې پوره کولی د لس فیصده خلکو گذاره کېده او شل فیصده بیاد اسې و چې د هرځل خوراک نه به یې دومره د پسونو غوښې او وریجې زیاتېدې چې د لس دولسو کورونو هم ورسره کېدې، ځکه خو دلته بې وزلو خلکو لپاره کار ته خورا ډیره اړتیا وه

ما او ښکلا هم تر خپل وسه خپله دغه د خدمت اړینه فریضه ادا کړه اولادونو ته مو هم د خپل دې میراث د ژوندي ساتلو توصیه وکړه زما خبرې ختمې شوې، صومیا خبریالي مایک پر میز کېښود یو سوږ اسویلی یې وکښ ما یې سترگو ته وکتل ډنډ اوسکې پکې ولاړې وي، راته یې کړه ته زموږ ملي اتل یې په ریښتوني مانا تا د خپل ژوند حق ادا کړ، ستاسې ژوند یو پوهنځي دې چې باید زده کړه ترې

بِسپنه / ۲۰۲

وشي، تاسې يو داسې مهربانه شخص ياست چې خپل انسانيت مو د
هيواد دپاره په زبات ورساؤ

زه او ټول هيواد مو ددې قربانيو او احساس پوروړي يو!

پای

۱۲/۵/۲۰۱۹

پکتیا

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**